Dr. Aurel Popescu-Bălceşti

MISTERUL MORŢII, LUMEA CEALALTĂ ŞI NEMURIREA SUFLETULUI

Editura *Triumf*

MOTTO:
Nu mă tem privind groapa cu umbrele-i eterne
Căci dacă ştiu că trupul e acolo într-o închisoare
În ea sufletu-şi află acolo aripa spre-nălţare.
VICTOR HUGO

PREFAŢĂ

În cartea *"Misterul morţii, lumea cealaltă şi nemurirea sufletului"* am descris alcătuirea fiinţei umane cu cele trei corpuri ale sale: fizic, eteric şi astral, în care se află închis spiritul său. Aceste trei corpuri sunt create de spirit odată cu întruparea sa, după legi spirituale, divine, conform karmei fiecăruia.

Corpul fizic alcătuit din ţesuturi, organe şi aparate, are rolul de a menţine stabil mediul intern al organismului reprezentat prin sânge, în aşa fel încât el să conţină în mod permanent, toate substanţele necesare întreţinerii vieţii.

Cine este în ultimă instanţă beneficiarul acestor activităţi conştiente şi inconştiente ale organismului? Cel ce beneficiază de toate acestea este conştientul omului, prin care el se bucură că mănâncă mai bine, că are condiţii de confort mai bune şi că simte anumite plăceri prin organele sale de simţ.

Tot conştientul este acela prin care omul doreşte să evite suferinţele vieţii. Dar cine este acest conştient? S-ar putea interpreta că acesta este reprezentat de creierul uman, acest organ care este format din 14 miliarde de celule numite neuroni şi care sunt unite între ele prin sute de miliarde de conexiuni.

Aceste conexiuni sunt puse sau nu în funcţiune în raport de cablajul cu care se naşte fiecare dintre noi, cablaj specific speciei umane, dar care nu este identic pentru toţi oamenii, căci fiecare om are o anumită karma şi tocmai din această cauză spiritul îşi creează corpul

eteric ce va forma creierul în scopul îndeplinirii acestei karme. De aici rezultă diferenţele dintre oameni ce se datorează treptei de dezvoltare spirituală diferită a spiritului ce vine la reîncarnare.

Dacă creierul ar fi în ultimă instanţă beneficiarul întregii activităţi a corpului fizic, acesta odată cu moartea dispare căci el este format din materie organică şi aceasta este supusă descompunerii.

Atunci cu ce se alege omul în viaţă, căci indiferent dacă prin creierul sau inconştientul său în timpul vieţii percepe satisfacţii sau suferinţe, odată cu moartea nu mai rămâne nimic din toate aceste percepţii.

Rostul vieţii este ca omul să mănânce bine şi să aibă tot confortul, sau dimpotrivă, să sufere?

După moarte nu mai rămâne nimic, cine îşi mai aminteşte că a existat o fiinţă omenească sau alta, totul este o iluzie, astăzi ne privim unii pe alţii, iar mâine unii dintre noi vom fi morţi.

Ce rămâne din viaţa lor şi a noastră, a tuturora?

Rămâne un timp amintirea şi apoi totul dispare ca şi când ar fi fost un vis.

Din sutele de milioane de spermatozoizi apţi să ducă viaţa mai departe, şansa o are numai unul, celelalte miliarde se pierd în timpul vieţii fără să aibă această şansă, deşi fiecare dintre ei poartă informaţia specifică fiinţei umane. Ce avantaj îi aduce viaţa acestui unic spermatozoid sau la 2-3 în timpul unei vieţi care să dea naştere la 2-3 urmaşi în corp fizic?

Dacă indiferent de modul cum percepem viaţa, aceasta este trecătoare şi o iluzie, de ce ne naştem dacă toţi trebuie să murim?

Răspunsul la aceste întrebări trebuie să fie altul şi acest răspuns îl dă ştiinţa spirituală. Ea ne descrie cele trei corpuri: fizic, eteric şi astral, ca instrumente pe care şi le creează o altă entitate, care este nemuritoare şi transcendentă şi aceasta este reprezentată de spiritul omului.

Numai spiritul omului este acela ce poate beneficia sau nu de viaţa fizică, căci toate amintirile vieţii pământeşti rămân înregistrate în amintirea spiritului şi în arhiva cerească, după care vom fi judecaţi după moarte.

Suferinţele sau nesuferinţele sunt şcoli pe care trebuie să le urmeze spiritul conform destinului fiecăruia.

Spiritul omului nu se naşte odată cu naşterea copilului aşa cum se formează cele trei corpuri, fizic, eteric şi astral, căci el vine deja format din lumea spiritelor şi el reprezintă un spirit care a mai avut şi alte întrupări, în alte vieţi pământeşti anterioare. Dar de ce trebuie să trăiască spiritul în plan fizic, de ce nu a rămas în lumea astrală, în oamenii astrali - adică îngeri - pe care i-a creat Dumnezeu, de ce fel de impurităţi trebuie să se debaraseze pentru a coborâ în materie şi a suferi?

Totul se datorează păcatului Luciferic pe care îl poartă aceste spirite, pe care le purtăm fiecare dintre noi, căci ele au fost odată în plan astral şi nu cunoşteau nici suferinţa şi nici moartea, ele erau fără sex ca şi îngerii aşa cum pot deveni sfinţii care trăiesc pe Pământ.

Lucifer a dorit să trăiască în plan fizic căci el prefigurând chipul femeii fizice a dorit să cunoască plăcerea vieţii sexuale. Dorind să părăsească planul de creaţie divină şi-a creat o planetă fizică pentru a-şi îndeplini acest plan, dar această planetă a fost distrusă de

Dumnezeu, resturile ei fizice, constituindu-le meteoriţii, asteroizii şi cometele de astăzi, care se găsesc în spaţiul astral şi se rotesc pe un inel ce se află între planetele Marte şi Jupiter, adică chiar acolo unde Lucifer îşi crease planeta sa.

Dumnezeu a creat Pământul şi l-a blestemat ca pe el să ducă viaţa aceste spirite luciferice răzvrătite care au reprezentat o treime din îngerii creaţi de Dumnezeu.

Odată cu crearea omului fizic a venit şi moartea, ca o pedeapsă dată de Dumnezeu, căci aceste spirite răzvrătite trebuie să moară, să se nască din nou şi din nou să moară până când prin suferinţă ele se vor putea purifica şi odată cu această purificare să poată părăsi definitiv această planetă blestemată de Dumnezeu, Pământul.

Acest păcat numit strămoşesc este cauza morţii omului şi cel care ne face să ne naştem pentru suferinţă. Din acest punct de vedere nu este întâmplătoare manifestarea mamei la naştere care ţipă de durere şi nici ţipătul copilului nou născut, de îndată ce ia contact cu lumea exterioară, căci atât muritorul de mai târziu cât şi născutul ce va continua viaţa, sunt făcuţi în păcatul sexual, care este luciferic.

De ce mama odată cu naşterea copilului nu are o senzaţie de plăcere şi de fericire, căci aşa ar fi normal de îndată ce ea dă naştere unei vieţi care să perpetueze specia umană.

Această doctrină a cosmogoniei ezoterice, este cunoscută de toate religiile, dar nu este făcută cunoscută.

De ce oare a fost necesar ca Fecioara Măria să se nască din Duh la fel cum s-a născut din Duh şi Isus Hristos? Fecioara Măria a refacut-o pe Eva astrală cea

fără de păcat şi nemuritoare, iar Isus Hristos l-a refăcut pe Adam Celest, pe Feciorul Fecioară, din lumea astrală, ambii ocolind păcatul luciferic.

Odată cu moartea fizică are loc o naştere spirituală, căci spiritul, care s-a aflat închis ca într-o închisoare în cele trei corpuri care alcătuiesc cămăşile sale, se eliberează odată cu distrugerea lor şi se va înălţa în lumea spiritelor.

Odată eliberat, acest spirit va fi judecat de spiritele angelice şi luciferice şi va fi retrimis din nou la reîncarnare, la noi suferinţe, atunci când în viaţa sa pământeană nu a beneficiat de purificare sau nu se va mai reîncarna niciodată, aşa luând naştere sfinţii ce au trăit pe Pământ. Aceştia, dacă vor fi trimişi înapoi pe Pământ, vor avea o misiune specială, aceea de a arăta oamenilor puterea şi voinţa lui Dumnezeu.

În această carte voi descrie fenomenul morţii, etapele prin care trece corpul uman până se instalează moartea, din punctul de vedere al aspectelor fiziologice şi fiziopatologice. Pe de altă parte, vom constata ce se întâmplă cu spiritul omului după moarte, în lumea cealaltă, care există în paralel cu lumea noastră fizică.

Pentru a înţelege această lume spirituală trebuie să înţelegem că existenţa ei se află în alte dimensiuni, în care noi, ca fiinţe materiale, nu putem pătrunde. Numai spiritele noastre pot pătrunde în aceste dimensiuni, care se suprapun noţiunii de ceruri, iar dacă există şapte ceruri, atunci trebuie să existe şapte dimensiuni, dar această trecere a spiritului uman într-o altă dimensiune are loc numai după moartea fizică.

În aceste ceruri ajung gândurile oamenilor şi, în funcţie de gradul de purificare al spiritelor ce le emană, acestea pot parcurge aceste ceruri, care formează conştiinţa cosmică, acel DEVACHAN, denumit astfel de Rudolf Steiner, sau NIRVANA din religia budistă.

Fenomenul morţii a preocupat mintea omenească din toate timpurile, datorită faptului că nu există un om care să poată evita acest ultim moment al existenţei sale fizice. Acest fenomen ne face pe fiecare dintre noi să ne cutremurăm, atunci când ne gândim la el căci, dacă viaţa este o stare de conştientă, prin care ne putem da seama de existenţa ei, moartea nu mai este însoţită de nicio formă de conştientă. Această teamă de necunoscut ne înspăimântă cel mai mult, căci niciun om nu s-a întors la viaţă după ce a murit, să ne poată relata ceea ce urmează după sfârşitul vieţii.

Văzând un om mort, te întristezi, iar dacă el îţi este rudă sau prieten, te afectează mai mult decât oricare alt eveniment al vieţii.

Priviţi tatăl sau mama care şi-au pierdut fiul, sau copilul care şi-a pierdut părinţii şi veţi vedea pe chipul lor cea mai profundă tristeţe şi suferinţă.

Pentru mult timp, faţa lor este transfigurată de durere, aceasta pentru că dispare pentru totdeauna fiinţa pe care au iubit-o sau omul pe care-l cunoşteau. Viaţa este trecătoare şi nimeni nu se naşte nemuritor, indiferent de gradul lui de cultură sau de condiţia sa socială sau materială, căci toţi, mai devreme sau mai târziu, suntem supuşi aceluiaşi deznodământ – moartea.

Cel ce dă naştere unei alte vieţi, dă, de fapt, naştere unei alte morţi, căci după fiecare viaţă urmează, în mod

inevitabil, moartea. Numai spiritul, eliberat după moarte, işi continuă existenţa sa astrală, păstrând individualitatea omului pământean, a cărui viaţă rămâne înregistrată sub formă de imagini în conştiinţa spiritului.

Spiritele oamenilor, aflate în spaţiu, se pot manifesta şi îşi pot dovedi existenţa prin mediumuri, materializându-se prin apariţia, spontană, sub formă de fantome, care reprezintă personalitatea corpului fizic în care au trăit.

Spiritele din spaţiu ne influenţează permanent, în mod inconştient, prin telepatie, atât în stare de veghe, cât şi în timpul somnului, atunci când spiritul, îmbrăcat în corpul astral, părăseşte corpul fizic şi ia contact direct cu celelalte spirite. Spiritele din lumea cealaltă se manifestă în timpul şedinţelor de spiritism, când ne comunică aspecte ale vieţii de acolo sau anumite evenimente pe care le-au trăit în timpul vieţii pământeşti sau pe care le vor trăi oamenii prezenţi la aceste şedinţe.

Existenţa spiritului nemuritor şi transcendent este dovedită şi în şedinţele de hipnoză, prin regresia în timp, când spiritul din om se manifestă prin toate vieţile pe care le-a trăit pe Pământ, în întrupările lui anterioare.

Descrierea lumii celeilalte şi a nemuririi spiritului reprezintă tema acestei cărţi.

FENOMENUL MORŢII

Numai omul, dintre toate speciile create de Dumnezeu, are în conştiinţa sa convingerea că într-o zi va muri. Aceasta o ştie, nu din experienţa sa proprie, căci omul moare o singură dată, iar odată cu moartea intervine neantul şi el nu se mai poate întoarce la viaţă în corpul aceleiaşi persoane. El nu din prezenţa propriei morţi cunoaşte acest fenomen, ci din experienţa ce şi-o formează asistând la moartea semenilor săi.

Numai specia umană ştie că trebuie să moară şi aceasta o ştie numai datorită experienţei, omul fiind conştient că trebuie şi poate să moară în fiecare clipă. Spre deosebire de om, animalele nu sunt conştiente că trebuie să moară, ele având numai un presentiment al morţii şi aceasta numai atunci când ameninţarea morţii este imediată, iar atunci se resemnează cu demnitate şi se culcă la pământ în aşteptarea ei. Ele nu cunosc o necesitate a morţii aşa cum o cunoaşte omul.

Acest mister al morţii a preocupat mintea omului din toate timpurile.

Max Scheler, în 1933, a scris o carte dedicată morţii, dar pentru el moartea apare numai ca punct limită, previzibil, care urmează, în mod implacabil, bătrâneţii.

Prin procesul de îmbătrânire, omul pierde sentimentul libertăţii sale şi chiar libertatea însăşi. Dar moartea nu survine numai ca punct terminus al procesului de îmbătrânire, căci în majoritatea cazurilor ea survine cu mult înainte de bătrâneţe.

La bătrâneţe rezistenţa organismului uman scade, astfel încât constanta mediului intern, homeostazia, este zdruncinată de forţele de distrugere ale entropiei. Din acest punct de vedere omul are nu numai certitudinea că odată trebuie să moară atunci când punctul limită al vieţii fizice este atins, la finele bătrâneţii, dar şi certitudinea că în fiecare clipă viaţa sa se află în posibilitatea morţii.

Astăzi ca întotdeauna, moartea poate surveni în orice clipă a vieţii şi de aceea clipa este singura existenţă sigură a vieţii.

În evoluţia vieţii numai copiii şi oamenii primitivi nu realizează necesitatea morţii. Aceste categorii consideră că moartea se datorează unei cauze exterioare şi are un caracter întâmplător. Oamenii primitivi au mai mare teamă de morţi decât de moarte în sine, căci pentru ei, mortul reprezintă un posibil strigoi, ce poate face rău celor rămaşi în viaţă, iar pentru a evita aceasta, morţii trebuie satisfăcuţi şi fermecaţi prin ritualuri.

Deşi omul cunoaşte fenomenul morţii din experienţa celorlalţi semeni, de multe ori are şi el presentimentul acesteia.

Mulţi sfinţi şi-au prevăzut ceasul morţii prin meditaţie, însă şi oamenii obişnuiţi pot avea acest presentiment, care se află întipărit în subconştient, adică în locul unde acţionează spiritul nostru. Orice spirit care vine la reîncarnare are un destin al său atât din punct de vedere al evenimentelor vieţii cât şi al momentului morţii şi naturii acesteia.

Acest destin rămâne în subconştient şi, datorită unei bariere, formată din elemente subatomice, ce separă corpul astral de corpul eteric, el nu poate fi conştientizat.

În anumite situaţii se formează o fisură în această barieră şi aceste informaţii se conştientizează. Dar în afară de spiritul ce se află în subconştientul omului, destinul mai este cunoscut de spiritul protector care ne urmăreşte toată viaţa şi care ne influenţează activitatea, prin telepatie, acţionând asupra subconştientului. El poate să-l influenţeze şi să-l înştiinţeze despre apropierea morţii fizice, căci acest moment este cunoscut încă din lumea astrală, înainte de întrupare.

Aspectul omului mort ne impresionează şi ne dă o stare de frică. Privind ochii deschişi ai mortului, observăm sfârşitul vieţii lui şi dispariţia persoanei sale spirituale, cu care nu mai putem comunica. Trăirea fenomenului morţii şi intensitatea lui depind de propria noastră persoană şi de caracterul relaţiei cu persoana mortului. Trăind experienţa morţii aproapelui nostru, trăim de fapt experienţa pe care o vom cunoaşte noi înşine.

Din acest punct de vedere, moartea nu este o durere a defunctului şi de aceea nu există o milă pentru moarte, mila o trăieşte numai cel ce asistă la moartea aproapelui său.

Întreaga noastră viaţă este o luptă continuă cu factorii de mediu externi şi interni pentru menţinerea metabolismului normal al organismului şi a constantei lui de mediu intern, cunoscută sub numele de homeostazie.

Caracteristica morţii este descompunerea organică a corpului fizic, care desfigurează chipul omului şi, cu cât iubim mai mult persoana care a murit, cu atât mai mult urâm moartea şi ne înfricoşăm de ea. Dar moartea fiind inevitabilă, orice luptă împotriva ei este dinainte pierdută, căci viaţa pământească este o iluzie şi o deşertăciune.

Lumea se degradează cu fiecare clipă, iar clipa moare pe măsură ce se naşte, ea fiind singurul loc şi singura şansă a unei existenţe posibile, căci ea alunecă în timp şi din cauza timpului.

CRITERIILE DE CONFIRMARE ALE MORŢII

Când putem spune că un om este mort?

Din acest punct de vedere sunt citate cazuri celebre, când oameni consideraţi a fi morţi, în realitate nu muriseră. Astfel, este cunoscut cazul lui Andreas Vesaliu care, în timp ce făcea autopsia cadavrului unui nobil spaniol, acesta a revenit la viaţă.

Pastorul Schwart s-a deşteptat la Delhi, când era în coşciug şi i se celebrau funeraliile. Situaţii asemănătoare au fost semnalate de Platon, în cartea sa *Dialogurile,* de Plutarh, în *Vieţile* şi de Plinius cel Bătrân, în cartea sa *Istoria naturală.*

În timpul unei autopsii la New York, când medicul a făcut incizia pentru disecţia cadavrului, omul, presupus mort, s-a trezit şi l-a apucat pe doctor de gât, acesta murind pe loc de şocul psihic produs.

Care sunt criteriile după care se poate aprecia că un om a murit? În acest sens sunt mai multe probe pe care le putem efectua. Astfel, dacă se atinge pielea cu flacăra unei lumânări, în cazul unei morţi autentice, când circulaţia sângelui a încetat, nu se mai produc băşici. Se mai poate injecta o soluţie diluată de fluoresceină pe cornee. Normal, la omul viu se produce o colorare în verde a acesteia, dar nu mai are niciun efect în cazurile de moarte autentică.

În acelaşi scop, se poate folosi atropină care, aplicată pe cornee, produce o dilatare a pupilei omului viu şi nu are efect la mort.

Viaţa se organizează din materie organică, alcătuită din compuşi ai carbonului, acesta fiind singurul element capabil să se combine cu el însuşi pentru a forma macromolecule de proteine, adică textura fiecărei forme de viaţă.

Pentru a se menţine un echilibru stabil, organismul uman produce celule noi, cu aceeaşi viteză cu care cele bătrâne mor.

În fiecare secundă, ceva din corpul nostru moare şi ceva nou se naşte. Moartea acestor celule este programată şi are un scop anume, să lase loc altor celule tinere, care să ducă mai departe funcţionalitatea organismului uman.

Din acest punct de vedere, moartea consolidează viaţa în cadrul aceluiaşi organism. Moartea celulelor menţine echilibrul necesar şi împiedică proliferarea haotică a populaţiei globului şi putem spune că viaţa se hrăneşte cu viaţă, într-un proces ciclic, iar acest proces este fără sfârşit atâta timp cât nu intervine moartea omului. Acest proces a fost numit de Joseph Hoffman "*Vârtejul atomic al vieţii".* El afirmă că alimentele pe care le ingerăm erau integrate cu puţin înainte în alte organisme vii.

Corpul omului adult conţine 60 miliarde de celule, iar în 24 de ore se pierd atâtea celule cât s-ar umple o farfurie de supă. În 24 de ore întreaga căptuşeală a gurii este înghiţită şi digerată în stomac, iar bolul alimentar trecând prin intestin descuamează 70.000 de milioane de celule pe zi de pe mucoasa intestinală.

După maturitate, organismul pierde constant din numărul total de celule, iar după pubertate, celulele creierului ce se distrug, nu mai sunt înlocuite. După vârsta de 30 de ani se pierd în medie pe an, unu la sută din

numărul neuronilor, care la adult sunt în număr de 14 miliarde. Moartea celulelor continuă, astfel echilibrul celular nu mai este menţinut, intervenind dezordinea şi bătrâneţea.

După bătrâneţe urmează în mod inevitabil moartea, şi aşa cum am arătat, uneori autenticitatea morţii nu este uşor de stabilit. Pentru a ne convinge de instalarea morţii, un alt mijloc de verificare este controlarea respiraţiei; astfel, pentru aceasta, se pune la gură o oglindă ce se va aburi atunci când omul este încă viu.

Un alt semn al morţii clinice este absenţa pulsului, dar din acest punct de vedere, trebuie să cunoaştem că sunt anumite tehnici de control ale subconştientului aşa cum este yoga, când, prin concentrarea voinţei se pot opri respiraţia şi bătăile inimii fără ca omul să fie mort.

Un alt semn al morţii este scăderea temperaturii, totuşi neexistând un consens asupra nivelului constant normal al temperaturii. În mod normal temperatura omului este scăzută când ne trezim din somn şi este crescută când dormim.

Femeile în timpul ovulaţiei au cu un grad mai ridicată temperatura corpului şi acesta este un test pentru a şti dacă un ciclu menstrual este ovulatoriu sau nu.

O baie rece poate reduce temperatura corpului până la 32 de grade Celsius.

În ceea ce priveşte moartea, după instalarea ei temperatura corpului scade cu un grad pe oră; dar ar trebui să ţinem cont că în moartea subită această scădere nu se produce, iar pe de altă parte, în crizele de astm bronşic temperatura corpului scade până la valori specifice morţii. Sunt şi excepţii când temperatura creşte

imediat după moarte, aşa cum se întâmplă în caz de deces prin: tetanos, holeră şi varicelă. Dar viaţa este posibilă şi la temperaturi foarte scăzute. Este citată readucerea la viaţă a unui băieţel din Suedia, care surprins de o avalanşă şi-a revenit complet la viaţă, deşi temperatura lui ajunsese la 10 grade Celsius.

În natură există animale cum este ariciul, care în timpul hibernării are o temperatură de 6 grade Celsius, iar în chirurgia hipotermă se reduce temperatura până la 15 grade Celsius.

În ceea ce priveşte modificările oculare, se cunoaşte că în momentul morţii se produce o dilatare a pupilei, iar după 20 de ore pupilele se contractă.

La câtva timp după moarte, toţi ochii au culoare verzui-căprui, se produce o înceţoşare şi uscare a corneei, iar după 10 ore, globul ocular se afundă în orbite şi devine flasc.

Când s-a instalat cu adevărat moartea, celulele roşii din sânge se separă sub acţiunea gravitaţiei, lăsând un ser incolor care dă o culoare caracteristică pielii, o paloare specifică morţilor. Sângele se strânge în partea interioară a corpului lăsând o pată întunecată. La câteva ore după moarte, se produce o coagulare a sângelui, iar după câteva zile poate deveni din nou fluid.

Rigiditatea cadaverică, specifică mortului, dispare după 36 de ore de la deces.

Trebuie să deosebim moartea adevărată de moartea clinică, în moarte clinică fiind absente conştienţa, reflexele respiraţiei şi activitatea cardiacă, dar organismul ca întreg, nu a murit, căci un anumit metabolism se continuă.

Sfârşitul morţii clinice, care poate dura până la 6 minute, se poate descoperi prin electro-encefalogramă.

Singurul indiciu de moarte sigură, este putrefacţia, care începe în intestin, sub acţiunea florei microbiene şi se evidenţiază printr-o colorare a abdomenului în pete cenuşii ce apoi devin verzui şi emană un miros respingător.

Din punct de vedere fiziopatologic, cauzele directe ale unei morţi sunt următoarele:

- asfixia sau stopul respirator, aşa cum se întâmplă în sufocare sau înecare;

- sincopa sau stopul circulator, cum se observă în bolile de inimă, în şoc sau hemoragii.

De remarcat că, după moarte, părul şi unghiile continuă să crească, ficatul mai produce glucoză, iar primele organe care mor sunt creierul şi ochiul.

Din punct de vedere al evoluţiei vieţii, dacă omul adult este conştient de inevitabilitatea morţii, copiii capătă conştiinţa morţii de-a lungul unui proces evolutiv. Sub 5 ani, ei nu acceptă moartea, pentru ei tot ce îi înconjoară este viu şi nu reuşesc să diferenţieze obiectele neînsufleţite de cele însufleţite. Mai târziu, către 9 ani, copiii îşi dau seama că moartea înseamnă o întrerupere permanentă a tuturor funcţiilor vitale.

Dar cum se comportă animalele în faţa morţii semenilor lor?

Observând cimpanzeii din captivitate, în timp ce o femelă murea în parc, perechea sa, care se afla în afara parcului, a început să urle. Masculul se uita în jurul său ca şi când ar fi existat ceva, invizibil pentru ochiul omului.

De regulă, animalele de pradă nu mai încearcă să-şi ucidă captivii în clipa când aceştia încetează să se mai zbată.

Fenomenul morţii este însă perceput şi de plante, care sunt capabile să reacţioneze atunci când se produce moartea altor specii. De exemplu, plantele au produs nişte descărcări electrice în momentul în care nişte creveţi au fost aruncaţi în apă clocotită. Ele reacţionează la orice fel de agresiune asupra formelor de viaţă, chiar la spargerea unui ou.

Chiar şi celulele reacţionează atunci când percep moartea altora.

S-au introdus nişte electrozi într-o probă de spermă umană prelevată recent, donatorul aflându-se la 50 de metri depărtare. Acesta a spart o fiolă de azotil de amil şi i-a mirosit conţinutul. La două secunde după perceperea mirosului spermatozoizii au început să reacţioneze în semn de solidaritate. Dar acest test nu este pozitiv la sperma altor specii.

Chiar un ou care se sparge în preajma altuia, produce în acesta din urmă modificări electrice.

Existenţa acestor fenomene se datorează prezenţei corpului electric, corpului de energie al tuturor acestora, care este specific fiecărei specii în parte, corp cu memorie şi inteligenţă, iar comunicarea dintre ele este de ordin telepatic, ele având aceeaşi lungime de undă eterică.

Există un limbaj spiritual universal al vieţii care se poate realiza prin gând, decodificarea gândului poate fi făcută atât de oameni cât şi de animale şi plante.

CAUZELE DIRECTE ALE MORŢII

Specia umană are o longevitate corelată de factori biologici care determină îmbătrânirea şi apoi moartea. Dar moartea poate surveni în mod accidental în orice moment al vieţii, de exemplu prin căderi accidentale de la înălţime sau prin înec. Cei aflaţi în situaţia de a muri prin căderi de la înălţime de pe munte şi care au fost salvaţi, declară că şi-au văzut în timpul căderii, tot trecutul vieţii lor în imagini vizuale şi de cele mai multe ori declară că s-au detaşat şi-şi priveau trupul în cădere. Aceste clipe le provocau un fel de transă plăcută pe care nu ar fi dorit să o părăsească.

Aceeaşi stare de fericire o au sinucigaşii care au dat greş în tentativa lor, este o stare asemănătoare cu cea pe care o percep cei ce folosesc drogurile. Explicaţia este aceea că, în ambele situaţii, corpul astral se desprinde de corpul fizic şi cu vederea astrală îşi priveşte corpul. Această trăire astrală le dă o stare de fericire.

Sunt foarte interesante cercetările făcute de Elisabeth Kubler-Ross în cartea sa *Drumul spre omega.* Ea a interogat peste 200 de pacienţi muribunzi şi a descris în drumul lor spre moarte mai multe etape: în prima etapă convingerea bolnavului este că nu trăieşte un pericol real, aceasta este o respingere pornită din instinctul de conservare. Urmează o perioadă de furie şi de frustrare, când se întreabă de ce tocmai lui să i se întâmple, iar după aceasta, urmează o altă perioadă de spaimă şi de depresiune.

Raymond Moody a studiat bolnavii care au fost în moarte clinică şi a publicat observaţiile sale în cartea *Viaţa după viaţă.* Bolnavii aflaţi în moarte clinică au la început senzaţia că aud un zgomot neplăcut, ca o sonerie puternică, apoi au senzaţia că alunecă printr-un tunel întunecos, apoi că sunt în afara trupului, observând eforturile pe care le fac cei ce doresc să-i readucă la viaţă. Urmează apariţia chipurilor unor rude sau prieteni decedaţi, sau o fiinţă strălucitoare făcută din lumină pură şi o trecere în revistă a vieţii lor, însoţită de o stare de fericire şi pace interioară.

Descrieri asemănătoare găsim în visul de agonie al lui Scipio, din tratatul lui Cicero *De Republica* şi de asemenea în viziunea Sf. Pavel, precum şi în descrierile de tradiţie zoroastrică şi budistă din Cartea tibetană a morţilor.

În toate aceste descrieri există experimente prin care se observă părăsirea trupului de către spirit şi întâlnirea lui cu prietenii şi rudele decedate.

Michel Sabom, cardiolog din Florida, a constatat că, la 61 din bolnavii care au revenit din moarte clinică, dintr-un total de 116 cazuri, se regăseşte senzaţia de a fi separaţi de trup şi relatarea despre călătoria în a patra dimensiune a spaţiului.

Aceste cazuri se constată indiferent de vârstă, sex, rasă, stare de cultură, religie, condiţii sociale sau localităţi geografice.

Etapele finale ale ciclului care prevăd moartea clinică, sunt asemănătoare la morţile subite, cât şi la cele lente.

Cercetările biochimice ale celor aflaţi în agonie au determinat prezenţa a patru etape: starea de şoc, starea preagonică, agonia propriu-zisă şi moartea clinică.

În prima etapă se mobilizează sângele din periferie spre creier, printr-o splenocontracţie care trimite în circulaţie sângele din splină. A doua etapă, preagonică, cunoaşte modificări biochimice deosebite în creier. Se produc unde beta rapide şi se consumă rapid glucoza din sânge. Aceste modificări le găsim şi în perioada de meditaţie intensă. Urmează agonia propriu-zisă, când respiraţia se opreşte şi reflexele oculare dispar.

Prin stop cardiac se produce moartea şi în cazurile de vrăjitorie Voodoo, fără a se putea decela nicio leziune organică, cauza morţii fiind dezechilibrul hemodinamic şi tahicardia paroxistică ventriculară.

Moartea prin magie neagră sau vrăjitorie se explică prin acţiunea telepatică a vrăjitorului asupra subconştientului victimei. Acesta recepţionează mesajul telepatic transmis, căci există un cod universal spiritual, care are la bază decodificarea gândului.

Transmiţându-i-se subconştientului un mesaj de moarte subită, acesta neavând logică şi discernământ, produce în organism modificări biochimice şi funcţionale pe care le primeşte prin telecomandă. În acelaşi timp intervine şi acţiunea gândului asupra corpului eteric al organismului, cel responsabil de funcţionalitatea organismelor, căci şi el decodifică gândul şi face să se acţioneze conform comenzii primite.

Este foarte posibil ca acţiunea asupra inimii, a actului de magie neagră să se exercite asupra nodului atrial cardio-nector care pare să acţioneze ca un adevărat cristal de cuarţ capabil să primească mesaje telepatice şi să le execute. Aceasta ar explica oprirea cordului prin fibrilaţie sau tahicardie paroxistică ventriculară.

S-au făcut experienţe telepatice în acest sens, astfel, atunci când i s-a transmis receptorului să-şi imagineze că este îngropat de viu, acesta a avut un atac violent de astm. Astfel se mai produc modificări ale tensiunii arteriale şi ale volumului sanguin prin comenzi telepatice făcute prin gând.

În general moartea prin magie neagră se produce prin şoc. Prin magie se poate produce un fel de leşin numit catalexie, prin care omul cade lent la pământ, cu ochii închişi, fără a face nicio mişcare sau să scoată vreun sunet, deşi rămâne conştient şi îşi dă seama ce se petrece în jurul său. Tot prin magie se poate produce o altă stare numită catalepsie, o bruscă anulare a sensibilităţii şi a mobilităţii voluntare asociată cu o rigiditate ceroasă a membrelor.

Prin magie se pot produce şi crize de epilepsie, această stare fiind considerată de unii a fi de fapt o substituire a spiritului victimei cu un alt spirit diavolar-satanic. Atât somnul cât şi epilepsia sunt legate de moarte fiind privite ca morţi simbolice.

Echilibrul dintre viaţă şi moarte în timpul vieţii omului este menţinut prin intermediul subconştientului şi inconştientului.

Acesta din urmă este format de evoluţia în timp a corpului eteric. Evoluţia inconştientului este însăşi evoluţia corpului de energie al organismelor în tot regnul animal. Inconştientul menţine homeostazia sângelui ca mediu intern al organismului şi tot el, adresându-se subconştientului, în speţă substanţei reticulare din trunchiul cerebral, conştientizează lupta noastră cu agenţii nocivi ai mediului extern.

În cazul morţii, intervine inactivitatea acestui inconştient, deci a corpului de energie care părăseşte corpul fizic.

La oamenii aflaţi în situaţia de privare senzorială, creierul funcţionează prin semnalele trimise de subconştient, adică de trunchiul cerebral, iar acesta îşi menţine tonusul datorită informaţiilor provenite de la celelalte organe de simţ. Dacă semnalele sunt prea monotone sau încetează, creierul începe să se comporte anormal, cu modificări de personalitate şi de percepţie ce produc tulburări în gândire şi apoi apar halucinaţii.

Se ştie că dacă toate excitaţiile senzoriale dispar, creierul îşi încetează activitatea, astfel Cristpher Byerney afirma că varietatea stimulilor nu este numai sarea vieţii, este însăşi substanţa ei.

În agonie aceşti stimuli senzoriali dispar pe măsură ce în organism dezordinea devine predominantă. Când stimulii senzoriali care acţionează asupra organelor de simţ se reduc, avem tendinţa să adormim, iar când se reduc şi stimulii din interior somnul devine lipsit de vise.

În moartea clinică stimulii din afară sunt reduşi la minimum şi deasemenea se reduc şi stimulii interni până încetează complet.

În ceea ce priveşte moartea e o mare deosebire între suferinţă şi moarte, căci suferinţa este apanajul vieţii, este calea prin care spiritul nostru se poate purifica, de aceea suferim mai mult pentru a ne vindeca decât pentru a muri. Dar chiar fără a-i produce durere, moartea îl înspăimântă pe om căci ea reprezintă un salt spre necunoscut.

Cu toată această spaimă de moarte, comportamentul omului în preajma ei, este diferit după rasă, după gradul de cultură sau după convingerea sa religioasă.

Chinezii reprezintă poporul care moare în linişte şi fără agitaţie.

În agonia ce precede moartea, simţul tactil dispare cel dintâi, apoi vederea, urmează pierderea gustului şi a mirosului, numai auzul persistă, dar în loc să fie diminuat, dimpotrivă, el este foarte mult sporit şi aceasta se datoreşte desprinderii corpului său astral în această stare preagonică şi călătoriei lui în afara corpului, astfel putând auzi o conversaţie ce are loc la depărtare de el.

În majoritatea cazurilor moartea survine fără ca bolnavii să-şi dea seama; căci pentru muribund această stare este euforică şi plăcută.

Teama de moarte este totuşi prezentă la toţi oamenii, cu cât ne temem mai mult de ea cu atât este mai de temut. Cel mai mult pe oamenii care asistă un muribund, îi înspăimântă lupta dintre viaţă şi moarte în timpul agoniei. Cu cât se dezvoltă ştiinţa, cu atât mai mult creşte în durată agonia.

Marii iniţiaţi ai antichităţii nu se temeau de moarte căci prin actul iniţierii ei reuşeau să-şi despartă corpul astral de cel fizic şi să călătorească prin el în lumea astrală, dându-şi astfel seama că moartea fizică nu este altceva, decât o naştere spirituală şi de aceea Seneca sau Platon priveau venirea morţii cu curaj şi iubire.

Schoppenhauer afirma chiar că moartea este scopul vieţii.

Robert Mac-Kenne asistând foarte mulţi muribunzi, declara că indiferent de gradul în care bărbatul sau femeia se

pot găsi în plină vigoare a sănătăţii, atunci când se apropie clipa morţii, teama se transformă invariabil în linişte, sfârşitul venind cu calm şi seninătate sufletească.

Dr. Viovenal trage concluzia că în toate bolile şi la toate vârstele, ultimele clipe ale vieţii sunt mai puţin înfricoşătoare decât se crede. La sfârşitul unei boli, apare o epuizare şi un fel de anestezie, suferinţa fiind încă un semn că organismul mai luptă cu moartea.

La aceeaşi concluzie ajunge şi William Osler, care, supraveghind muribunzii, constată că moartea pentru ei este o resemnare, un somn şi o uitare. Dar aşa cum se va vedea în capitolele următoare, există un paralelism între plecarea spre moarte şi plecarea spre viaţa fizică a spiritului din lumea astrală, căci în ambele situaţii avem două stări inconştiente.

Ce este de fapt moartea?

După Larrousse, moartea este încetarea vieţii. Moartea este un somn definitiv al conştiinţei şi abolirea percepţiilor creierului.

În general teama de moarte este dată de spectrul care însoţeşte agonia morţii. Agonia este o luptă între moarte şi viaţă, iar durata ei este în funcţie de natura bolii şi de rezistenţa bolnavului, ea variind de la o clipă la câteva zile.

În cazurile obişnuite, faciesul devine palid, aripile nasului se subţiază, privirea devine tulbure şi ştearsă, pulsul slăbeşte, respiraţia se modifică, putând apare horcăitul. Alteori faciesul celor aflaţi în agonie se înăspreşte, muşchii se încordează, agonicul prezentând mişcări de greblare a cearceafului patului. Starea de agonie a muribundului este la fel de impresionantă ca şi o criză de epilepsie. Criza epilepticilor îi face pe aceştia livizi, cad pe podea fără cunoştinţă, muşchii se crispează,

membrele se răsucesc, faţa se contractă de parcă ar fi torturaţi, fac spume la gură, ochii se dau peste cap, apare incontinenţa de scaun şi urină. Accesul se termină printr-o prostraţie asemănătoare cu starea de comă, iar de toate aceste manifestări epilepticul nu îşi aminteşte nimic.

La fel se întâmplă şi în criza de eclampsie, care apare la gravide în timpul travaliului, urmată de aceeaşi amnezie. Agonia muribundului ne impresionează pentru că ştim că după ea urmează moartea. În agonie cel mai impresionant aspect este horcăitul, care este greu de suportat de cei care asistă; el se datorează fie unei paralizii a cerului gurii, fie unei contracţii a limbii, fie prezenţei mucozităţilor din bronhii şi nas. El seamănă cu sforăitul din timpul somnului, agonia este ultimul conflict dintre forţele vieţii şi puterea care le stinge, ca o ultimă pâlpâire a lumânării.

Muribundul nu este conştient de starea în care se află, el nu percepe în acel moment nicio suferinţă. Mulţi oameni care au fost în agonie şi au revenit la viaţă, afirmă că auzeau tot ceea ce se discuta despre ei, inclusiv problemele legate de înmormântarea ce urma să li se facă.

Oricare ar fi cauza morţii, în actul însuşi al morţii nu există nici o suferinţă fizică şi nici în momentele care o preced. Orice individ în pragul morţii are percepţiile diminuate. În general oamenilor le este teamă de moarte, considerând că în acele clipe ei simt că nu mai au aer şi se sufocă, dar moartea survine într-o stare de narcoză perfectă, fără suferinţă, indiferent dacă aceasta apare la sfârşitul vieţii prin procesul de îmbătrânire sau se datorează unui traumatism, unei boli sau unui accident.

De ce muribundul nu percepe nici o durere?

Explicaţia o găsim în doctrina ocultă şi teozofică asupra vieţii care explică durerea ca pe un atribut al corpului astral. Tocmai de aceea nu se mai află în corpul fizic al muribundului, căci el se desprinde de acesta şi călătoreşte la distanţă de el; tocmai din această cauză moartea nu este un sentiment, ci dimpotrivă, este lipsa oricărui sentiment.

Foarte mulţi autori spun că moartea nu este altceva decât separarea spiritului de trup: Planpius, Varigny, Rysch.

Platon aseamănă, din această cauză, moartea cu somnul, căci şi în somn are loc separarea spiritului de corpul fizic. Moartea, din punct de vedere subiectiv, nu priveşte decât conştiinţa, dar ea nu este apanajul corpului fizic, ci al corpului astral şi, cum acesta nu mai este unit cu corpul fizic, conştiinţa lipseşte muribundului. Această dispariţie este fără durere, căci durerea este percepută numai atât timp cât corpul astral este unit cu corpul eteric.

În general, în afară de medicii şi de oamenii instruiţi care cunosc fenomenul morţii şi ştiu că urmează să moară, ceilalţi oameni nu-şi dau seama de iminenta apropiere a morţii.

Din punct de vedere fiziologic fenomenele morţii sunt următoarele:

* suprimarea funcţiei cerebrale;

* încetarea subită a senzaţiilor şi a locomoţiei voluntare;

* paralizia stimulată a diafragmului şi a muşchilor intercostali;

* întreruperea fenomenelor mecanice ale respiraţiei şi vocii;
* anihilarea fenomenelor chimice;
* oprirea inimii şi a circulaţiei sângelui;
* întreruperea metabolismului celular;
* oprirea proceselor de termogeneză.

Ultima luptă între viaţă şi moarte se petrece în afara conştiinţei muribundului şi fără durere, aşa cum au cercetat numeroşi autori: Romain Cools, Oswald Wirth, Andre Lebay, Andre de Maison, A. Baillot, Francis Thomas.

Sunt autori, cum este Boucher de Perthrs care în lucrarea sa *La Creation* spune că în momentul în care spiritul se desprinde de corp, pe care îl părăseşte, ar trebui să încercăm o suferinţă uriaşă, dar această suferinţă este de ordin spiritual.

Hufeland spunea că nimeni nu a simţit niciodată moartea şi noi murim fără să fim mai conştienţi decât atunci când am venit pe lume.

Omul nu-şi poate simţi moartea sa, căci moartea înseamnă pierderea corpului eteric care este tocmai mijlocul prin care sufletul îşi simte trupul. Toţi oamenii care şi-au revenit din moartea clinică, au spus că nu au simţit că mor şi că îşi pierduseră cunoştinţa.

Convulsiile, spasmele şi horcăitul, îi fac să sufere pe cei care asistă muribundul şi nu pe acesta, care nu mai simte nimic.

În apropierea morţii apar tulburări ale funcţiilor intelectuale, pierderea facultăţilor afective, a instinctelor şi a facultăţilor senzoriale.

Există trei categorii de boli care pot duce la moarte. O primă categorie o formează bolile în care delirul nu apare nici în pragul morţii.

A doua categorie o reprezintă bolile extracerebrale care nu afectează decât în mod secundar creierul şi care prezintă un semidelir.

A treia categorie şi ultima, cuprinde bolile cerebrale care sunt însoţite întotdeauna de delir.

Din prima categorie fac parte următoarele boli: tuberculoza pulmonară, bolile cardiace, şi hepatice, cancerul stomacului şi intestinului, hemoragiile, pleureziile, peritonitele şi afecţiunile chirurgicale. În aceste situaţii moartea survine prin insuficienţă respiratorie sau insuficienţă cardiacă.

Foarte mulţi dintre bolnavi, nu simt că mor şi adorm plini de iluzii, dar somnul lor este cel din urmă.

Din acest punct de vedere amintim că împăratul roman Adrian, în ultimile clipe ale vieţii sale a compus versuri încântătoare, iar Ronsard, a compus versuri pentru iubita sa.

O boală care se vindecă, provoacă mai multă suferinţă decât o boală din care se moare. De remarcat că tuberculoşii se despart de viaţă cu o uşurinţă impresionantă: "ei se sting ca o lampă fără ulei", aşa cum a descris Voivenel în cartea sa *Medicul în faţa durerii şi a morţii.*

Morţile dramatice sunt cele mai impresionante aşa cum se întâmplă în pancreatita acută şi edemul pulmonar.

În morţile prin anemie, muribundul are crize convulsive impresionante dar aşa cum afirma Mac Kenna, bolnavul nu este conştient de ele şi nu are nici o suferinţă.

MOARTEA CA LINIE DREAPTĂ DUPĂ BĂTRÂNEŢE

Organismul uman are o evoluţie precisă în timpul vieţii. După o perioadă de creştere şi de dezvoltare a copilăriei şi adolescenţei, urmează vârsta omului adult, urmată invariabil de bătrâneţe, dacă nu intervine moartea din alte cauze de boală sau accidente.

Vârsta bătrâneţii este întreruptă fără nicio excepţie de moarte, ultimul act al existenţei corpului omenesc.

În mod normal după 70 de ani, se poate aprecia că omul îşi începe perioada bătrâneţii sale, deşi nu trebuie să confundăm vârsta cronologică a anilor cu vârsta biologică, care nu sunt întotdeauna paralele, căci biologic organismul poate fi îmbătrânit mai devreme ca urmare a unei îmbolnăviri survenite în timpul vieţii sau unor condiţii precare de viaţă.

După perioada adultă, în întreg organismul are loc un proces de scleroză care interesează vasele sangvine, acestea ducând la reducerea fluxului sangvin necesar funcţionării bune a organismului, diferitelor aparate şi organe care în ultimă instanţă dereglează constanta mediului intern a sângelui, homeostazia. Se instalează lent o insuficienţă funcţională pentru toate funcţiile organismului.

Dereglarea funcţiilor ventilatorii la bătrâni se manifestă sub trei aspecte: restrictiv, obstructiv sau mixt.

Prin reducerea capacităţii toraco-pulmonare şi prin îngustarea bronhiilor, intervine şi reducerea capacităţii de adaptare funcţională a aparatului cardiovascular, prin

scăderea progresivă a posibilităţilor de adaptare la efort. Cea mai mare parte din cordurile senile prezintă o scleroză coronianã cu leziuni ateromatoase. Arterele, în general, prezintă o ateromatoză cu îngroşarea intimei, prin depuneri de lipide, calciu şi colesterol, care conduc la o scleroză generalizată.

Venele nu mai sunt elastice, ele devin dure şi rigide.

Capilarele se reduc, calibrul lor este neregulat, iar circulaţia sangvină este încetinită.

Arterioscleroza duce la o insuficienţă renală printr-o nefrită interstiţială cu atrofia parenchimului renal.

Metabolismul celular la bătrâni este caracterizat prin predominanţa proceselor de dezasimilare. Consumul energetic de fond scade progresiv şi paralel cu vârsta se produce o carenţă nutritivă complexă de proteine, vitamine şi săruri minerale. Rezervele energetice sunt limitate şi consumate rapid la cele mai mici agresiuni. Fracţiunile proteice sunt modificate prin scăderea albuminelor în raportul albumine/globuline, care de la cifra normală de 1,5 ajunge la 0,70-0,90. Scăderea albuminelor se datorează scăderii sintezei hepatice, deficitului de absorbţie intestinală şi scăderii funcţiei organelor genitale. La bătrâni scad rezervele de glicogen hepatic şi muscular, apa totală din organism scade odată cu înaintarea în vârstă. Dacă la copil apa reprezintă 75% din greutatea corpului, la adult este de 60%, la bătrâni scade la 50%. Apa extracelulară creşte în dauna celei intracelulare, proces specific bătrâneţii prin scăderea proceselor metabolice ce duc la o mai mică eliberare de apă metabolică.

Dintre electroliţi, sodiul, clorul şi calciul cresc, iar în schimb, potasiul, magneziul şi fosforul scad.

Deshidratarea, hipoxia şi acidoza produc tulburări metabolice celulare şi deplasări anarhice de ioni, caracterizate în general prin trecerea potasiului şi magneziului din celule în spaţiul extracelular şi pătrunderea în celule a sodiului. Se produc leziuni ireversibile în parenchimurile cu rol vital: ţesut nervos, cord, ficat şi rinichi, explicând mecanismul morţii. Cele mai impresionante modificări ale bătrâneţii sunt cele psihice. Înainte de apariţia morţii, bătrânii, ajunşi la vârste foarte înaintate, îşi pierd memoria, nu mai recunosc persoanele din anturajul familial, amintirile din viaţa lor sunt eronate şi distorsionate, se instalează o apatie progresivă, însoţită de o emaciere gravă, adesea ţesutul gras dispărând în totalitate, greutatea ponderală ajungând la 40-45 kg, cu tulburări sfincteriene, prin insuficienţa sfincteriană pentru materii fecale şi urină.

Asistând astfel de bătrâni, de cele mai multe ori constatăm conversaţii imaginare ale acestora cu rudele decedate, părinţii, fraţii sau copiii. Aceste tulburări caracteristice bătrâneţii înaintate se datorează unor pierderi continue de corp astral, cel care este responsabil de producerea proceselor psihice. Această caracteristică este similară cu constatarea ce o facem la bolnavii ce se află în agonie, indiferent de cauza ei, observaţii făcute de Elisabeth Koubler-Ross, în cartea sa *Drumul spre omega* şi care se explică prin detaşarea corpului astral de corpul fizic.

În morţile naturale sau senile majoritatea morţilor sunt fără suferinţă. Moartea prin bătrâneţe este deci

rezultatul unei scăderi gradate, pe nesimţite a forţei fizice. Majoritatea autorilor consideră bătrâneţea ca fiind datorată înlocuirii ţesuturilor nobile ale organismului printr-o invazie a ţesutului conjunctiv, care este lipsit de funcţionalitate.

Unii autori susţin că celulele macrofage şi fagocitele ţesutului conjunctiv ar distruge ţesuturile nobile ale organelor, producând o tulburare a structurilor histologice care ar duce la scleroza senilă.

Există bătrâni care se sting uşor şi fără boală. Dumnezeu a făcut ca omul, trecând printr-o stare avansată de senilitate, să-şi piardă cunoştinţa, să nu mai fie lucid, pentru a nu-şi da seama de apropierea morţii lui.

Eduard Thiandiere afirma în cartea sa *Mândria renunţării,* că vine o vreme în viaţa celui mai activ dintre oameni, în care sufletul, nemaiavând nici răgazul, nici pofta, nici puterea de a răspunde la tot ceea ce îl solicită din afară şi aspiră el însuşi la nimicire şi transfigurare, altfel spus, îmbătrânirea înseamnă obişnuirea cu gândul morţii. Deşi toţi bătrânii sunt impresionaţi când asistă la înmormântarea altora, ei devin resemnaţi şi indiferenţi atunci când se apropie propria lor moarte.

MOARTEA SURVENITĂ ÎN URMA UNOR CAUZE ACCIDENTALE

Moartea prin asfixie

În această situaţie, moartea se produce fie prin blocarea plămânilor, fie prin oprirea inimii, care duce la insuficienţă pulmonară. Fenomenul asfixiei este constant şi aproape ireversibil şi face moartea nedureroasă căci anesteziază centrii nervoşi.

Deşi, în primul moment, scăderea concentraţiei de oxigen din sânge şi creşterea bioxidului de carbon produc o hiperactivitate respiratorie, în a doua fază se produce o deprimare a respiraţiei.

În procesul agoniei se trezesc amintiri foarte vechi, există o surescitare cu o exagerare a fenomenelor reflexe, o agitaţie intelectuală, delir şi halucinaţii.

În evoluţie agonicul devine calm şi liniştit, cu o logoree incoerentă şi de neînţeles pentru cei din jur. Cei ce mor prin asfixie nu percep durerea, ei sunt ca şi anesteziaţi.

Asfixiile care produc moartea se întâlnesc în următoarele cazuri:

* asfixia prin înec;
* asfixia prin electrocutare;
* asfixia cu gaze toxice;
* asfixia prin lipsă de aer.

La moartea prin înec, subiecţii îşi revăd întreaga lor viaţă, ce se desfăşoară prin imagini care se succed în faţa

ochilor lor. Aceste amintiri se pare că se produc în acelaşi timp şi nu succesiv, ei sunt într-o stare de semiconştienţă, asistând la propria lor viaţă ce se desfăşoară în imagini.

Înecatul obişnuit nu ajunge aproape niciodată la fundul apei din cauza densităţii corpului său; de remarcat că, atunci când cineva se îneacă în apă sărată, moartea se produce cu suferinţă.

În majoritatea cazurilor, glota se opune pătrunderii apei în plămâni, dar se poate întâmpla totuşi ca picături de apă sărată să fie înghiţite şi să pătrundă în arborele respirator, determinând o senzaţie de arsură şi de sfâşiere, care slăbeşte progresiv, astfel că, în final, el moare tot fără durere.

Majoritatea înecaţilor au faţa congestionată, pielea violetă, mai ales la buze şi urechi, ochii deschişi, cu o privire ce pare a fi vie, gura este întredeschisă, limba ieşită în afară, o ciupercă de spumă albă iese dintre buze şi din nări. Aceştia sunt înecaţii de tip vânăt.

Alţi înecaţi au cu totul altă înfăţişare, faţa lor este palidă, o paloare cadaverică, nu prezintă niciun fel de spumă la gură sau la nas, aceştia sunt înecaţi de tip alb, sincopaţi sau inhibiţi.

Pentru înecaţii vineţi sau asfixici, nu pătrunderea apei în arborele respirator este cauza morţii, căci lichidul nu pătrunde înaintea fazei de agonie. Pentru un timp, se produce un spasm al glotei, iar ridicarea vălului palatin interzice intrarea apei în trahee prin nări.

Se produce o fugă a sângelui din periferie în capilare şi vene, mai ales în creier şi plămâni. Creşterea concentraţiei acidului carbonic în sânge determină reluarea bruscă a respiraţiei, care fusese oprită la început,

se produce o aspiraţie toracică puternică, cu o diminuare a presiunii, iar cum glota continuă să fie închisă, nici aerul şi nici apa nu pot pătrunde, astfel că sângele arterei şi capilarelor pulmonare este cel aspirat prin peretele vaselor şi pătrunde în plămâni, se amestecă cu aerul rezidual alveolar şi formează spuma ce a acoperit întregul arbore pulmonar şi care apare la gura şi nările înecatului: se produce de fapt un edem pulmonar supraacut, care determină mecanismul morţii prin înecare.

La înecaţii albi, sincopaţi sau inhibiţi, nu găsim leziuni nici pulmonare, nici cardiace, contactul cu apa provocând o sincopă, cu oprirea cardiacă, al cărui mecanism este următorul: venele se golesc trimiţând sângele în interiorul capilar, astfel că el nu mai ajunge în cavitatea dreaptă a inimii, în cantitatea suficientă pentru a face funcţională mica circulaţie, care la rândul ei să alimenteze cu sânge inima stângă.

În această situaţie, inima îşi încetează acţiunea de pompă şi se opreşte. Reducerea bruscă a fluxului de sânge spre creier produce pierderea cunoştinţei.

În asfixia prin electrocutare se produce un tetanos muscular violent, cu pierderea cunoştinţei, fără niciun fel de durere, subiecţii murind de fapt inconştienţi, dureros fiind numai tetanosul muscular.

Moartea prin intoxicaţie cu gaze prezintă aceleaşi caracteristici ca şi moartea prin asfixiere, fiind o intoxicaţie lentă cu oxid de carbon, deşi, uneori, poate fi şi bruscă. În producerea lentă a intoxicaţiei, bolnavul are o indispoziţie generală, tendinţă la greţuri, stări de vomă, dureri de cap, ce intervin pe nesimţite, cu pierderea cunoştinţei, apare un somn care se adânceşte. Când

cantitatea de gaz este mare, se produce pierderea bruscă a cunoştinţei, ca şi în cazurile de înec, producându-se o paralizie totală.

O astfel de moarte au avut-o locuitorii oraşului roman Pompei, căci în afară de lava vulcanică care a erupt, era şi oxid de carbon în cantitate foarte mare. Survenind brusc, moartea acestora s-a produs fără durere.

În cazurile de intoxicaţii cu oxid de carbon, primele simptome survin când aproximativ jumătate din hemoglobina a fost blocată de gaz; apare o indispoziţie, apoi o durere violentă de cap, senzaţia de cerc de fier care strânge tâmplele; urmează ameţeli şi vâjâituri în urechi, halucinaţii şi tendinţa irezistibilă de a dormi. Muşchii îşi pierd progresiv puterea, mai ales muşchii extensori ai picioarelor, ceea ce face ca victimele să nu mai poată fugi de la locul accidentului.

În asfixiile prin lipsă de aer, aşa cum se întâmplă la scafandri şi la cei ce sunt surprinşi sub dărâmături sau îngropaţi sub avalanşe, moartea survine fără cunoştinţă, deci fără dureri.

Desprinderea corpului astral de corpul fizic este prezentă şi în cazurile de căderi în gol de la înălţime.

În aceste situaţii, cei ce cad, în timpul căderii, îşi retrăiesc întreaga lor viaţă, moartea fiind fără durere, căci corpul astral se desprinde înainte de a lua contact cu solul. Subiectul aude zgomotul făcut de corpul său când acesta se izbeşte de pământ, dar nu simte durere.

Şi moartea care survine prin atacul fiarelor sălbatice este fără durere, deşi omul este conştient. La fel se întâmplă şi în moartea prin decapitare, în momentul fatal condamnatul fiind în sincopă, călăul decapitând, de fapt,

un cadavru, o masă de carne inertă, fără forţă şi fără sentimente.

În moartea prin spânzurătoare are loc o dizlocare brutală a vertebrelor şi este, de fapt, tot o moarte prin asfixiere. Ea începe printr-o senzaţie neplăcută şi se încheie printr-o senzaţie plăcută, de ordin vizual, olfactiv şi gustativ.

Emisiunea seminală este prezentă la morţii prin spânzurare, dar ea este privită ca una din primele consecinţe ale rigidităţii cadaverice şi se produce la toate cazurile de moarte în care cadavrul se află într-o poziţie verticală.

În cazul de otrăvire cu cianură de potasiu, moartea este fulgerătoare, subiectul cade, scoţând un strigăt. Când stomacul este plin, pierderea cunoştinţei se produce mai târziu, iar în acest interval respiraţia şi contracţiile inimii sunt accelerate, apare o senzaţie de sufocare, apar greţuri, dureri în piept, anxietate, întunecarea vederii, ameţeli puternice şi o indispoziţie generală.

Moartea care apare în intoxicaţia cu ciuperci este precedată de o răcire a corpului, foarte intensă şi uneori, de fenomene convulsive.

În general, morţile ce se produc prin otrăviri, sunt morţi dureroase.

Moartea care se produce prin înfometare se instalează încet şi fără durere, fiind precedată de o senzaţie de slăbiciune şi de pierdere a cunoştinţei.

MOARTEA PRODUSĂ PRIN SINUCIDERE

Sinuciderea este considerată un păcat de moarte de toate religiile, neadmiţându-se nici un fel de justificare.Acest fel de a se întrerupe cursul firesc al vieţii este împotriva voinţei lui Dumnezeu, din această cauză şi religia creştină consideră sinuciderea un păcat de moarte.

Cu toate acestea nu se cunoaşte niciun filosof creştin care să vadă în sinucidere o crimă.

Deşi evreii din Vechiul Testament, budiştii şi orficii au avut oroare faţă de sinucidere, şi în cazul acestora existau unii care o acceptau şi o justificau. Oroarea sacră faţă de sinucidere este un fenomen propriu şi exclusiv creştin.

Moartea prin sinucidere o găsim la toate popoarele şi în toate epocile, chiar şi la oamenii primitivi şi, din acest punct de vedere, nu se poate trage concluzia că omul iubeşte viaţa în mod necondiţionat.

Trăirea suferinţei în materie a spiritului uman face să apară ispita ca omul să-şi dorească moartea, din acest motiv sinuciderea o întâlnim în lume ca un fapt cotidian. Se poate pune întrebarea dacă sinucigaşii pot fi consideraţi nişte oameni laşi. Prin sinucidere au murit oameni iluştri ca Hanibal, Cato, Brutus, Mitridate, Seneca şi Decebal.

Putem să-i considerăm pe aceştia laşi sau mai degrabă am putea să-i apreciem ca oameni curajoşi?

Pentru popoarele războinice, spartani, romani sau japonezi, sinuciderea era un act de curaj şi o datorie. Eroul păgân preferă moartea decât dezonoarea învinsului.

Creştinismul vede în sinucidere un păcat luciferic şi nu o laşitate obişnuită, nu se poate spune că sinuciderea este o slăbire a voinţei căci, aşa cum există o voinţă de a trăi, există şi o voinţă de a muri, care trebuie să fie extrem de puternică.

Dacă ar fi să definim sinuciderea, atunci să ne referim la felul cum a definit-o Durkheim: "orice cauză de moarte rezultând direct sau indirect dintr-un act pozitiv sau negativ, executat de însăşi victima conştientă de rezultatul acţiunii sale". Această definiţie nu face o deosebire între actul de a fugi de moarte şi actul sinuciderii, această distincţie trebuie însă făcută pentru că mulţi oameni se sinucid pentru a evita un alt fel de moarte, dezonorantă.

O altă definiţie a morţii prin sinucidere a fost dată de Landsberg în felul următor: "actul prin care o fiinţă omenească creează, în mod voluntar, ceea ce crede a fi o cauză eficientă şi suficientă a propriei sale morţi".

Apostolul Pavel, adresându-se credincioşilor, a spus: "fraţi şi fii, nu trebuie să fugiţi de suferinţele întru Hristos, pentru că El însuşi s-a dăruit de bună voie morţii, pentru mântuirea noastră".

În contrast cu acesta, Sf. Augustin afirma următorul principiu: "să te omori înseamnă să omori un om, sinuciderea este omucidere, iar aceasta este de neiertat şi pedepsită de legile lui Moise".

Tradiţia creştină admite două excepţii, şi anume războiul drept şi pedepsa cu moartea, pe care le acceptă.

Sinuciderea este contrară înclinaţiei naturale a omului, contrară legii naturale şi contrară milei, dar în acelaşi timp, dorinţa de viaţă a omului, nu este nici nelimitată, nici necondiţionată. Acest bun, care este viaţa,

din punct de vedere creştin, este un bun îndoielnic, nefiind bunul cel mai de preţ: ca să te lipseşti de un bun relativ pentru a evita un rău mai mare, ca pierderea onoarei sau a libertăţii, nu este un act care se îndreaptă împotriva propriei noastre persoane şi, de foarte multe ori, cel ce se sinucide este într-o astfel de situaţie.

În antichitate, la marii filosofi greci, moartea prin sinucidere era aproape o regulă. Foarte frecvent, sinuciderea este întâlnită la tineri din cauza consumului de droguri şi, nu de puţine ori, îndrăgostiţii mor împreună.

Sfântul Toma considera că omul este proprietatea lui Dumnezeu şi numai El trebuie să ia o hotărâre cu privire la viaţa sau moartea oamenilor. Dacă omul se naşte pentru a suferi şi astfel să-şi purifice spiritul, ca singură posibilitate de a realiza aceasta, sinuciderea, întrerupând viaţa, nu mai lasă spiritului această posibilitate şi din această cauză acest act este condamnat de religie. Cu toate acestea, se admit două excepţii: dacă sinuciderea a fost făcută într-o stare de slăbiciune mintală sau dacă în sinucidere se găseşte un act de căinţă.

Am scris deja că în actul morţii are loc desprinderea corpului astral, care îmbracă spiritul omului şi care călătoreşte după moarte în lumea astrală.

În cartea lui Elisabeth Kubler-Ross, *Drumul spre omega,* se descrie tocmai acest fenomen pe care l-a întâlnit la muribunzi. Ea descrie mărturiile făcute de oamenii care ajung în pragul morţii, omega reprezentând sfârşitul alfabetului grec şi, prin analogie, moartea ca sfârşit al vieţii, omega fiind scopul evoluţiei umane, ultima destinaţie către care tinde, inexorabil, umanitatea.

Relatările acestor oameni, ajunşi în pragul morţii, sunt identice, indiferent de rasă, religie, naţionalitate şi de gradul de cultură.

Este foarte semnificativ faptul că, aceşti oameni reveniţi la viaţă, şi-au schimbat profund viaţa lor morală şi spirituală, devenind fiinţe mai iubitoare şi mai compătimitoare, prototipuri ale unei noi rase, mai avansate, a speciei umane, omul spiritualizat, omul viitorului, omul conştiinţei, care se bazează pe iubire şi înţelepciune. Această remarcă a fost făcută şi de alţi autori, printre care: John White, R. M. Buke, Aurobindo, Ken Wilbar, Nancy Clark, T. Robinson. Aceştia descriu noua stare a existenţei spiritului, pe care o numesc faza a patra, în care conştiinţa va fi pe primul plan faţă de corpul fizic, pentru care nu mai reprezintă o preocupare aparte. Această stare evolutivă a viitorului om s-ar datora trezirii energiei primordiale din om, numită energia Kundalini, aşa cum descrie Gopi Krishna, în cartea sa, *Energia evolutivă a omului.*

Trezirea energiei Kundalini este un drum spre iluminare, o cale ce face să avanseze specia umană spre o stare de conştiinţă mai mare.

Concluziile stării la care ajung muribunzii sunt următoarele: experienţa morţii iminente este o experienţă transcendentă a conştiinţei umane schimbată în bine.

Această experienţă este sau poate fi însoţită de trezirea unei energii subtile, numită Kundalini.

Această energie poate să transforme sistemul nervos, în mod permanent, pentru a activa potenţele spirituale latente ale omului. Această trezire a energiei Kundalini

poate să genereze un nou tip de fiinţă, care se caracterizează printr-o înţelegere spirituală a universului.

Concluzionând, se poate spune că activitatea acestei energii poate duce la o nouă rasă de fiinţe umane, care ar putea să transforme planeta. Experinţa trăirii unei stări de moarte iminentă schimbă modul de viaţă al omului respectiv, care încearcă o iubire mai mare faţă de tot ce le înconjoară, fiinţele şi lucrurile cu care ia contact. Se obţine o mai mare conştiinţă a faptului că facem parte toţi din conştiinţa cosmică, tot ce ne înconjoară este văzut în această stare preagonică în a patra dimensiune a spaţiului. Ia naştere o spiritualitate mărită, o credinţă fermă în Dumnezeu, ca unic creator a tot ce ne înconjoară.

Religia este numai o scară pe care putem urca spre a obţine gradul superior de spiritualitate.

Reveniţi din această stare preagonică, oamenii au un mai mare grad de spiritualizare, scopul lor în viaţă fiind iubirea faţă de alţii, un altruism deosebit; le dispare teama de moarte pe care, chiar o doresc pentru a se reîntâlni cu sursa de lumină dumnezeiască pe care au cunoscut-o în experienţa morţii iminente, căci ei au descris că au luat contact cu o lumină orbitoare, ce le inunda spiritul, ei se scaldă în emoţii de bucurie, de încântare, de triumf, de măreţie, de renunţări şi de fericire, un extaz irezistibil.

Se descrie o iluminare intelectuală, o iluminare prin care se vede evoluţia universală, se deşteaptă un sentiment de iubire şi de compasiune pentru toate creaturile vii ale pământului. Se produce o creştere a forţei şi a activităţii mintale, o întinerire şi o prelungire a vieţii, o schimbare a personalităţii lor, devenind mai caritabili. Ei capătă o forţă magnetică care atrage şi

inspiră celorlalţi o fidelitate şi o credinţă de nezdruncinat. Se produce o dezvoltare a puterilor paranormale în clarviziune, percepţie extrasenzorială, preziceri şi vindecări psihice.

Cum se explică această schimbare pe care o obţin oamenii ce ajung în pragul morţii?

În această stare, prin corpul astral desprins de corpul fizic, spiritul călătoreşte şi ia contact cu conştiinţa cosmică, cu Divinitatea, de unde obţine aceste informaţii, proprii spiritelor angelice, şi toate acestea prin activitatea energiei Kundalini.

În sanscrită, Kundalini înseamnă *încâlcită,* ca un şarpe; aceasta este o formă de bioenergie subtilă, care se află într-o formă latentă, ca un şarpe adormit la baza coloanei vertebrale, în osul numit sacru, care înseamnă de fapt osul sfânt.

În anumite ocazii particulare, această energie poate fi activată, ea mergând pritr-un canal special de-a lungul coloanei vertebrale. Circulând, ea afectează unele centre de energie, de absorbţie a corpului eteric şi astral şi poate provoca transformări energetice explozive şi destabilizatoare, ce se fac simţite atât pe plan fizic, cât şi pe plan psihic, efectele sale variază de la individ la individ, iar manifestările lor tipice sunt extrem de tulburătoare pentru echilibrul personal.

Trezirea acestei forme speciale de energie îl aduce pe om într-o stare de conştiinţă mai înaltă, iar când este complet trezită, omul poate atinge conştiinţa cosmică.

Această energie activează sistemul nervos, potenţialele sale latente, permiţând omului să facă o experienţă cosmică şi să realizeze performanţe uimitoare.

Activarea acestei energii ar fi prezentă la geniile umane şi la cei cu experienţe mistice şi religioase, ea fiind de provenienţă divină. Această energie este o supoziţie până în momentul de faţă, căci nu s-a reuşit testarea ei, deşi unii autori au conceput aparate pentru a o măsura, printre care Itzhok Benton şi Hiroshi Motoyama.

Un argument în favoarea acestei energii este afirmaţia celor ce se trezesc din starea de moarte iminentă, care spun că sunt conştienţi că în ei s-a trezit o energie specială. Această energie Kundalini ar trezi al cincilea centru de absorbţie astrală de la nivelul gâtului şi astfel se obţine posibilitatea de a se vedea trecutul, prezentul şi viitorul, în aceeaşi dimensiune. Când se activează şi centrul al şaselea de absorbţie astrală, situat între sprâncene, respiraţia devine mai rară şi mai uşoară, aşa încât se poate trăi fără a mai respira, atingându-se astfel conştiinţa cosmică unde nu există trecut şi viitor, căci toate fenomenele se desfăşoară în aceeaşi dimensiune, în afara spaţiului tridimensional.

Este de reţinut că aceşti oameni care revin la viaţă, după ce au trecut prin aceste trăiri astrale, afirmă că se reîntorc în corpul fizic, intrând prin creştetul capului, spunând că îşi dau seama cum se umple corpul fizic cu energia pe care o poartă spiritul lor.

Se concluzionează că trezirea energiei Kundalini este analogă cu starea pe care o trăiesc persoanele aflate în pragul morţii. De asemenea, această energie este trezită şi prin diferite procedee de concentrare a gândirii, cum sunt în Yoga şi meditaţia Zen.

Marii iniţiaţi ai antichităţii, prin concentrări ale gândirii, au luat contact cu conştiinţa cosmică, trezind tocmai această energie.

Desprinderea spiritului de corpul fizic a fost studiată din fenomenul morţii clinice, de Raymond Moody. El a studiat aproximativ 150 de cazuri ale unor persoane care au fost readuse la viaţă după ce au fost socotite şi declarate în moarte clinică de către doctorii lor, sau experienţe ale unor persoane care, după accidente, răni şi îmbolnăviri foarte grave, au ajuns foarte aproape de moarte fizică, precum şi experienţe ale unor persoane care, în timp ce mureau, au povestit altor persoane prezente aceste fenomene. Aceşti bolnavi, care ajung în pragul morţii, în momentul în care se ajunge în situaţia de a fi consideraţi morţi, aud medicii care îi declară ca fiind decedaţi şi după acest moment ei aud un zgomot puternic şi au impresia că trec printr-un tunel lung şi întunecos. Dar toţi constată că sunt în afara corpului fizic, pe care şi-l văd de la distanţă, observând cum medicii încearcă să-i readucă la viaţă.

În această stare ei constată că au un trup, dar un altfel de trup, nu unul fizic, şi în acest trup văd şi alte persoane pe care le cunoşteau înainte de această stare, dar de care ştiau că sunt morţi, acestea fiind rude sau prieteni.

Mai târziu, le apare o fiinţă de lumină iubitoare şi caldă. Această fiinţă de lumină le arată toată viaţa în imaginile cele mai importante ale acesteia, ei trăiesc o stare de fericire şi de bucurie de care nu ar vrea să se despartă.

Iată cum relatează această stare o femeie care şi-a revenit din moartea clinică:

"Credeam că eram moartă şi îmi părea rău, dar nu puteam să-mi dau seama unde urma să merg. Gândul şi conştiinţa mea erau ca atunci când eşti în viaţă, dar nu puteam să înţeleg toate acestea, mă gândeam numai unde voi merge”. Îşi dădea seama că se află într-un trup spiritual, care nu are o soliditate, obiectele din jurul său păreau să se mişte prin el şi, deşi în această stare se adresa oamenilor fizici, aceştia n-o auzeau şi n-o vedeau. Acest corp spiritual nu are greutate, el păşeşte pe tavanul camerei sau pluteşte în aer. În ceea ce priveşte fiinţa de lumină, majoritatea o consideră ca fiind înger, iar comunicarea cu ea se face prin traducerea gândului.

Revenind la viaţa fizică, aceşti oameni care au trăit experienţa morţii clinice, constată că au un alt spirit, ei devenind mai altruişti faţă de suferinţa altora şi mulţi dintre ei au puterea de a cunoaşte gândurile oamenilor. Dar, ceea ce este mai important, ei nu se mai tem de moarte, cunoscând locul unde vor merge, ei nu mai au dubii în legătură cu supravieţuirea spiritului după moarte.

Asemănarea fiinţei de lumină cu îngerii sau cu Hristos, prin analogie, o găsim descrisă în faptele apostolilor. Când apostolul Pavel mergea spre Damasc, unde trebuia să participe la judecarea a doi creştini pe care urma să-i condamne la moarte, o lumină din cer i s-a arătat, iar el descrie astfel această înfăţişare: "Am văzut pe drum strălucind o lumină din cer, a cărei strălucire ere mai puternică ca a soarelui, iar această lumină strălucea în jurul meu şi a celor ce călătoreau cu mine şi căzând cu toţii la pământ, eu am auzit un glas care îmi zicea în limba ebraică: *„Saule, Saule de ce mă prigoneşti? Este greu să izbeşti cu piciorul într-un ţepuş!"* Cine eşti, Doamne? am zis

eu şi El a zis: *„Sunt Isus, pe care tu îl prigoneşti, dar scoală-te şi stai în picioare pentru că m-am arătat ţie, ca să te pun slujitor şi martor atât a lucrurilor pe care le-ai văzut, cât şi a lucrurilor pe care mă vei vedea făcându-le".*

Fiinţa aceea de lumină are o personalitate, deşi nu i se poate vedea, nici o formă fizică şi ea are o voce.

Acea viziune a lui Pavel i-a schimbat complet viaţa, căci din prigonitor devine un apărător al creştinilor şi un propovăduitor fruntaş al creştinismului.

Pavel spunea în pelerinajele sale că "există trupuri cereşti şi trupuri pământeşti, dar una este strălucirea trupurilor cereşti şi alta a celor pământeşti, aşa este şi învierea morţilor, trupul este semănat în putrezire şi învierea în neputrezire, este semănat în ocară şi învie în mărire, este semănat în neputinţă şi învie în putere, este semănat trup fizic sau firesc şi învie trup spiritual, căci există un trup ceresc şi există un trup spiritual!" Existenţa spiritului nemuritor şi transcendent este descrisă şi de Platon, care de asemenea face şi remarca că spiritul trăieşte în alte dimensiuni, în afara timpului, căci timpul nu se mai găseşte în spaţiul astral de dincolo de lumea fizică, iar ceea ce noi numim timp, nu este altceva decât reflexia mişcătoare, nereală a veşniciei. El descrie călătoria astrală a spiritului şi convorbirile lui cu alte spirite, considerând trupul fizic ca fiind închisoarea spiritului, iar moartea este o evadare a acestuia.

Spiritul trece dintr-o stare de mare conştiinţă pe care o are înainte de naştere, la una mai puţin conştientă, când este întrupat în om şi uită, în acelaşi timp, adevărurile pe care le cunoscuse în starea sa din afara trupului. Acest aspect este cel mai bine descris de Platon în cartea a X-a a

sa, *Republica,* unde povesteşte mitul soldatului grec R. Spiritul, ca entitate separată de trup şi transcendentă, este arătat şi în *Cartea tibetană a morţilor,* unde se menţionează că mintea sau sufletul persoanei muribunde pleacă din trup. La un moment dat, sufletul (spiritul), intră într-un leşin şi se descoperă în gol, dar nu în gol fizic, ci unul în care îi persistă conştiinţa, el poate să audă nişte sunete alarmante şi deranjante, după care se află învelit într-o iluminare, fiind surprins că se află în afara trupului fizic, vede şi aude rudele şi prietenii săi cum îi jelesc trupul şi îl pregătesc pentru înmormântare, dar când li se adresează, aceştia nu-l văd şi nu-l aud. Se întreabă pe sine dacă este mort sau nu şi când, în final, îşi dă seama că este mort, se întreabă unde trebuie să meargă. El constată că are un trup, dar nu material şi că poate trece prin stânci şi pereţi fără să întâlnească nici o rezistenţă. Călătoria lui este aproape instantanee şi se poate întâlni cu alte trupuri spirituale, în această stare el îşi vede toată viaţa pământească în imagini, un fel de oglindă, în care este reflectată întreaga lui viaţă trupească.

Spiritele conversează între ele într-o limbă universală care este limba gândului, iar timpul şi spaţiul nu mai opun obstacolele pe care le opun în viaţa fizică.

Această viaţă din lumea cealaltă este descrisă şi în *Biblie,* astfel Isaia 26:1 spune:

"Să învie dar, morţii tăi, să învie cu trupul unui mort, treziţi-vă şi cântaţi voi ce staţi în ţărână, pentru că pământul va scoate iarăşi afară pe cei morţi", iar Daniel 12:2 spune: "Mulţi din cei ce dorm în ţărâna pământului se vor trezi, unii spre viaţa veşnică, iar alţii pentru ocară şi ruşine veşnică".

Iniţierea în timpul vieţii, are ca scop înţelegerea fenomenului morţii şi convingerea de supravieţuire a spiritului. După ce a pierdut nemurirea, omul este sortit morţii. Dacă pe pământ omul nu reuşeşte, prin respectarea legilor divine pe care le recomandă biserica, să fie mântuit, el va trebui să se reîncarneze de nenumărate ori pentru a reuşi să obţină ispăşirea.

Australienii consideră că timpul care separă moartea de reîncarnare este scurt.

În general, spiritul bunicilor sau străbunicilor este acela care se reîncarnează, dar la alte popoare credinţa în acest interval de timp este foarte diferită.

Rolul iniţierii efectuate în timpul vieţii este foarte important, căci iniţiatul este mai bine pregătit pentru a cunoaşte viaţa spiritului după moarte şi pentru a înfrunta această perioadă diferită ca timp, care începe odată cu moartea şi se sfârşeşte fie cu reîncarnarea la o nouă viaţă, fie cu ascensiunea în lumea spiritelor angelice, care nu mai au nevoie de o altă reîncarnare, căci ele au devenit pure şi au intrat în conştiinţa cosmică, de aceea misterul morţii nu constă în ceea ce sfârşeşte ea, ci în ceea ce începe odată cu ea.

Omul vede, de nenumărate ori, murind un semen de al său, îl vede în agonie, fiecare cunoscând moartea în acest sens, dar nimeni nu cunoaşte însă începutul de după moarte, căci atunci începe ceva cu desăvârşire deosebit, ceva ce nu ne închipuim cum va fi, ceva ce nu putem vedea cu ochii în timpul vieţii.

Moartea poate fi cunoscută încă din timpul vieţii, mai precis începutul ei, trecerea imediată de la viaţă la moarte, trecerea într-o altă lume, unde începe cu totul

altceva şi unde valorile vieţii fizice nu mai sunt recunoscute.

Scara valorilor, după moarte, este cu totul de altă factură, ea depinde de puritatea morală a spiritelor noastre pentru a ne putea reîntoarce în sânul familiei lui Dumnezeu, sau să ne întoarcem din nou în vârtejul reîncarnărilor şi la suferinţă.

Din aceeaşi cauză, viaţa spiritului unui cerşetor poate trece, după moarte, în conştiinţa angelică, pe când spiritul unui savant impur moraliceşte se reîntoarce la suferinţe, fie că este al lui Bergson, Einstein sau al lui Robin, Dante sau Goethe.

Dacă privim moartea din punct de vedere fîlosofic, ea ne apare ca un fenomen natural sau ca un mister, în ambele cazuri nu se ajunge la realitatea morţii, ci numai la constatarea ei. De aceea moartea trebuie învăţată încă din timpul vieţii, deşi la început este foarte greu de înţeles, de altfel ca şi intrarea în viaţă, ea se învaţă de la oamenii care au cunoscut-o fără să moară şi aceştia sunt oamenii iniţiaţi în tainele cerurilor şi ale pământului, căci aceştia cunosc fenomenele ezoterice ale vieţii şi ale morţii.

În ceea ce priveşte existenţa vieţii spiritului după moarte, un sondaj GALLUP, a arătat că 94% din oamenii interogaţi în America, cred în existenţa lui Dumnezeu, 67% cred în existenţa paradisului, 53% cred în existenţa infernului, 23% cred în reîncarnare, 46% cred în existenţa fiinţelor inteligente de pe alte planete, 24% cred că putem comunica cu morţii, 50% cred în percepţia extrasenzorială şi 15% cred că au avut experienţe la limita morţii.

Existenţa spiritelor după moarte se datorează unor universuri mentale paralele. Spaţiul nostru mental este

limitat la trei dimensiuni, aşa cum este universul fizic care ne înconjoară, dar există şi alte universuri mentale cu 4, 5, 6 sau 7 dimensiuni.

Aceste lumi mentale paralele sunt interdependente, căci lumea exterioară nu ar putea exista fără universul mental care o percepe, iar universul mental îşi împrumută imaginile de la percepţii.

Această relaţie dintre lumea exterioară şi lumea interioară, a preocupat toate filosofiile, de la Platon şi Aristotel. Cei mai mulţi au ajuns la concluzia că există o altă lume, că această lume este localizată în cer, că există un trup fizic şi un suflet (spirit), că în timp ce trupul moare, spiritul se duce pe lumea cealaltă. Această posibilitate a existenţei unei lumi paralele cu cea fizică şi a călătoriilor în altă lume este susţinută, din ce în ce mai mult, de ştiinţele exacte, fizica şi matematica, care au deschis noi perspective arătând că, alături de lumea universului vizibil, există o altă lume, ascunsă în particule minuscule, invizibile cu vederea fizică.

Explicaţia existenţei acestor lumi se află în existenţa unor spaţii cu mai mult de trei dimensiuni, aşa cum a arătat Albert Einstein. Datorită faptului că noi trăim într-un spaţiu tridimensional, nu putem comunica cu alte lumi invizibile, ce trăiesc în alte dimensiuni. Conştiinţa cosmică, în care asced spiritele pure după moarte, se află în a patra dimensiune. În această dimensiune, vederea astrală este sferică, simultan atotperceptivă. Se pot vedea lucruri atât în faţă cât şi în spate, atât la dreapta cât şi la stânga, în a patra dimensiune obiectul focalizat se plasează în centru, el fiind privit din toate părţile, privindu-l şi în interior, ca şi când ar fi transparent.

Experienţele în afara corpului, din moartea clinică, din stările preagonice, din somnul cu vise, din Yoga şi alte procedee de meditaţie, se desfăşoară, toate, în a patra dimensiune.

În acest sens, să citǎm cazul lui Robert Monroe, un om de afaceri din Virginia, care a descoperit în 1958 că se putea desprinde pe sine de corpul său fizic şi cu cel de-al doilea corp al său putea vizita prieteni aflaţi la mare distanţă şi putea relata evenimente petrecute acolo. Dar în afară de explorarea câmpului fizic, el putea vedea şi o lume intermediară, populată de fantome imprevizibile, pe care o putem vedea numai în stare de vis.

Cel mai important fapt descris de acesta este existenţa unei alte lumi, paralele cu a noastră, în care există tot ceea ce există pe Pământ, o reflectare ca într-o oglindă a existenţei pământeşti.

Monroe spune că, în vederea lui astrală, a descoperit că trupul său fizic se transformase în propria-i imagine în oglindă, dreapta corpului devenind partea stângă, iar partea stângă devenind partea dreaptă, o lume deci răsturnată, era de fapt corpul său răsucit prin cea de a patra dimensiune şi care îi dădea imaginea în oglindă.

Experienţe în afara corpului, foarte importante, a făcut şi scriitorul american de origine peruviană, Carlos Castaneda. Constatările sunt asemănătoare cu relatările lui Raymond Moody privind viziunile celor care au fost în moarte clinică şi care se desfăşoară, evident, tot în a patra dimensiune. Ei spun că au întâlnit rude şi prieteni decedaţi, că au întâlnit o fiinţă de lumină care le prezintă o retrospectivă în panoramic a vieţii lor.

Locuitorii din Oceania, China şi America de Nord fac distincţie între un spirit liber sau separat de corpul fizic din timpul visului sau a transei şi spiritul corporal care asigură funcţiile vitale ale vieţii.

Tărâmul morţilor poate fi un ţinut al fericirii sau al suferinţei, în funcţie de gradul de moralitate al spiritului.

În lumea cealaltă, de după viaţă, toate lucrurile de acolo prezintă o simetrie inversă, când pe pământ este ziuă, acolo este noapte şi invers; alţii consideră că acolo nu există noapte şi nici somn, pentru că nu există oboseală.

În stare de transă, şamanul intră în a patra dimensiune şi în această stare el manifestă indiferenţă la dureri şi răni autoproduse. În stare de transă, şamanul comunică cu spiritul şi călătoreşte în lumea spiritelor şi poate fi posedat de alte spirite care vorbesc prin gura lui. În unele cazuri, şamanul este legat cu o sfoară, într-un cort închis, care este zguduit violent de către spirite şi care se crede că dezleagă sforile cu care este legat şamanul.

Transa şamanului este echivalată cu moartea, de către Hultkrantz, căci el apare ca şi mort, nu are mişcări şi are tendinţa spre apnee (absenţa respiraţiei).

ACTUL PROPRIU-ZIS AL MORŢII DIN PUNCT DE VEDERE SPIRITUAL

Senzaţiile care preced şi urmează după moarte sunt foarte variate şi ele depind de puritatea morală a spiritului pe care l-a purtat omul în timpul vieţii pământeşti.

Privind actul morţii din punct de vedere spiritual, se poate spune că moartea se datorează separării spiritului de corp, iar această separare se desfăşoară încet, încet, în mod gradat. Cu cât legăturile dintre corpul fizic şi spirit sunt mai puternice, cu atât mai lungă va fi agonia. Imediat după desprinderea de corpul fizic, spiritul îşi revede întreaga sa viaţă în mod fulgerător, în imagini, ca şi când corpul său fizic în care a trăit a fost fotografiat permanent de către altcineva, el se vede deci pe sine dinafară. După această retrăire, spiritul intră într-o stare de adormire, de semnalat că părăsirea corpului fizic, spiritul o face prin al şaptelea centru de absorbţie eterică şi astrală care se găseşte în creştetul capului, el este îmbrăcat de perispirit, adică de fluidele ce formează corpul astral, solar, cosmic şi universic.

Părăsirea corpului fizic se face sub forma unui fum de ţigară, a unei ceţe alburii, care se înalţă spre tavanul camerei şi care are forma corpului fizic, la început dispus sub formă orizontală, iar apoi dispus în plan vertical.

Această desprindere a spiritului a putut fi surprinsă pe peliculă fotografică. De menţionat că părăsirea corpului de către spirit, la spiritele inferioare se face prin gură, odată cu

ultimul suspin. Ieşit din corpul fizic, perispiritul având în interior spiritul, ia forma corpului uman, identică cu acela care moare, iar cordonul de legătură cu corpul eteric se rupe, el pleacă în spaţiul astral, trecând prin tavanul camerei şi prin pereţi, fără ca aceştia să constituie un obstacol mecanic. Înainte de a se rupe acest cordon, corpul astral fiind parţial desprins şi omul aflându-se în agonie, el vede în jurul lui spiritele rudelor şi prietenilor lui decedate mai înainte cu care de obicei poartă conversaţii.

Spiritele acestor morţi vin în preajma muribundului pentru a-l ajuta la destrupare şi pentru a-l însoţi în călătoria lui astrală, unul dintre aceştia fiind călăuză în noua sa viaţă.

Pentru a ajuta spiritul să se desprindă de corp şi să se poată elibera mai uşor este nevoie de multă linişte în jurul muribundului, căci planşetele şi manifestările de jale îl pot determina să se întoarcă în corpul fizic pentru scurt timp şi o altă desprindere se face cu mari eforturi şi suferinţe pentru spirit.

În ceea ce priveşte spiritul omului care se sinucide, acesta întrerupând drumul fizic de purificare morală, încălcând legea divină a nedistrugerii corpului fizic, îşi provoacă mari suferinţe în vieţile sale pământeşti viitoare.

El va rămâne pe lângă cadavrul său până în ziua când el trebuie să-l părăsească conform destinului predestinat înainte de reîncarnare de către spiritele angelice. În tot acest timp el repetă actul sinuciderii cu mari suferinţe spirituale.

Sfântul Mina, prin spiritul său, a relatat că în momentul morţii sosesc trei spirite, trei mesageri destrupători, cel mai mic în grad face demagnetizarea şi deselectizarea corpului, pentru ca acesta să nu mai poată avea nici o putere de atracţie faţă de spirit. Un alt spirit mesager are menirea de a

tăia toate firicelele fluidice ce pătrund în toate celulele corpului fizic şi care nu este altceva decât corpul eteric. Al treilea spirit absoarbe spiritul şi perispiritul care formează haina spiritului pornit în călătoria astrală. În aceste învelişuri ale perispiritului se va prezenta spiritul în faţa spiritelor superioare.

Iată cum redă acest lucru, lucrarea *The Morrow of Death by Amicus* în care spiritul preotului N. A. Stokwell comunică prin mediumul său, Ernest H. Pekam, actul morţii sale:

"Când mă găseam în lumea pământeană nu mi-am făcut nici o idee de existenţa omului dincolo de mormânt. În timpul meu nu se cunoştea posibilitatea de a se comunica cu spiritele morţilor. În lumea spiritelor, mă văzui primit şi ajutat de persoane pe care le-am cunoscut pe pământ şi care muriseră înaintea mea. Cea mai mare bucurie a mea, am avut-o când am întâlnit-o pe scumpa mea tovarăşă. Primii paşi în lumea spiritelor au fost îndrumaţi de ghidul meu".

Procesul morţii fizice ca şi cel al renaşterii în lumea spiritelor, este interesant. După moarte se trece la o nouă existenţă, imediat după moarte spiritul nu realizează moartea corpului fizic în care a stat în viaţa pământească. Spiritele după moarte sunt întâmpinate şi conduse de conducători experimentaţi şi vor merge în lumea spiritelor conform gradului lor de spiritualizare şi purificare morală, ele nu se pot ridica în planurile superioare astrale dacă vibraţiile fluidice ale spiritului sunt mai grosolane, de aceea ele gravitează pe un plan spiritual corespunzător meritelor din viaţa pământească.

Lumea noastră spirituală este lumea gândului, tot ceea ce se vede şi se aude aici este creaţia gândului, chiar corpul

nostru spiritual este o creaţiune a gândului, noi suntem fiinţe construite din gândire, existând într-o lume creată prin gândire.

Aceste adevăruri sunt una dintre numeroasele taine pe care Isus Hristos nu le-a dezvăluit generaţiei lui, pentru că aceasta nu era coaptă pentru a le înţelege. Cei mai puţin încrezători în lumea cealaltă ar putea întreba de unde ştim noi că ceea ce comunică spiritele morţilor sunt lucruri adevărate. Răspunsul vine din faptul că multe din comunicările făcute de spirit în şedinţele de spiritism despre faptele lui din lumea pământească, necunoscute de mediumuri sau asistenţi, se dovedesc a fi exacte după verificările ulterioare.

Făcând o sinteză a miilor de comunicări spirituale cu spiritele morţilor se poate spune că sunt faze fundamentale care, indiferent de gradul evolutiv al decedatului, se reproduc în mod constant, iar alte fenomene secundare se întâlnesc în funcţie de gradul de purificare al spiritului care a murit.

Dintre aspectele fundamentale se pot cita următoarele:

- Spiritul nu crede la început că a murit, căci se vede un om ca şi mai înainte şi îşi aduce aminte de toată viaţa lui pământească.

- Spiritul este primit de rude şi de prieteni şi relatează că a căzut într-un somn, iar lumea în care a ajuns este frumoasă sau întunecată, în funcţie de faptele săvârşite pe pământ.

- Spiritele din spaţiu comunică prin gândire, care este limbajul spiritual universal.

- Gândirea este forţa creatoare de lucruri şi aspecte în lumea astrală.

- Spiritele străbat spaţiul în sus şi în jos, în jurul pământului.

- Potrivit condiţiilor lor morale, spiritele gravitează automat către nivelul spiritual corespunzător lor.

Aceste aspecte sunt descrise şi de persoanele aflate în moarte clinică. După ce-şi revin la starea normală a conştientului, ele povestesc fenomenul desprinderii spiritului de corpul fizic, detaşându-se şi privind de pe tavanul camerei unde se află, tot ceea ce se întâmplă cu corpul lor fizic, ce manevre de reanimare s-au făcut şi de către cine, toate acestea fiind văzute şi auzite cu vederea şi auzul astrale.

Spiritul nu părăseşte imediat corpul fizic, aflându-se în primele zile alături de cadavrul său şi asistând la înmormântarea acestuia.

După 42 de zile, spiritul se înalţă în lumea astrală, este ceea ce biserica creştină sărbătoreşte de Ziua înălţării Domnului.

Ajunse în lumea astrală, spiritele inferioare sunt judecate de spiritele evoluate şi în funcţie de moralitatea lor sunt trimise la o nouă reîncarnare cu un nou destin.

Când spiritele sunt mai evoluate, ele singure îşi pot da seama de faptele lor imorale din lumea pământească şi îşi pot alege planul unei noi reîncarnări, această hotărâre a lor fiind aprobată sau nu de către spiritele superioare.

O a treia formă de judecată a spiritului este aceea ce se face după un ciclu de 26.000 de ani de existenţă în atmosfera spirituală a planetei, aceasta o va face spiritul solar. Astfel spiritul va fi supus la trei judecăţi: cea din timpul unei întrupări, cea de după fiecare reîncarnare şi cea de la sfârşitul şcolii spirituale planetare.

Spiritele inferioare legate de plăcerile lumeşti, timp de şapte ani coboară mereu la suprafaţa pământului şi îşi privesc, prin pământul ce îl acoperă, propriul cadavru.

Din această cauză nu este permis să se deshumeze un cadavru înainte de şapte ani, căci persistă în acest timp o atracţie magnetică pentru spirit.

Căderea într-un somn adânc a spiritului după moarte este de câteva zile, luni sau ani şi în acest timp spiritul îşi reface forţele pierdute, în efortul desprinderii lui de corpul fizic. În lumea cealaltă unele spirite sunt ajutate de alte spirite ca să înţeleagă noua formă de existenţă, altele nu sunt ajutate şi nu-şi dau seama ce s-a întâmplat cu ele. În această situaţie legătura lor cu corpul eteric al cadavrului nu s-a rupt complet. Pe firul acesta reprezentat de un cordon ombilical astral, spiritele coboară pe faţa pământului unde îi văd pe cei lăsaţi şi ele se cred vii printre oamenii de pe pământ cărora li se adresează, dar nu sunt auzite, căci vocea lor nu este sonoră, ci este o voce spirituală. El doreşte să reaşeze unele lucruri din casă, dar observă că mâna lui trece prin aceste obiecte, căci toate acestea sunt realităţi eterice, constituite cu puterea gândului şi din materialul eteric ce umple universul.

În lumea astrală spiritele nu se găseesc într-un anumit loc, ele se găsesc în jurul pământului în diferite zone de vibraţii după vechimea şi meritul lor.

Cu cât spiritul este mai puţin pur, cu atât el se va afla mai aproape de pământ în zona cea mai inferioară, el va simţi setea, foamea şi alte dorinţe ale plăcerilor lumeşti, dar cum nu mai are corp fizic nu le poate îndeplini şi din această cauză va suferi foarte mult.

Coborând pe pământ, spiritele sugestionează telepatic oamenii, simţind satisfacţie în săvârşirea unor fapte rele de către aceştia. În zona spirituală inferioară se găsesc şi spiritele animalelor. Gândul fiind codul universal de

comunicare între spirite, fie ele întrupate sau nu, fac ca ceea ce gândim despre morţi să fie interceptat şi decodificat în felul acesta spiritele morţilor ştiu ceea ce vorbim şi ceea ce gândim despre ele.

Ele coboară pe pământ dar nu pot fi văzute căci existenţa lor este în altă dimensiune decât cea în care trăim noi. Prezenţa spiritelor morţilor în jurul nostru poate fi percepută ca o stare de frig sau de cald pe care o simţim în special pe partea dreaptă a corpului. Când acestea au mai mult fluid eteric îl pot condensa şi astfel să realizeze un deget aproape materializat şi cu el să producă ciocănituri în obiecte din camera în care locuim, ciocănituri în mobilă, în geam, în oglindă, ele pot sparge un geam, un pahar, un bec, pot trânti jos un obiect, iar în cameră se simte un curent, un vânt, o mişcare de aer. Alteori poate să se materializeze într-o flacără sau un punct luminos.

Spiritul este format dinr-o formă de energie care are la bază alte elemente subatomice, probabil neutrini. Această formă de energie este înzestrată cu memorie, inteligenţă şi voinţă.

Puterea de propagare a spiritului este puterea de propagare a gândului, adică 10 la puterea 10, până la puterea 20, adică mai mare decât viteza de propagare a luminii, aşa cum a putut constata W. T. Tiller. Pătrunzând în conştiinţa cosmică, acolo unde dispare noţiunea de timp şi spaţiu, ele se pot deplasa atât în trecut cât şi în viitor.

Frederich Jurgenson în Suedia şi Konstantin Raudive în Germania, au reuşit să înregistreze pe benzi magnetice vocile astrale ale spiritelor unor oameni morţi. Aceste realizări au mai fost făcute de Attila von Szalay şi Raymond în America. Doctorul Dougall cântărind muribundul înainte de ieşirea

spiritului şi după aceea a constatat că greutatea spiritului este înjur de 20 de grame.

Doctor Baraduc fotografiindu-l pe fiul său Andre în momentul morţii, developând apoi filmul, a constatat prezenţa unor vârtejuri deasupra capului cadavrului. Acelaşi autor fotografiind-o şi pe soţia sa în timpul morţii a observat prezenţa unor sfere luminoase plutind deasupra capului muribundei.

Aşa cum pentru naşterea unui copil este nevoie de o moaşă care să-i taie cordonul ombilical, tot asfel şi la naşterea noastră spirituală este nevoie de o moaşă spirituală care să taie cordonul ombilical ce leagă corpul astral de corpul eteric al organismului.

Din punct de vedere spiritual există trei cadavre: unul fizic, unul eteric şi altul astral, adică acelaşi număr de corpuri care le are şi omul: fizic, eteric şi astral.

Când spiritul revine la reîncarnare, el singur îşi formează un nou corp astral, un nou corp eteric şi un corp fizic. Tot ce a creat Dumnezeu pe pământ, este destinat pieirii atât în regnul animal cât şi cel vegetal sau om.

Pentru astrofizicieni sfârşitul vieţii pe pământ va fi atins când Soarele îşi va termina rezervele sale de hidrogen.

La fiecare generaţie numărul morţilor creşte în progresie geometrică, tot aşa cum şi populaţia globului se înmulţeşte în progresie geometrică. Într-un secol mor aproximativ 5 miliarde de oameni.

În faţa morţii suntem cu toţii egali, iar aceasta se vede foarte bine când privim alinierea crucilor într-un cimitir militar.

Aşa cum am arătat fenomenul morţii cuprinde trei etape: agonia, actul morţii ca moment ireversibil şi etapa de după moarte.

Simptomele pe care le simte un om când moare sunt următoarele:

- o senzaţie fizică de apăsare ca şi când pământul se scufundă în apă;

- o senzaţie de frig ca şi când corpul ar fi aruncat într-o apă; senzaţie care se transformă în fierbinţeală ca şi cum apa s-ar scufunda în foc;

- o senzaţie de explozie a atomilor corpului aşa cum o denumesc tibetanii; adică senzaţia focului care se scufundă în aer.

Pentru fiecare din aceste etape sunt forme de manifestare caracteristice ale corpului fizic: pierderea controlului muşchilor faciali, pierderea auzului, pierderea vederii, respiraţia care devine spasmodică şi apoi se pierde cunoştinţa.

În timpul actului morţii corpul eteric se scurge din corpul fizic prin cinci ieşiri, dar de obicei punctul cel mai important de ieşire este cel din creştetul capului.

Din această cauză pentru a se uşura moartea este bine să nu atingem acest loc. A doua regiune importantă pe unde se scurge corpul eteric este regiunea situată imediat deasupra ombilicului. După moarte spiritul este îmbrăcat un timp în perispirit aflându-se alături de el un anumit timp şi corpul eteric.

Primul care se desparte în lumea astrală de spirit este corpul eteric, iar apoi se desparte şi de corpul astral.

Trăirea spiritului în lumea astrală ar cunoaşte şapte dimensiuni, şapte sfere cereşti, care alcătuiesc conştiinţa

cosmică sau Devachanul, descris de Rudolf Steiner. În lumea astrală spiritele fac studii în diverse specialităţi iar rezultatele studiilor lor sunt transmise telepatic oamenilor sub formă de intuiţii, care reprezintă factorul principal al progresului în lumea fizică.

MĂRTURII DESPRE NEMURIRE

Susţinerea ideii de nemurire a spiritului şi de continuare a existenţei de după moartea fizică se bazează pe mai mulţi factori. Unul din aceste argumente îl constituie apariţia celor decedaţi cu aceeaşi înfăţişare fizică pe care au avut-o în viaţa lor pământească. Din acest punct de vedere trebuie să deosebim două feluri de apariţii: prima este constituită de apariţia celor decedaţi imediat după moarte sau chiar în momentul morţii, apariţii ce au loc la distanţă de locul decesului şi care apar unor rude sau prieteni care l-au cunoscut pe acel om în timpul vieţii. A doua categorie de apariţii a celor morţi, sunt acelea care apar la mare distanţă în timp după moarte, la ani sau chiar zeci de ani după aceasta.

Când am descris capitolul fantomelor, stafiilor şi a dedublărilor ca fenomene paranormale prin puterea de manifestare a energiei spirituale, am arătat că spiritul are puterea de a-şi forma corpul eteric şi corpul astral al viitorului sau corp fizic. Această manifestare paranormală o au oamenii care posedă această mediumnitate.

Acelaşi fenomen se petrece şi cu spiritul de după moarte, el îşi face din elementele eterului universal corpul eteric, astral şi fizic, dar în mod instantaneu şi astfel poate să apară fantoma unor oameni morţi.

Sunt citate astfel nenumărate cazuri dintre care relatăm câteva: străbunicul lui Sebastian Stern, se afla în serviciu în Serviciile Olandeze. Acesta s-a trezit într-o dimineaţă văzând-

o în faţa patului pe mama sa care se afla departe de ţară. La întoarcerea sa în ţară, după cinci luni, a aflat că mama sa murise exact în ziua în care el a văzut-o apărându-i în Indiile Olandeze. Înainte de a muri ea îl striga cu insistenţă pe fiul ei: Sebastian al meu, Sebastian al meu.

Un alt caz îl constituie înţelegerea dintre un magistrat Scholkopf care pleca în anul 1777 din Hale, ca misionar în Indiile Orientale şi prietenul său Emendorffer. Înţelegerea consta în faptul că acela ce va muri primul să-i apară fantomă celuilalt. După aproximativ un an, într-o noapte când magistratul era culcat dar nu putea dormi, i-a apărut o făptură îmbrăcată în alb care i-a spus: "Eu sunt prietenul tău, mă simt nespus de fericit, dar înţelegerea noastră mi-a pricinuit multă suferinţă".

Spiritele care doresc să revină în planul material ca fantome trec prin mari suferinţe, ele încălcând de fapt legile divine. Acelaşi lucru l-a afirmat şi Kati King în experimentele de materializare de fantome ale lui William Ckookes din secolul trecut din Anglia.

O altă apariţie a unei fantome a unui om decedat a descris-o autoarea lucrării *Din lumea spiritelor.* Este vorba despre fantoma unui general care apare în timpul morţii logodnicei sale care era chiar mătuşa autoarei cărţii.

Aceste apariţii nu sunt întotdeauna cu acelaşi chip fizic, uneori apar ca orice fantomă înfăşurată într-un veşmânt alb, sau ca o făptură de lumină aşa cum s-a întâmplat în Elveţia în cantonul Bernei, când făptura strălucitoare prin care a apărut spiritul unui mort, plutea în cameră cerând să i se dea mâna, după care a dispărut.

O altă fantomă îi apare episcopului evanghelic Sailrem care şi-a văzut într-o noapte prietenul său de aceeaşi confesiune Konrad Schimdt, exact la ora decesului acestuia.

Preotului Oberlin din Steinal i-a apărut în stare de veghe fantoma soţiei sale care decedase cu nouă ani în urmă. Ea îi apărea aproape zilnic comunicându-i evenimente care urmau să se petreacă în viitor. Fantoma apărea tuturor persoanelor din casă şi chiar unor locuitori din Steinal prezicându-le multe necazuri.

Apariţia fantomei unei moarte cu 15 ani în urmă, mama unui ofiţer de marină pe numele de Herbert Wenkstern care, decepţionat din cauza refuzului logodnicei sale de a finaliza căsătoria lor, i-a apărut şi i-a spus: "nu face acest lucru, îţi va aduce o povară, ţi-o va aduce pentru eternitate". Fantoma mamei sale i-a apărut cu ochii ei albaştri iar după ce şi-a făcut comunicarea acesta a simţit o sărutare pe frunte după care fantoma a dispărut.

În oraşul Mantes s-a materializat fantoma fiicei soţilor Alexandre, care murise în urmă cu 7 ani, fantoma şi-a îmbrăţişat părinţii, a cântat la pian şi s-a întreţinut cu un număr de 16 asistenţi care erau de faţă, distribuindu-le flori după care a dispărut, acoperită de un nor, aşa cum a apărut.

Desprinderea spiritului îmbrăcat în corpul astral a fost descris de marele medium Ernest Waten. Daisy era o fată tânără care deşi se logodise nu se căsătorise din cauza unei tuberculoze pulmonare, care avea o evoluţie agravată. Ernest Waten o cunoştea din copilărie fiind colegi de şcoală. Ea fiind spitalizată a murit de faţă fiind şi acest medium care descrie astfel momentul morţii: "respiraţia a devenit mai sacadată, stăteam la piciorul patului supraveghindu-i trăsăturile ei de ceară. Deodată aşternutul s-a ridicat şi am văzut o ceaţă

uşoară ca de fum emanând din corpul ei ca şi cum s-ar fi desprins dintr-un foc de curând aţâţat. Fumul se ridica deasupra patului şi se rostogolea, mereu pană a devenit o minge de fum mobilă cu uşoare nuanţe opalescente, fumul se condensa şi creştea din ce în ce mai mare alimentat de un puternic efluviu venit din corp, un efluviu de aburi cam de 8 centimetri în diametru, încât, încet, această formă rotundă s-a lungit şi a luat o formă ovoidală ca un ou uriaş ajungând la 1,60 m lungime şi cam 0,5 m în înălţime. Condensarea a crescut până a luat forma unui corp semisolid de culoare cenuşie, ca un volum de fum în continuă mişcare, apoi a prins formă apărând linia taliei şi a gâtului asemănătoare unei păpuşi legate printr-un fel de cordon ombilical cu corpul fizic prin care se putea vedea valul de energie. Forma eterică a luat o înfăţişare perfect omenească se vedeau picioarele, conturul bustului cu trăsături clare ca şi când o altă Daisy apărea plutind în aer privind spre pământ unită de corpul ei printr-un cordon de argint prin care viaţa i se scurgea uşor. După aceea forma acestei energii a început să se agite şi să se legene ca un balon captiv, apoi cordonul de argint a început să se întindă şi să se subţieze la mijloc până când s-a rupt, după care forma plutitoare a luat o poziţie verticală, era forma însufleţită a formei adormite din pat. După aceasta, dintr-un colţ al camerei au apărut două forme înveşmântate în alb, un bărbat şi o femeie, care s-au îndreptat spre ea, şi înfăşurându-şi valurile în jurul ei au dispărut împreună plutind în neant.

Privind corpul din pat, acesta mai respira, iar pulsul s-a mai putut percepe încă 20 de minute, după care a încetat.

În multe şedinţe de spiritism Daisy a apărut şi prin diferite mediumuri ea a comunicat că îşi aminteşte toate

momentele morţii ei şi pe cei care au fost atunci de faţă. Această desprindere de corpul fizic a putut-fi fotografiată, este cazul decesului unei tinere de 32 de ani care a murit pe masa de operaţie, fotograful spitalului a surprins pe fotografie desprinderea corpului astral. În momentul developării el a exclamat: "Tată Ceresc, acesta este un suflet uman!".

În 1863 la cina oferită de baroana Boisleve se afla ca invitat şi generalul Fleury, şeful grajdurilor imperiale ale lui Napoleon al III-lea. Fiul baroanei, Honore se găsea în Mexic, în forţele expediţioniste. La ora nouă mergând să aducă cafeaua invitaţilor, baroana a scos un ţipăt şi a leşinat. După ce şi-a revenit a explicat că îşi văzuse fiul în uniformă dar fără caschetă, cu chipul palid, iar în locul ochiului stâng era o gaură din care curgea sânge ce se prelingea pe obraz. După o săptămână doamna Boisleve a primit ştirea că fiul ei Honore, fusese ucis cu un glonte ce pătrunsese prin ochiul stâng; el fusese ucis chiar în momentul când a apărut în salonul mamei sale, ca fantoma.

Psihologul canadian Romanes, povesteşte că în 1878 fiind treaz, a văzut uşa dormitorului deschizându-se şi apărând o fantomă înfăşurată într-un giulgiu, care s-a apropiat până la picioarele patului, apoi cu ambele mâini şi-a desfăcut linţoliul în dreptul feţei şi a văzut astfel chipul surorii sale pe care, recunoscând-o i-a rostit numele. În acest moment arătarea a dispărut. Deşi sora era bolnavă, el nu a aflat decât după aceea că ea murise chiar în momentul apariţiei fantomei ei.

În general apariţia stafiilor se face la locul unde au trăit oameni care au murit, dar ele pot apare şi în altă parte.

Un alt caz de apariţie după moarte este povestit de Harold Owen, ofiţer pe un crucişător al marinei engleze după sfârşitul primului război mondial. Acesta navigând spre Camerun şi coborând în cabină şi-a văzut fratele, poetul Wilfred Owen, care stătea pe scaunul ce se găsea în cabină. El era îmbrăcat în uniformă militară şi în acel timp trebuia să fie pe front. Chipul fratelui a dispărut, scaunul rămânând gol. După această întâmplare a aflat că fratele său a murit înainte de încheierea armistiţiului de pace.

O persoană decedată care a continuat să se arate ca şi cum ar fi fost vie, a fost soţia doctorului Eustace, preşedinte al curţii de magistraţi din Anglia.

Stafiile care bântuie, nu apar obligatoriu îmbrăcate în alb, ele pot apărea şi în hainele obişnuite pe care le purtau în timpul vieţii. Stafiile nu pot fi prinse, căci sunt intangibile şi au puterea de a trece prin ziduri şi uşi închise, de obicei ignorându-i pe cei vii.

Stafiile au în general legătură cu un eveniment tragic care a dus la moartea omului respectiv şi apariţia lor este destul de frecventă la cei al căror cadavru a fost zidit.

Filozoful Athendoros a avut curajul să stea într-o noapte într-o casă unde într-adevăr a apărut o stafie, care i-a făcut semn să o urmeze. Curajosul filozof a urmat-o până în locul unde s-a oprit şi apoi a dispărut. Săpându-se în acel loc, a fost găsit un schelet în lanţuri căruia i s-a acordat apoi înmormântarea cuvenită.

Stafia unei femei înalte, îmbrăcate în negru, se plimba adesea prin casa familiei Despard din Cheltenham, ea îşi ţinea o batistă peste partea inferioară a feţei şi a putut fi văzută de toţi membrii familiei, cât şi de alte persoane. Ea putea trece peste obstacole fără nici un efort, dar nimeni

nu putea să o atingă. Această apariţie s-a făcut timp de şapte ani.

Dovezile privind apariţia acestor fantome o constituie comportamentul animalelor în momentul apariţiei acestora. Aceste animale se reped, sar şi muşcă în gol, ele intră într-o stare de spaimă, părul li se zbârleşte şi încep să urle prelung.

Alteori, stafiile, fără să apară, produc fenomene de tip *poltergeist*[1]. În 1958, membrii familiei Hermann, domiciliată în Long Island, auzeau zgomote de sticle destupate, ele destupându-se singure în diverse încăperi şi vărsându-şi conţinutul. De asemenea, pot produce diferite stricăciuni şi pot sparge, diverse obiecte.

[1]. **Termen din engleza, însemnând spirit, strigoi. Aici, cu sensul de spiritiste.**

Prezenţa spiritelor în spaţiu influenţează telepatic omul pământean atât prin vis cât şi prin intermediul unor mediumuri în şedinţele de spiritism. Cunoscând faptul că fiecare spirit trimis la reîncarnare are un destin prestabilit încă din lumea astrală, acest destin, care este înscris în arhiva cerească, este cunoscut atât de el cât şi de spiritele ce formează conştiinţa cosmică. Cum în această conştiinţă cosmică dispare noţiunea de timp, pentru că dispare noţiunea de mişcare, evenimentele care vor avea loc în viitor sunt interpretate ca având loc în prezent.

Această constatare este confirmată de previziunile pe care le fac unele spirite ce se substituie spiritului unui medium aflat în transă şi care prin glasul mediumului, de cele mai multe ori în altă limbă decât cea pe care o vorbeşte curent acest medium, prezice persoanelor care asistă la

şedinţa de spiritism unele evenimente petrecute în trecutul vieţii lor, cât şi altele care se vor petrece în viitor.

Iată o asemenea previziune relatată de mediumul Ernest Waten. Într-o vizită făcută la Bournemouth în timpul războiului a avut un frumos exemplu despre admirabilele calităţi de medium ale domnului Frank Blacke: "El mi-a cerut să conduc o şedinţă de spiritism şi am acceptat cu condiţia ca reuniunea să se termine cu o mică şedinţa de clarviziune". La sfârşitul serii domnul Blacke a făcut câteva precizări, una din ele referindu-se la o doamnă străină pentru toţi cei de faţă. El a descris un ofiţer în uniformă militară care murise. Descrierea era foarte minuţioasă fiind precizat şi gradul ofiţerului. Întrebată fiind această doamnă dacă îl cunoaşte, aceasta îi răspunse că acela era soţul ei, dar că el trăieşte, chiar cu o zi înainte primind o scrisoare de la el, scoţând chiar scrisoarea din geantă. După ce Blacke a văzut scrisoarea i s-a adresat din nou acestei doamne spunându-i: "Scumpă doamnă sfatul meu este să plecaţi imediat acasă şi să fiţi pregătită să aflaţi că soţul dumneavoastră este mort". Întorcându-se acasă acea doamna a primit o înştiinţare de la Ministerul de război prin care i se comunica că soţul ei fusese ucis pe front cu patru zile în urmă.

Iată şi un alt caz povestit de acelaşi medium Ernest Waten care, aflându-se la Portsmouth, a luat parte la o şedinţă de spiritism în casa doamnei Grishaw, o doamnă în vârstă de 80 de ani care adeseori lua şi ea parte la aceste şedinţe de spiritism. Îmbolnăvindu-se, ea afirma doctorului care o consulta că va muri la sfârşitul lunii martie, deşi după acest consult ea se simţea destul de bine. Ea a dat dispoziţie nepoatei sale să-i comande o rochie neagră şi apoi a trimis după antreprenorul de pompe funebre pe care l-a şi plătit

anticipat. Ea a spus că ar dori ca în ultima zi de marţi a lunii martie să se ţină o şedinţă de spiritism în jurul coşciugului şi să fie aşezat capacul acestuia spre perete, căci ea după moarte va ciocăni în el. A precizat chiar că va muri în ziua de luni, înainte de ora 13:30, fapt ce s-a petrecut întocmai. S-a ţinut şedinţa de spiritism aşa cum a cerut ea, iar marţi noaptea, în două rânduri s-au auzit ciocănituri în capacul sicriului.

Într-o altă împrejurare, Emest Waten era acasă cu soţia lui. La un moment dat a văzut fantoma tatălui său care murise cu mult timp în urmă şi care adresându-i-se i-a spus să se ducă imediat la mama sa, căci peste puţin timp aceasta va veni lângă el. Mama sa trăia în vestul Angliei în localitatea Warwickshire. Mergând în această localitate a găsit-o pe mama sa relativ sănătoasă. Plecând după aceea la Droitwich, la câteva ore după plecare, mama sa a murit pe neaşteptate. Vestea a primit-o chiar de la mama sa a doua zi după decesul ei, în cursul dimineţii când aceasta s-a arătat la patul lui ca o umbră.

Este cunoscut faptul că într-o şedinţă de materializare de fantome cu ajutorul unui medium de materializare, fantoma care se materializează este întruparea spiritului unui om mort, iar corpul fizic al acesteia se formează din corpul eteric şi fizic al mediumului. Greutatea fantomei cântăreşte exact cât scade în greutate mediumul şi este posibil ca acesta să dispară în întregime în timpul şedinţei şi să reapară după dispariţia fantomei.

Este posibil ca un spirit ce coboară din lumea astrală să se poată întrupa chiar în spiritul mediumului căruia să-i transfigureze înfăţişarea. Este cazul doamnei Caroline Groom cunoscută şi după ce mediumul a căzut în transă, trăsăturile

feţei sale au luat aspectul unei tinere deşi era o femeie între două vârste. Astfel mediumul Groom a luat înfăţişarea unei femei tinere şi frumoase. După această schimbare la faţă ea a continuat să vorbească cu asistenţii dar a cerut să nu fie atinsă, ea recomandându-se a fi Ioana d'Arc. Acesta a reprezentat cel mai neobişnuit caz de transfigurare.

Din Noul Testament cunoaştem că Isus Hristos a ţinut o adunare pe Muntele Schimbării la Faţă, la care au apărut fantomele lui Moise şi Ilie şi care au vorbit cu acest prilej. Cu această ocazie a avut loc schimbarea la faţă a lui Isus când el s-a transfigurat, luând aspectul unei fiinţe strălucitoare, de faţă fiind Apostolii săi Petru şi Iacob.

Apariţia spiritului unui mort în fenomenul de materializare a fantomelor şi confirmarea acestor fantome a fost posibilă şi prin experienţele efectuate la institutul Metafizic din Paris folosind ca medium pe polonezul Franek Kluski, de către Gustav Geley şi Robert Tocquet. Procedeul a constat din lăsarea amprentelor fantomei pe tipare de parafină. Pentru aceasta fantomele erau invitate să introducă mâna sau piciorul într-un recipient cu apă caldă pe care plutea un strat de parafină. Această parafină se constituia într-un fel de ciorap care îmbrăca mâna sau piciorul. Fantomele introduceau apoi mâna sau piciorul într-un vas cu apă care solidifica parafina, iar după aceea fantoma depunea pe coapsele spectatorilor mănuşile foarte fine de parafină care aveau toate aspectele membrelor adulte: pori, cute, fire de păr şi neregularităţi, dar ele reprezentau o mână de adult în miniatură. După aceea mănuşile erau umplute cu ipsos lichid şi se obţinea astfel reproducerea mâinii fantomei.

Acest procedeu a fost folosit în repetate rânduri şi el constituie un argument convingător despre materializarea fantomelor, alături de fotografierea lor.

În şedinţele de materializări de fantome, acestea materializează asistenţilor diferitele obiecte în mod corespunzător cu profesia acestora şi cu o semnificaţie simbolică. Astfel părintele Eugeniu din Geneva a primit un îngeraş de argint, o doamnă a primit o broşa de aur cu smarald care făcea o pereche perfectă cu inelul cu smarald pe care soţul i-l dăduse cu puţin timp înainte de moartea sa. Luciana Campani descrie apariţia bunicului din partea mamei unuia dintre asistenţi, căruia fantoma i-a dăruit un ceas pe care acesta îl dăduse unuia dintre fiii săi care plecase pe front şi pe care îl pierduse.

În zilele noastre au avut loc apariţii de fantome la castelul de la Rotta din Moncalieri lângă Torino. Acesta a fost sediul templierilor, un ordin religios militar şi a fost constituit în anul 1100, fiind proprietatea familiei de Savoia. În acest castel s-au petrecut multe crime şi evenimente dramatice iar cadavrele respective au fost îngropate în curtea castelului.

În anul 1937 în acest castel care era bântuit de fantome a apărut din nou o fantomă albă şi luminoasă care s-a recomandat pe numele de Michel. Ea a apărut ca un norişor de fum care a luat apoi forma unei figuri bărbăteşti, înalte, îmbrăcate în haine de călugăr, cu glugă şi guler larg.

Celelalte apariţii de fantome în acest castel apăreau drept călugări, maici, femei nobile, cavaleri călare sau procesiuni întregi. Fantomele au o conştiinţă a lor proprie şi răspund la întrebări.

O altă apariţie a avut loc tot în anul 1987 într-un sat denumit Rocca Monteino, situat pe dealurile din Romagna, în

spatele culmilor Cattolia din Italia. În acest castel au murit în împrejurări neelucidate, preotul Giovani Muzzarelli, precum şi un paj îngropat de viu, pentru bănuiala de adulter cu soţia unui personaj important

Este un fapt demn de reţinut că unele fantome se materializează cu şase degete. În ceea ce priveşte dispariţia fantomelor, acestea se pot dematerializa în plină lumină. La dispariţia lor trăsăturile le devin confuze şi imprecise, părţile corpului părând a intra una într-alta, ochii se înfundă în orbite, nasul se aplatizează, oasele frontale se turtesc, picioarele parcă se scurtează, asemenea unei clădiri care se năruie, rămânând pe podea numai capul ei, alături de o masă de cârpe care apoi dispar în întregime.

Atingerea fantomelor este primejdioasă, lovirea, bruscarea sau rănirea acestora produce acelaşi efect vătămător asupra corpului mediumului din care s-a format fantoma. Nu s-a reuşit să se descifreze misterul procesului indirect prin care substanţa ieşită din corpul mediumului, îşi păstrează sensibilitatea ca şi când s-ar afla în interiorul corpului, dar s-a putut constata că fantoma este în permanenţă legată de medium printr-un cordon de ectoplasmă care de cele mai multe ori iese din capul mediumului. Această atingere intempestivă a fantomei a fost descrisă de mediumul Florence Cook, care a fost folosită la materializarea fantomei Katiei King: "un musafir de faţă, domnul W. Volckman, se repezi la Katie King, o apucă de mână, apoi de talie, a urmat o luptă în timpul căreia doi din prietenii mediumului au sărit în ajutorul Katiei care, după mărturia domnului Henri Dumphy, de profesie avocat, părea că-şi pierde gambele şi picioarele, după care ea făcea o mişcare ca aceea a unei foci în apă, apoi Katie alunecă prin

înfăşurarea lui Volckman, nelăsând nici o urmă de existenţă corporală. Cinci minute după dispariţia fantomei, mediumul, domnişoara Cook, a fost găsită îmbrăcată în negru, încălţată, cu cureaua strânsă în jurul taliei ca şi la începutul şedinţei şi având funda sigilată cu pecetea de inel a contelui de Caithness intactă, a fost căutată dar nu s-a găsit nici o urmă din draperia albă în care apăruse Katie.

William Croocks a reuşit materializarea completă a fantomei Katiei aşa cum a descris-o în cartea sa *Nemurirea Sufletului.*

Iată cum descrie această materializare completă a Katiei: "Niciodată nu a apărut Katie cu atât de mare perfecţiune, timp de două ore ea s-a plimbat prin cameră purtând conversaţii familiare cu cei de faţă. De mai multe ori m-a luat în braţe în timpul mersului şi impresia pe care am simţit-o era aceea că lângă mine se afla o femeie vie, nu un vizitator din lumea cealaltă. I-am cerut permisiunea s-o iau în braţe, îngăduinţa mi-a fost dată în chip graţios şi m-am folosit de această ocazie în mod cuviincios, cum ar fi făcut orice bărbat în asemenea împrejurare. Fantoma nu opuse nici o rezistenţă, ea era o fiinţă tot aşa de materială ca şi domnişoara Cook însăşi". William Croocks descrie şi ultima materializare a fantomei Katiei King: "La orele 7:23 seara, domnul Croocks a condus-o pe domnişoara Cook, la mediumul său în cabinetul obscur unde ea se întinse pe scânduri cu capul rezemat pe pernă. La orele 7:28 Katie vorbi pentru prima dată, iar la 7:30 se arătă în afara perdelei în toată forma ei. Avea păr lung, castaniu, de nuanţă aurie, căzând în cosiţe de ambele părţi ale capului şi de-a lungul spatelui până la brâu. Ea era înveşmântată în alb cu mâneci scurte şi gâtul gol, purta un voal lung, alb, pe care şi l-a lăsat

pe obraz, numai o dată sau de două ori în timpul şedinţei. Mediumul purta o rochie albastră deschis, de merinos. Aproape tot timpul şedinţei, Katie a stat în picioare în faţa noastră, perdeaua cabinetului fiind înlăturată şi toţi am putut vedea desluşit mediumul în transă cu obrazul acoperit ca s-o ferească de lumină, ea nu-şi părăsise poziţia de la începutul şedinţei. Katie vorbi despre apropiata ei plecare şi acceptă un buchet de flori pe care îl adusese domnul Toop precum şi câţiva crini legaţi împreună, oferiţi de domnul Croocks. Katie îl invită pe domnul Toop să dezlege buchetul şi să pună florile în faţa ei pe podea. Ea se aşează turceşte şi ne rugă pe toţi să facem la fel, împrejurul ei, apoi împărţi florile şi dădu fiecăruia un mic buchet pe care îl înfăşură într-o panglică albastră, scrise de asemenea scrisori de adio iscălindu-se Annie Owen Morgan, zicând că acesta a fost numele ei adevărat în timpul vieţii pământeşti. Scrise o scrisoare şi mediumului ei şi alese pentru el un boboc de trandafir ca dar de adio. Katie luă atunci o foarfecă, tăie o şuviţă din părul ei şi ne dădu fiecăruia o bună parte. Luă apoi de braţ pe domnul Croocks, făcu ocolul camerei şi strânse mâna fiecăruia, se aşeză iarăşi şi tăie mai multe bucăţi din rochia ei şi din voal, dăruindu-le celor de faţă. Văzând găuri atât de mari în rochie, pe când ea se afla aşezată între domnul Croocks şi domnul Toop, fu întrebată dacă ar putea repara stricăciunea, aşa cum făcuse şi în alte împrejurări. Ea înfăţişă atunci partea tăiată către lumină şi lovi o dată deasupra, astfel că într-o clipă partea tăiată a fost făcută la loc ca şi mai înainte. Palpând stofa, cei de faţă au constatat că nu mai are nici o gaură, nici o cusătură acolo unde erau găuri de zece centimetri în diametru. Părând a fi foarte obosită, ea spuse cu tristeţe că doreşte să plece pentru că forţa îi scade.

În timp ce îndrepta asupra prietenilor o ultimă privire gravă şi îngăduitoare, ea se făcu nevăzută. O auzise deşteptând pe medium care o rugă plângând să mai stea puţin, iar Katie i-a spus: "draga mea, nu pot, misiunea mea este îndeplinită, Dumnezeu să te binecuvânteze". S-a auzit sunetul unui sărut de adio, după care mediumul apăru în mijlocul nostru complet sleit şi adânc consternat: Katie spunea că de acum înainte nu va mai putea nici vorbi, nici să-şi arate obrazul că, îndeplinind timp de trei ani aceste manifestări fizice, petrecuse o viaţă foarte penibilă ca să-şi ispăşească greşelile pentru a se putea înălţa la un grad superior de viaţă spirituală, ea va mai apărea la intervale foarte lungi de timp, putând să corespondeze în scris cu mediumul său, dar că acest medium o va putea întotdeauna vedea cu ajutorul luciditătii magnetice".

Materializarea spiritului se face şi sub forma unor lumini şi această materializare a fost descrisă şi de William Croocks în aceeaşi lucrare numită *Nemurirea Sufletului.*

"Am văzut puncte luminoase ţâşnind din diferite părţi şi aşezându-se pe capul unora din cei de faţă, am primit răspunsul la întrebări puse de mine prin sclipiri de lumină strălucitoare produse în faţa mea de atâtea ori de câte ori îi ceream. Am văzut scântei de lumină zburând de pe masă în tavan şi recăzând pe masă cu un zgomot foarte distinct, am obţinut o comunicare alfabetică prin fulgere luminoase produse în aer înaintea mea, am văzut un nor luminos plutind deasupra unui tablou. Mi s-a întâmplat de multe ori ca un corp solid fosforescent cristalin să-mi fie pus în mână de o mână care nu era a nimănui din cei de faţă. În plină lumină am văzut un nor luminos planând deasupra unui heliotrop aşezat pe o* masă lângă noi rupându-i o ramură şi aducând-o

unei doamne. În alte împrejurări am văzut un nor la fel, condensându-se sub ochii noştri, luând forma unei mâini şi transportând mici obiecte".

Această formă de materializare a spiritului este la fel cu apariţia luminii ce i-a apărut Apostolului Pavel în drum spre Damasc şi care a dus la convertirea acestuia la creştinism.

Înfăţişarea fantomei Katiei King a fost imortalizată fotografic de către William Croocks. Fantoma a fost examinată şi s-a văzut că era bine distinctă de medium.

Mai întâi, însăşi fantoma, a afirmat că a fost o fiinţă care a trăit pe pământ

Iată cum descrie William Croocks deosebirea dintre fantomă şi medium: "doresc să dau la lumină câteva deosebiri pe care le-am observat între fantomă şi medium. Talia Katiei este variabilă, la mine acasă am văzut-o mai înaltă cu 15 cm decât înălţimea mediumului. Urechile fantomei nu sunt găurite, pe când ale mediumului sunt şi poartă de obicei cercei. Tenul Katiei este foarte alb, pe când al mediumului este foarte oacheş. Degetele fantomei sunt mult mai lungi ca ale mediumului, obrazul ei este mai mare. Am siguranţa cea mai absolută că între medium şi fantomă sunt individualităţi şi deosebiri, cel puţin în ceea ce priveşte trupurile lor. Mai multe semne mici care se găsesc pe obrazul mediumului, lipsesc de pe obrazul fantomei. Părul mediumului este de un brun aşa de închis că pare aproape negru. O şuviţă din părul Katiei, care este acum sub ochii mei şi pe care mi-a dat voie s-o iau din cosiţele ei bogate, după ce le-am urmărit cu degetele mele până pe creştetul capului ei, ca să mă asigur că au crescut acolo, este de un plăcut castaniu auriu.

Într-o seară numărul pulsaţiilor fantomei era de 75 de bătăi pe minut, pe când ale mediumului, cu câteva clipe mai în urmă era de 90 de bătăi pe minut fiind de altfel cifra ei obişnuită. Apăsându-ne urechea pe pieptul fantomei, auzeam bătând înăuntru o inimă, iar bătăile erau mai regulate decât ale mediumului. Încercând în acelaşi mod, plămânii fantomei s-au arătat a fi mai sănătoşi decât ai mediumului, căci în momentul experienţei mele, mediumul urma un tratament medical împotriva unui guturai. *(Nemurirea Sufletului,* pag. 269).

Toate acestea arată identitatea diferită a celor două fiinţe: mediumul şi fantoma.

În cartea sa *Materializări de fantome,* doctorul Schrenk-Notzing arată fotografii ce surprind fenomenul de formare al fantomelor materializate. Un cap mic de fantomă materializată apărea lângă mediumul Eva Camere. Când căpşorul se arată iarăşi o auzi pe Eva vorbind în acelaşi timp. Ea dorea ca gazda, doamna Bisson, să taie o şuviţă de păr de pe căpşor. Pe când fantoma se apropia, doamna Bisson luă cu mâna dreaptă o pereche de foarfeci pe care i le întindeam eu. Mâna ei stângă fu dusă la mâna dreaptă a Evei, spre căpşorul aşezat spre marginea perdelei. Atunci, sub ochii mei, care putură observa totul de aproape, doamna Bisson apucă o şuviţă de păr cam de şase centimetri pe care mi-a dat-o mie (pag. 131). S-a tăiat apoi o bucată de păr de pe capul mediumului şi le-a dat la analiză.

Concluzia acestei examinări este redată astfel în cartea sa: "Părul provenit de la fantomă atârna pe jumătatea dreaptă a feţei, până jos pe gât, pe când părul Evei este brun, cel de pe capul fantomei, numită Estela, este blond deschis".

Examenul chimic şi microfotografîc a fost făcut de doctorul Steiner din Munchen: părul este din cap şi este păr omenesc, deosebirea în structura epidermică poate fi datorată vârstelor diferite ale părului, dar expertul, tratând cele două eşantioane cu acid sulfuric încălzit la 50 de grade Celsius, a notat că şuviţa luată de la medium se dizolvă în fibrile mult mai curate decât părul fantomei, tratat în acelaşi mod.

Părul mediumului se descompunea foarte natural în elementele lui, în timp ce părul fantomei arăta nu numai această disoluţie dar şi o soluţiune parţială a însăşi fibrilelor. Această diferenţă indică o deosebire în constituţia chimică a substanţei care nu se observă la unul şi acelaşi individ, de aceea este probabil că amândouă mostrele aparţin unor indivizi diferiţi.

Prin cercetarea ştiinţifică de laborator se înlătură astfel orice iluzie arătând că constatarea este reală 100% şi că fantoma este cu totul altă persoană decât a mediumului, dematerializată.

Aceste fantome vorbesc un limbaj omenesc, în limba din ţara unde are loc experienţa deşi mediumul poate să nu cunoască limba respectivă. Fantomele spun despre ele că sunt spiritele unor oameni morţi.

Trebuie să menţionăm, aşa cum a arătat Gabriel Delanne în cartea sa *Apariţii materializate ale viilor şi ale morţilor,* precum şi autorul Hector Durville în cartea sa *Fantomele celor vii*, că în timpul somnului natural sau prin hipnoză, fantoma omului viu desprinsă din corp se poate manifesta la distanţă, iar în unele cazuri pot fi fotografiate, dar niciodată aceste fantome nu afirmă despre ele că ar reprezenta apariţia fantomelor unui mort.

Fantoma este însăşi Eul, este partea psihică şi gândirea omului, este personalitatea sa în timp ce corpul material este numai lăcaşul spiritului, receptorul provizoriu supus decăderii şi morţii, este cadavrul în perspectivă. Niciodată personalitatea fantomei unui om viu nu afirmă despre ea că aparţine unui om mort, în afară de cazul când individul este un bolnav mintal.

În ceea ce priveşte apariţia unor oameni în viaţă la distanţă în timpul visului, aceasta se explică prin desprinderea spiritului şi a corpului astral din timpul somnuiui şi posibilităţile acestuia de a-şi reface un corp fizic la distanţă de corpul eteric al celui ce doarme cu care este legat printr-un cordon fluidic, iar această materializare se face instantaneu.

Ernest Waten, asistând ia o şedinţă de materializări de fantome, a materializat în fantomă o rudă a sa. Cu acest prilej el **a** dorit să verifice dacă această fantomă se comportă sau nu ca un om adevărat şi, în acest sens, a întrebat fantoma dacă poate mânca. Răspunzând afirmativ - că poate - el **i**-a oferit doi biscuiţi şi o pătlăgică roşie pe care fantoma le-a introdus în gură şi le-a mestecat. După ce fantoma s-a dematerializat încetişor, în faţa ochilor asistenţilor, nu s-a găsit nici un rest de biscuiţi sau din pătlăgica pe care le mâncase.

Continuarea existenţei spiritului după moartea fizică şi identificarea personalităţii lui este dovedită şi de alte întâmplări.

Benjamin Sirkia din Palermo, în luna mai 1910, a discutat cu doctorul său personal despre fenomenele psihice, el fiind un materialist convins. Într-o zi acesta are o conversaţie cu doctorul său convenind ca primul care va muri

să dea un semnal că spiritul este nemuritor şi supravieţuieşte, în aşa fel ca acesta să vină şi să spargă ceva în camera în care locuieşte, convenind ca acel obiect să fie clopoţelul de porţelan suspendat de lustra de deasupra mesei.

După această conversaţie doctorul a plecat la Licata, o provincie din Grigenti. Peste şapte luni, într-o zi, s-au auzit lovituri aplicate asupra abajurului lustrei suspendate, cât şi asupra clopoţelului ce era legat de aceasta. Aceste lovituri s-au repetat încă cinci zile, iar în ultima seară s-a auzit o lovitură puternică care a spart în două clopoţelul. În ziua următoare s-a produs un zgomot puternic în sufrageria unde se spărsese clopoţelul, găsindu-se o bucată de clopoţel aşezată pe masă de parcă aceasta fusese pusă acolo de o mână omenească.

După două zile, doctorul a aflat de la un alt prieten al său, profesorul Rusei, că Benjamin Sirkia murise în ultimele zile ale lunii noiembrie. Spiritul, după moarte, poate face unele lucruri mecanice sau poate apărea sub forma unor fantome.

La Paris, o fată numită Marguerite, şi-a pierdut în acelaşi an trei membri ai familiei sale, tata, mama şi o soră numită Jeanne, care avea numai 16 ani şi care murise de o afecţiune pulmonară. Marguerite s-a trezit din somn într-o dimineaţă auzind zgomot în cameră. Acest zgomot era făcut de o siluetă îmbrăcată în negru, care trecând pe lângă patul ei, s-a aplecat deasupra capului surorii sale care dormea şi a sărutat-o pe frunte. Privind mai atent această -făptură îşi dădu seama că aceasta semăna cu mama sa care era moartă. După puţin timp, sora sa, Jeanne se trezeşte din somn şi-i spune că-i pare rău că s-a trezit, căci în vis a văzut-o pe

mama ei care venise să o sărute, era îmbrăcată în negru, aşa cum purta ea doliu după moartea soţului ei. Mama lor era moartă de două luni.

Un alt caz s-a petrecut pe patul unui spital, unde un copil în vârstă de 12 ani, numit Tommi Brown, era foarte bolnav. Acesta îi spune mamei sale că tatăl său, care murise de doi ani, a venit la el şi i-a făcut semn să-l urmeze, căci doreşte să-l ia cu el. După câteva zile copilul a murit.

Apariţia spontană a fantomei unui mort este relatată de Myers, în cartea sa *Personalitatea umană.* Povestitorul relatează că sora sa în vârstă de 38 ani a murit de holeră, la Saint Louis, în anul 1867. După nouă ani, afându-se în S.U.A. În camera unde locuia, i-a apărut sora lui, care era moartă şi care sta în stânga sa, sprijnindu-se cu mâna de masă, după care a dispărut imediat. El **a** spus familiei această întâmplare, aducându-şi aminte că fantoma sorei avea pe obrazul drept o zgârietură recentă. Auzind acest amănunt, mama sa a leşinat, iar după ce şi-a revenit a declarat că acea zgârietură de pe faţa moartei i-o provocase în timp ce se preocupa de toaleta mortuară şi că ascunsese sub pudră acel semn, în aşa fel ca să nu se poată observa.

Această apariţie a fantomei a fost urmată de moartea mamei.

Lordul Brougham, un ilustru politician şi istoric englez avea un prieten cu care vorbise despre nemurirea sufletului. Ei au făcut un legământ că acela care va muri primul să revină şi să se manifeste celuilalt, pentru a confirma continuarea vieţii de după moarte.

În timp ce se găsea într-o cadă de baie în Suedia, lordul Brougham, aruncându-şi o privire pe scaunul pe care erau hainele lui, l-a văzut pe scaun pe prietenul său, G.H. despre

care ştia că plecase în India. Aceasta se întâmpla pe data de 19 decembrie, iar după ce s-a întors în Anglia, la Edinburgh, a găsit o scrisoare din India care anunţa moartea prietenului său care avusese loc chiar pe data de 19 decembrie.

Aceste apariţii după moarte în urma unui legământ făcut înainte de a muri este povestit şi de către Castex-Degvange, astfel mătuşa sa având o prietenă din copilărie, au făcut convenţia ca prima care moare să i se arate celeilalte sub forma unei fantome. În timp ce mătuşa era aşezată pe pat, ea a văzut-o pe prietena sa aşezată pe fotoliul de lângă măsuţa ei de lucru, purtând pe deasupra rochiei un fel de pelerină cu capişon cu care fusese îmbrăcată la înmormântare.

Spiritul unui mort face o comunicare soţiei sale, întâmplarea petrecându-se în 1761, doamna Masteriile, văduva unui ministru al Olandei. La Stokholm este solicitată să restituie o sumă de 25.000 de guldeni unui creditor al soţului decedat. Ea a căutat chitanţa respectivă dar nu a găsit-o. Făcând o vizită celebrului medium Swedenborg, merge apoi acasă şi îl visează pe soţul său, care indica mobila unde era depusă chitanţa, împreună cu un ac de păr cu diamant, pe care ea îl considera pierdut. Acest vis s-a petrecut la ora două noaptea. A doua zi a venit la văduvă mediumul Swedenborg, care i-a povestit că în noaptea precedentă a văzut spiritul soţului ei, care i-a declarat că se duce la văduva sa. Se ştie că în vis spiritul omului, învelit în corpul său astral, se desprinde de corpul său fizic şi călătoreşte în lumea astrală şi anume în straturile inferioare ale acesteia, lume astrală care mai este denumită Devakhan, unde spiritul poate lua contact cu spiritele altor morţi prin văzul şi auzul astrale.

Voi continua să descriu apariţii de fantome ale morţilor şi în alte situaţii. Astfel monseniorul Parie care a devenit apoi episcop de Alger, aflându-se în cabinetul său, a auzit uşa deschizându-se în spatele său. Întorcându-se a văzut conturul unei fantome, în care a recunoscut pe unul din membrii parohiei sale care era mort. Acesta îi spune o sumă, creditorul şi adresa sa: "Achitaţi această sumă ca să nu mai sufăr". Mergând a doua zi la această adresă a constatat că suma şi creditorul erau exacte aşa cum i-a indicat fantoma. Într-un alt caz, contele Thadee Czacki povesteşte că după moartea tatălui său, acesta i-a apărut în vis şi i-a spus că a împrumutat o sumă de o sută de ducaţi pentru care nu luase nici o chitanţă, acest vis s-a repetat până când el s-a dus la acea adresă şi a aflat că într-adevăr tatăl său împrumutase acea sumă. După ce acesta a achitat suma, visul nu s-a mai repetat.

Într-o altă relatare a lui Robert Dale Owen, o domnişoară dintr-o familie din New York, mersese în vizită la o mătuşă, proprietara unui castel de pe malul fluviului Hudson. Acest castel era bântuit de fantome. În timp ce dormea în camera ei a apărut o fantomă îmbrăcată într-un costum de cameristă, care se plimba prin cameră după care a dispărut. După un timp s-a dus la o şedinţă de spiritism, unde s-a prezentat un spirit care se numea Sarah Clarke, un nume necunoscut nici de ea şi nici de mediumul care făcea acea şedinţă. Acest spirit le-a comunicat că fusese cu mult timp înainte cameristă la mătuşa domnişoarei şi că atunci când aceasta se găsea în vizită la mătuşă, ea a făcut o vizită încercând să-i spună că era vinovată de câteva furturi şi să-i ceară s-o ierte, căci din această cauză ea suferă foarte mult în lumea spiritelor.

Mergând din nou la mătuşă a aflat că, într-adevăr, în urmă cu treizeci de ani, aceasta a avut o cameristă cu acest nume şi că în acea perioadă i-au dispărut din cameră mai multe lucruri, adică exact ce-i indicase spiritul în acea şedinţă. După ce mătuşa a iertat-o, fantoma nu a mai bântuit niciodată acel castel.

Hilarion Marquant descrie un alt caz de apariţie a unei fantome. Aceasta era fantoma unui om care murind nu spusese unde erau ascunşi banii familiei. Într-o noapte, în jurul orelor 24:00 a auzit paşi care coborau pe scara de la pod, paşii s-au oprit pe etajul unde era fiul acestuia, după care s-a auzit acţionând clanţa uşii care apoi s-a deschis auzindu-se vocea tatălui său: "Baptistine, copilul meu, de când v-am părăsit sunteţi copleşiţi de neliniştea banilor pe care nu-i puteţi găsi. Banii sunt într-o veche ladă de portocale şi ea se află în camera din spatele bucătăriei. În această ladă cu două despărţituri sunt de o parte nişte saci cu seminţe, iar în cealaltă parte în fundul lăzii, sub nişte cârpe, se găsesc banii ce v-au cauzat vouă atâtea necazuri. Adio, copilul meu!". A doua zi căutând banii la locul indicat au fost găsiţi exact în locul indicat de fantomă.

Fantomele spiritelor oamenilor morţi pot apare şi după o vreme îndelungată după moarte, uneori chiar după 60 de ani. Deşi, în cele mai numeroase constatări acestea apar în primele zile, săptămâni sau luni după moartea lor, scăzând în frecvenţă odată cu trecerea timpului.

Argumente în sprijinul continuării existenţei spiritului după moarte sunt aduse şi de comunicările pe care aceste spirite le fac în timpul şedinţelor de spiritism.

Magistratul rus Marutchich povesteşte de decesul unei fetiţe orfane de tată, numită Paladie pe care a cunoscut-o

prin fratele acesteia. Această fată a murit la vârsta de 15 ani, fiind călugăriţă în mănăstire. La o şedinţă de spiritism a apărut spiritul Paladiei care i-a spus: "reaşează îngerul, cade..."

Magistratul nu a înţeles sensul acestor cuvinte, dar aflând că aceasta era înmormântată la Kiev, s-a dus să-i viziteze mormântul, astfel a văzut că statuia de marmură care veghea mormântul şi care reprezenta un înger ce purta o cruce, era aplecată într-o poziţie ce stătea să cadă. Numai după aceea a înţeles mesajul comunicării din şedinţa de spiritism. Fantoma Paladiei i-a apărut în numeroase situaţii, uneori chiar şi de trei ori pe săptămână, recunoscându-i bine înfăţişarea întotdeauna îmbrăcată în aceeaşi rochie închisă, în care era îmbrăcată atunci când ea a murit sub ochii săi. Aceste apariţii ale fantomei Paladiei se prelungeau 2-3 minute, ca apoi treptat să apară din ce în ce mai puţin şi apoi să dispară. După trei ani de la ultima apariţie îi apare din nou în biroul său de lucru, cu care ocazie el se hotărăşte să-i vorbească. El a întrebat-o ce simte în prezent, iar ea i-a răspuns: "împăcare". La şase ani de la acesta apariţie fantoma apare din nou şi-i spune: "Am fost, am văzut", după care surâzând a dispărut.

În seara aceleiaşi zile o tânără care se afla în casa magistratului a avut impresia unei fantome în camera ei care i-a spus: "Să nu te temi de mine, eu sunt bună şi iubitoare".

Judecătorul Edmonds, fost preşedinte al senatului S.U.A. şi apoi membru al curţii de apel din New York, povesteşte afirmaţiile făcute prin mediumul Laura, fiica lui. Aceasta a vorbit 9 sau 10 limbi străine în şedinţele de spiritism deşi ea nu cunoştea decât două limbi. Diferiţi străini au putut să comunice prin intermediul ei cu persoane decedate, în limba

ţării lor. Într-o seară ea a primit vizita unui grec, pe numele său Evanghelides, care a început să vorbească cu Laura în limba greacă. În timpul şedinţei, grecul, profund emoţionat, a început să plângă fără a explica motivul în faţa celor şapte persoane prezente.

A doua zi, de faţă numai cu Laura a explicat starea lui sufletească din şedinţa de spiritism. Spiritul cu care vorbea Laura atunci când aceasta era în transă, era al unui bun prieten al său, fratele unui patron grec, Marco Bozarris. Acesta îl anunţase că unul dintre copiii săi rămaşi în Grecia murise. După zece zile Evanghelides, primind o scrisoare din Grecia a aflat de moartea fiului său. De reţinut că Laura îl vedea pe grec pentru prima dată.

Acelaşi autor Edmonds a mai semnalat un caz în care la o şedinţă de spiritism a apărut un spirit care a tăcut-o să vorbească perfect un dialect scoţian. Acest spirit s-a identificat a fi al unei doamne Paisley, din Scoţia, care murise cu câteva zile mai înainte. După un timp acelaşi spirit s-a adresat şi unui alt medium, o tânără din Rockfort, Illinois, domnişoara Scongall, care nici ea nu cunoştea limba scoţiană şi care răspunzând unuia dintre asistenţi, s-a identificat a fi chiar bunica lui care murise în Scoţia şi de al cărui deces nu se ştia.

Toate aceste relatări, confirmă nu numai existenţa spiritului după moarte, dar şi păstrarea identificării lui ca persoana ce a fost în viaţă. Dar aceasta mai arată că şi limbajul omului este de ordin spiritual, spiritul omului mort face ca limba în care vorbea înainte de moarte să se menţină şi după moartea corpului fizic şi mai mult chiar această limbă o poate transmite mediumului care se află în transă, care o preia şi-l face să vorbească. Această constatare este o

revelaţie căci materialiştii susţin că conştiinţa şi limbajul omului, sunt determinate de creier, nu de spirit. Cea mai impresionantă constatare este aceea că o fantomă care apare instantaneu aşa precum şi dispare, vorbeşte. Cum reuşeşte aceasta, cum poate folosi instantaneu creierul, este o enigmă. Un creier uman se dezvoltă în ani sau chiar zeci de ani, cum ar putea să se formeze creierul şi să mai şi înveţe să vorbească o limbă? Este cel mai evident argument că conştiinţa, personalitatea şi limbajul sunt determinate de spiritul omului nu de materia creierului.

Nemurirea spiritului a fost descrisă de foarte mulţi autori printre care amintim următorii:

* Pierre Corneille în cartea sa *Supravieţuirea sufletului şi evoluţia lui după moarte.*

* Arthur Ford în cartea sa *Relatare despre viaţă şi moarte.*

* Morey Bernstein în cartea sa *Protocolul unei renaşteri*. În aceasta arată că un subiect aflat în hipnoză poate să-şi povestească alte vieţi pământeşti anterioare. El citează cazul lui Bridey Murphy, care născută în 1923 îşi aminteşte de viaţa ei anterioară, ea murind în anul 1864 ca urmare a unui accident. Ea relatează cum a asistat la propria ei moarte şi cum şi-a privit înmormântarea propriului corp.

Această reîncarnare a spiritelor a fost descrisă şi de Gustav Pfannmuller în cartea sa intitulată *Moartea, lumea cealaltă şi nemurirea.* El arată că spiritul provine din lumea spiritelor, nu se formează odată cu naşterea copilului, numai că acest autor crede în metempsihoză, adică în transmigraţia spiritului după moarte, nu numai în om, dar şi în plante şi animale. Această idee a lui, vine în contradicţie cu legile

divine, prin care un spirit evoluează pe scara ascendentă şi niciodată pe scara descendentă.

Un spirit de om a fost creat de Dumnezeu în miliarde de ani, în lumea astrală, paralel cu spiritul plantelor şi animalelor, dar odată format el nu se întoarce într-o formă inferioară.

Spiritul nu este nici corp, nici acţiune a corpului, el este acţiune şi creaţie dumnezeiască, iar oamenii sunt creaţia spiritului. Spiritul nu este corp, este extracorporal, este o substanţă care îşi are fiinţa din sine, este ceea ce există cu adevărat, care nici nu devine nici nu se pierde. El este începutul mişcării şi imprimă mişcare tuturor celorlalte lucruri, în timp ce el însuşi se mişcă de la sine, el dă trupului înzestrat cu suflet, viaţa pe care el o are din sine însuşi şi nu o pierde niciodată, pentru că el o are de la sine.

Spiritul este înrudit cu entitatea divină şi cu eternitatea, el nu are corp, nu poate fi văzut în lumea fizică, are o viaţă în mod natural şi este nepieritor. Această dovadă a nemuririi spiritului o constituie posibilitatea ca acesta să nu se întrupeze din nou la mult timp după moartea omului, într-un alt corp fizic, adică să se reîncarneze.

Actul spiritului de a lua în decursul secolelor, rând pe rând corpuri omeneşti noi, se numeşte reîncarnare. Confirmarea faptului că spiritul reprezintă o entitate nemuritoare şi transcendentă, o putem verifica prin regresia în timp a unui om aflat în stare de hipnoză.

Este cunoscut faptul că în stare de hipnoză, conştiinţa şi funcţionalitatea scoarţei cerebrale sunt suprimate. Hipnotizatorul se adresează subconştientului celui hipnotizat, comunicând cu personalitatea dată de spiritul său. Pe de altă parte, toată activitatea noastră din viaţa pământească

rămâne înregistrată în acest subconştient, la nivelul căruia acţionează spiritul omului. Această înregistrare continuă, se face la fel cum înregistrează un calculator datele pe care le introducem în memoria lui.

În această stare de hipnoză, omul ia succesiv în primire personalităţile pe care le-a cunoscut în alte vieţi anterioare, amintindu-şi cu exactitate toate datele privind biografia lui din acele vieţi, dar şi toate datele privind evenimentele social-politice din acea perioadă. Astfel de experienţe de regresie în timp sub stare de hipnoză, a făcut un mare hipnotizator din Lyon, numit Alphonse Buvier. El a regresat în timp o femeie licenţiată, căsătorită cu un militar şi mamă a unei fetiţe de 4 ani. Aceasta, regresată înainte de a se naşte, spune că se afla în lumea astrală ca spirit liber; ea se mişcă pe orbită, privind părinţii şi prietenii săi care se află şi ei în spaţiu, şi-şi caută spiritul logodnicului său, Louis, care murise înaintea ei. În viaţa anterioară ea se numise Margarete Duchesne, şi după ce a murit a fost înmormântată în cimitirul Briancon, ea decedând în anul 1860 în vârstă de 26 de ani de o afecţiune pulmonară, probabil tuberculoză. Regresată înaintea decesului, ea tuşeşte, spune că are dureri de piept şi este îndrăgostită de Louis Jules Martin, care îşi face stagiul militar în localitatea Briancon.

Un alt caz de regresie în timp este al unui bărbat care, regresat într-o altă viaţă spune că la 32 de ani era la Milano şi lucra ca sculptor în marmură la un patron ce se numea Paoli, un beţiv care l-a bătut de mai multe ori, pentru că nu era îndemânatic. În aceeaşi viaţă dus la 25 de ani, spune că este slugă într-o bucătărie, iar la 21 de ani, a fost chemat la recrutare de unde a fost respins pentru că era foarte slab.

Regresat la vârsta de 19 ani, era vânzător de ziare, vindea ziarul Durance, aceasta întâmplându-se în anul 1757.

La 18 ani era ucenic la un atelier de cizmărie, dar neplăcându-i această meserie a abandonat-o. La 16 ani locuia cu părinţii săi la Saint Pierre aproape de Briancon, unde tatăl său era cultivator la o fermă. La 12 ani este elev şi are ca profesor un preot numit Antoine. La 10 ani spune că-i este frig, nu are haine, iar mama sa i-a confecţionat o pereche de pantaloni dintr-o rochie a ei, iar atunci când îi este mai frig se refugiază sub grajdul boilor unde este mai cald.

Într-o altă viaţă anterioară este femeie şi are vârsta de 30 de ani, numindu-se Jeny Ludovic, trăind în anul 1702 este mama a doi copii, unul de 7 ani, care se cheamă Auguste şi altul mai mic abia născut, locuieşte cu soţul său în localitatea Bloermel şi acesta face doage pentru butoaie. Regresată mai înapoi în aceeaşi viaţă, este orfană şi locuieşte la unchiul ei, pe care îl cheamă Marietti şi care lucrează la un farmacist, dar care se pare că este chiar tatăl ei. Ea îl cunoaşte pe Ludovic, un bărbat văduv care are şi el doi copii şi cu care urmează să se căsătorească. La 12 ani se vede pe malul apei la Blouermel şi culege plante pe care unchiul le dă farmacistului unde lucrează şi pe care îl cheamă Ioannes Irens. Printre plantele medicinale pe care le culege citează ochiul pisicii, planta cerului, piciorul păianjenului, oglinda sufletului şi altele. Regresată la vârsta de 5 ani se vede pe genunchii unchiului său, apoi adusă în momentul naşterii ea spune că vede o femeie pe pat grav bolnavă şi pe tatăl ei (unchiul) care plânge.

În altă viaţă anterioară, se numeşte Michel Bery, este în anul 1615 şi are 22 de ani. El se vede luptând împotriva

elveţienilor şi este rănit cu o lovitură de lance în torace pe partea dreaptă.

La 20 de ani este în drum spre Amiens, pentru a lupta împotriva englezilor şi spune că a visat că peste doi ani va muri în luptă. La 19 ani, este alături de prietena sa Diane de Couky şi se află în serviciul regelui Carol al Vl-lea ca muşchetar. La 16 ani spune că cochetează cu Charlotte de Montmorency dar aceasta mai este prietenă şi cu Francois, un băiat de aceeaşi vârstă cu el. La 12 ani, este de doi ani paj la curtea regelui, conduce doamnele la curtea regelui. Tatăl său este paznicul casei de Montmorency. Într-o altă viaţă anterioară este femeie, se numeşte Mariette Maertin şi face lecturi unei doamne care se numea Gaston. Dusă la 18 ani, este angajată la contesa Guise şi predă lecţii nepotului său care are 4 ani, aceasta petrecându-se în timpul regelui Filip cel Frumos.

Într-o altă viaţă anterioară el trăieşte în anul 1010 şi este stareţă la o mănăstire pe timpul regelui Robert al III-lea. La 60 de ani se vede pregătind tinere pentru a deveni călugăriţe. Ea spune că are în subordine 20 de călugăriţe şi speră să fie numită stareţă. Într-o altă viaţă anterioară, este prins de Atila, la Chalons sur Marne, din ordinul căruia i s-au ars ochii, având pe atunci 31 de ani, se numea Carlomee şi se găsea într-o unitate militară condusă de Masoee, această luptă a avut loc în anul 449. La 25 de ani era plugar fiind alături de mama sa, cu care locuia în ţinutul Albinos de pe valea râului Journ.

Regresat într-o altă viaţă, spune că a fost ars de viu de împăratul Probus la vârsta de 40 de ani, fiind originar din ţinutul Romulus în anul 279 şi se numea Esius.

Fiica sa a fost răpită de împărat şi făcută metresă, el s-a dus în slujba împăratului cu gândul de a-l asasina, dar a fost prins tocmai când se pregătea să-l omoare, fiind apoi ars de viu împreună cu fiica sa.

Într-o altă viaţă anterioară trăieşte în anul 100 după Hristos, este femeie şi se numeşte Irisse. Ea se vede culegând flori pentru a le da preotului Aii şi a trăit aproape de Trieste în ţara numită Imondo. La şase ani a scăpat de moarte cu ajutorul unui tânăr pe care îl chema Jeus, căci era recrutată pentru a fi arsă ca jertfă zeilor.

Toate aceste amintiri din alte vieţi anterioare arată că spiritul este nemuritor şi transcendent şi prin reîncarnări îmbracă nenumărate corpuri fizice umane.

Experienţe de regresie în timp, au fost făcute şi de un medic psihiatru american de origine iudaică, numit Brian Weiss, el a regresat în timp o bolnavă de astenie numită Catherine. Toate vieţile ei anterioare s-au sfârşit cu morţi violente ceea ce ar explica boala ei actuală. Ea a trăit atât ca femeie cât şi ca bărbat, în diferite vieţi şi în diferite ţări. Când este regresată într-o viaţă anterioară dintr-o altă ţară, ea vorbea limba ţării respective, deşi în viaţa actuală nu cunoştea această limbă. Dusă în stare de spirit liber, ea descrie lumea astrală ca pe o lume a gândurilor. Acest medic a făcut experienţe de regresie în timp pe un număr de 12 bolnavi de diferite categorii sociale. O pacientă evreică, din Miami Beach, regresată, se descrie într-o viaţă anterioară, fiind violată de soldaţii din legiunile romane din Palestina, la scurt timp după răstignirea pe cruce a lui Isus Hristos. Într-o altă viaţă, era patroana unei case de toleranţă la New Orleans, într-o altă viaţă a trăit într-o mănăstire din Franţa în evul mediu, iar într-o altă viaţă a trăit în Japonia. De

remarcat că regresia în timp făcută de acest medic, a fost făcută în mod ascendent, plecând de la o reîncarnare foarte veche şi ajungând până în zilele actuale.

Aceasta se explică prin comunicările pe care le fac spiritele libere din spaţiul astral cu alte spirite şi prin informările pe care le culeg din conştiinţa cosmică unde toate evenimentele petrecute pe pământ rămân întipărite în arhiva cerească.

În conştiinţa cosmică, spiritele trăiesc în alte dimensiuni, unde dispare noţiunea de timp trecut şi viitor.

Alte experienţe de regresie în timp au fost făcute de mai mulţi medici, printre care amintim pe doctorii Joseph Rhine, Ian Stevenson şi Gertrude Schneider, care afirmă nemurirea şi transcendenţa spiritului.

În 1904 Rocha a efectuat numeroase asfel de experienţe de regresie în timp, cu diferite persoane, toate confirmând reîncarnarea spiritului.

Prin regresia în timp a unui om, acesta ne relatează date despre existenţa lui fizică într-o perioadă de timp cu mult înaintea datei naşterii lui.

Această relatare din alte vieţi anterioare, pe care le-a trăit, se fac sub stare de hipnoză, fiind relatate fie în sens invers de curgere a timpului, fie în sens normal, aşa după cum este interogat de către hipnotizator.

Acesta îi cere să se situeze într-o anumită perioadă de timp şi să-i spună ce vede. Omul regresat în timp relatează acea perioadă şi pe el însuşi sub forma unor imagini derulându-se aşa cum ar derula o casetă video. El se descrie pe el însuşi ca şi când l-ar vedea o altă persoană, văzându-se deci din exterior.

Fenomenele social-politice şi economice pe care le descrie corespund cunoştinţelor pe care omul le avea la acea dată, nu relatează fapte pe care le-a cunoscut ulterior acestei perioade, iar limba prin care se exprimă este limba pe care o cunoştea în acea perioadă, care poate fi diferită de limba pe care o foloseşte în momentul actual. Toate datele istorice, social-politice sau de altă natură, pe care aceste persoane le descriu în stare de regresie din alte vieţi anterioare, pot fi verificate şi acestea corespund întocmai.

După ce colonelul A.S. Rochas, fost director al Politehnicii din Paris, a deschis seria acestor experienţe, foarte mulţi autori s-au ocupat şi au descris acest fenomen. Printre aceştia îl citǎm pe Arnoll Bloxham în Anglia, ale cărui experienţe se găsesc în cartea *Trăim mai multe vieţi* scrisă de Jeffrey Iverson. În această carte sunt referiri la peste 400 de astfel de regresii care au fost înregistrate pe bandă magnetică. Arnoll locuia în oraşul Cardiff în Anglia şi el trata diverşi bolnavi prin hipnoză. Cel mai reprezentativ caz de regresie în timp, prin care ne dăm seama că spiritul este nemuritor şi transcendent şi că în el se păstrează înregistrarea tuturor vieţilor lui anterioare, este al unei paciente numită Jane Evans, care în afara vieţii sale actuale, a mai trăit alte 6 vieţi. Ea se trata la doctorul Arnoll Bloxham pentru o artrită reumatismală. Astfel în anul 286 este soţia unui perceptor şi trăia sub dominaţia romană în Anglia, în acea viaţă se numea Lavinia şi era soţia lui Titus, un profesor de greacă, latină şi poezie. Acesta era învăţătorul unui fiu al lui Constantinus, un înalt demnitar roman. În acea viaţă ea dă date foarte precise despre mişcările de eliberare ale Angliei de sub dominaţia romană.

În timpul revoltei din anul 286 ea s-a ascuns împreună cu soţia lui Constantinus, Helena şi cu fiul acesteia Constantin, este vorba de viitoarea împărătească Elena şi fiul ei, viitorul împărat Constantin cel Mare. Împreună cu soţul ei, Titus, au fost asasinaţi de soldaţii romani, din ordinul împăratului Diocleţian, ca represalii împotriva creştinilor. Ea nu relatează nimic despre viitorul împărat Constantin cel Mare şi mama sa Elena, pentru că, în perioada la care se referă, ea nu cunoştea aceste date, fiind asasinată înainte ca aceste evenimente să se petreacă. Într-o altă viaţă, ea trăieşte în York şi se numeşte Rebeca, fiind soţia unui evreu bogat. Comunitatea evreiască în care trăieşte este persecutată, evreii fiind obligaţi să poarte un semn sub forma unui inel galben, în dreptul inimii, pentru a se putea vedea că sunt evrei. Această viaţă o trăieşte pe timpul lui Henric al XII-lea Plantagenet. Acest rege a ajutat comunitatea evreiască, după el urcând pe tron Richard Inimă de Leu, care în timp ce se afla în cruciadă a izbucnit o prigoană împotriva evreilor. În această situaţie Rebeca, soţul, fiul şi fiica ei, Rachel, s-au ascuns într-o biserică, soldaţii romani i-au găsit, au ucis-o pe Rachel, apoi şi pe ea.

Cercetările ulterioare, care s-au făcut în anul 1975 în oraşul York au constatat existenţa bisericii St. Mary de Castelgate, în care se ascunsese Rebeca.

În luna septembrie a aceluiaşi an, a fost descoperită cripta în care se ascunsese familia Rebecăi.

Într-o altă viaţă anterioară, Jane Evans a fost camerista lui Jaques Coeur şi ea trăia la Bourgas. Deşi în viaţa actuală ea nu fusese niciodată în această localitate, descrie cu lux de amănunte castelul lui J. Coeur, curtea, casa, arhitectura şi felul cum erau decorate camerele acestui castel în anul 1450.

Ea se numeşte Alison, este foarte tânără şi se află în serviciul lui J. Coeur, care era un comerciant foarte bogat, un om cu mare influenţă la curtea regelui. El a fost acuzat că a otrăvit-o pe favorita regelui, Agnes Sorel. Când J. Coeur a fost închis sub această acuzaţie, Alison s-a sinucis.

Într-o altă viaţă ea a fost doamnă de companie, fiind în serviciul doamnei Catherina. Împreună cu aceasta a plecat din Spania în Anglia, aceasta urmând să se căsătorească cu prinţul Arthur. Ea se numeşte Arma de Castille şi este originară din Madrid. În drumul pe mare, spre Anglia, Arma are rău de mare. Descrie apoi sosirea lor în Anglia şi portretul prinţului Arthur. După căsătoria stăpânei sale cu acest prinţ, ea se întoarce în Spania, se îmbolnăveşte şi moare, în urma unei epidemii.

În 1702, trăieşte la Londra, unde este croitoreasă la un atelier de modă, aceasta în timpul reginei Anne, iar numele ei este Ann Traskaer. În această viaţă este o tânără fără cultură şi se plânge că este foarte obosită. Ea se descrie apoi într-un salon de bolnavi, în timpul unei epidemii de ciumă.

Într-o altă viaţă anterioară, Jane este călugăriţă într-o mănăstire catolică din America şi se numeşte Grace. Ea descrie că, înainte de a se căsători, a trăit într-un oraş din statul Iowa, iar numele ei de familie era Ellis. Deşi în viaţa actuală cunoaşte datele acelei perioade, aceasta fiind perioada primului război mondial, sub stare de hipnoză şi regresată în acea perioadă, ea nu relatează nimic despre aceste fapte, căci pe atunci ea nu era instruită. Aceasta demonstrează că conştiinţa din acea viaţă şi cea din viaţa actuală se găsesc pe alte lungimi de undă.

În cartea sa *Reîncarnarea, sensul existenţei şi al vieţii,* Paul Liekens afirma că spiritul, prin reîncarnare, îşi ia

amintirile asupra sa, odată cu fiecare faptă, sentiment, decizie sau credinţă. Tot ceea ce omul realizează în viaţa pământească este dinainte plănuit, acest destin al omului este hotărât în lumea astrală înainte de reîncarnare.

Helen Wamboch, într-o perioadă de 16 ani, cercetând 1100 de persoane, acestea au trăit 5500 de regresii în timp şi concluziile sale au fost publicate în cartea sa *Omul are mai multe vieţi.*

Una din persoanele regresate de ea a descris viaţa trăită în orăşelul Westfield din New Jersey, descriind oraşul, numele străzilor şi notorietăţilor oraşului din acea perioadă, date care au fost cercetate şi confirmate. Această persoană murise prin împuşcare şi ea descrie faptul că, imediat după împuşcare, spiritul s-a aflat lângă corpul fizic, astfel că, de fapt, nu trăise momentul propriu-zis al împuşcării, căci înainte de aceasta spiritul ei se desprinsese de corpul fizic.

* Ian Stevenson a cercetat peste 1500 de cazuri de regresie în timp.

* Zveed Bjorkhen a înregistrat pe banda de magnetofon circa 600 de regresări în timp.

* Arnold Bloxham a înregistrat 400 de cazuri de regresie în timp.

* Lynn Buess a experimentat de asemenea sute de cazuri de regresie în timp.

Alte regresii au fost făcute de diferiţi autori, printre care amintim: doctorii Kelsey şi Joan Grand, în Anglia, Perrier, din Franţa.

Psihologul american Lynn Buess a făcut regresii în timp nu prin hipnoză, ci printr-o metodă ce se foloseşte în acupunctura. L-a regresat şi pe Paul Liekens, care a descris o viaţă a sa anterioară, într-o legiune romană, pe când avea 28

de ani, regresat mai în urmă, este soldat roman pe lângă Pontius Pilatus, asistând la judecata lui Isus Hristos, el aflându-se la o distanţă de numai trei metri de acesta.

Referitor la reîncarnare, trebuie să ne referim şi la credinţa tibetană, privindu-l pe Dalai Lama, el reprezentând cea de-a 14-a reîncarnare a aceluiaşi spirit, care a fost purtat de predecesorii săi. Dalai Lama actual, este născut în 1935, el fiind reîncarnarea celui care a murit în 1933. Cunoscând că această reîncarnare se face cam la doi ani după moartea celui precedent, se formează o delegaţie de călugări care încep cercetările tuturor băieţilor născuţi în Tibet, la câteva săptămâni până la doi ani după moartea acestuia, care îl descoperă după anumite semne considerate secrete. Astfel, actualul Dalai Lama, a fost instalat la vârsta de 4 ani.

Un alt argument în favoarea transmigraţiei sufletului îl reprezintă Xenoglosia, adică vorbirea unei limbi străine identificabilă, fără ca în actuala viaţă acea persoană să o fi studiat. Această Xenoglosie este de două feluri: recitativă şi responsivă. În cea recitativă, o persoană foloseşte cuvinte şi conversează într-o limbă străină, dar căreia nu-i înţelege sensul, adică nu înţelege aceste cuvinte, această formă se constată mai ales la copii.

În Xenoglosia responsivă, o formă mai rară, el foloseşte în exprimare o limbă străină de cea pe care o cunoaşte şi pe care nu a studiat-o niciodată şi îi înţelege sensul. Această formă de Xenoglosie este corelată de amintiri dintr-o altă viaţă anterioară, ea fiind deci legată de amintirile unei personalităţi care a trăit într-o altă viaţă anterioară.

Manifestările unei reîncarnări se pot identifica în mai multe feluri. Unele amintiri sunt generale, informaţionale sau verbale ale personalităţii anterioare, când un copil îşi

aminteşte cum se numea el într-o altă viaţă, descrie viaţa şi moartea acelei persoane, date despre familia pe care a avut-o şi localitatea unde a trăit.

O altă categorie, o reprezintă amintirile comportamentale care reprezintă maniere, obiceiuri şi antipatii, fobii, deprinderi, talente şi alte trăsături de caracter pe care le-a avut personalitatea în care spiritul său a trăit într-o altă viaţă, care alături de semnele fizice sunt concludente pentru a identifica personalitatea anterioară.

Alte amintiri din vieţile anterioare sunt legate de capacitatea persoanei din prezent de a recunoaşte locuri şi oameni care au legături cu personalitatea anterioară, copilul fiind condus acolo unde a trăit şi recunoscând oamenii şi locurile.

Un alt indiciu ar fi legat de aspectul fizic, care s-a repetat dintr-o viaţă în alta: reapariţia semnelor din naştere şi a malformaţiilor existente în viaţa anterioară şi a celor existente în prezent, legate de răni vechi sau de felul morţii personalităţii anterioare.

Odată cu moartea spiritului, ca entitate separată de corpul fizic, invizibil vederii fizice, nemuritor şi transcendent, eliberat de încorsetarea sa dată de corpul fizic, va urca în planul astral într-un plan corespunzător calităţilor vibraţiilor fiuidice pe care le are. În acest plan el îşi va retrăi viaţa lui din existenţa pământească, în imagini, dar în sens invers al desfăşurării lor cronologice, adică de la momentul morţii până la momentul naşterii. După această retrăire spiritul trece pe un alt plan superior numit Devakhan, aşa cum a arătat-o Isus Hristos atunci când le spunea apostolilor săi „Adevărat vă zic vouă, că dacă nu veţi deveni asemenea acestor copii, nu veţi intra în împărăţia cerurilor”. Retrăirea

vieţii fizice în planul astral este o purificare şi această etapă a trăirii spiritului după moarte este denumită de hinduşi Kamoloka.

În acest plan al Devakhan-ului se află şi spiritul îmbrăcat în corpul astral al omului din timpul vieţii, în somnul profund.

În acest loc, spiritul, după moarte, îşi dezvoltă calităţile, pentru a putea crea un alt corp eteric, pentru o nouă viaţă fizică pe care o va încerca conform destinului ce îi va fi dat. Toate vieţile fizice ce-i urmează în reîncarnare au corpuri eterice noi, diferite unul de altul şi acestea determină noi înfăţişări exterioare ale corpului fizic, căci fiecare om îşi are corpul său fizic, conform karmei sale. Numai iniţiaţii pot să-şi conserve trăsăturile corpului fizic, de fiecare dată când se reîncarnează pe pământ, căci ele îşi păstrează în întregime conştiinţa, trecând de la viaţa pământească la cea cerească, şi din nou la o altă viaţă pământească, în aceste alternative de zeci de ani, îşi păstrează înfăţişarea, iar legenda le atribuie o viaţă de mii de ani.

În Devakhan, există şapte stări de spirite, grupate în ordine ascendentă. Toate lucrurile de pe pământ, îşi au reprezentarea lor în Devakhan, căci aici se găseşte faţa astrală a lumii fizice şi acest plan se mai numeşte continentul Devakhan-ului, în care se găsesc spiritele tuturor plantelor şi animalelor. Este o viziune în care raporturile sunt inversate ca într-un clişeu fotografic, negativ, apărând numai aura acestor corpuri, în timp ce substanţa fizică apare ca un vid.

Într-o treaptă mai ridicată a Devakhan-ului, locurile goale ale corpurilor fizice se văd umplute cu curenţi spirituali, curenţii vieţii universale, iar această treaptă spirituală se numeşte oceanul Devakhan-ului, aici se vede izvorul universal al vieţii şi ele poartă numele de Arhangheli.

În a treia treaptă a Devakhan-ului se află lumea gândurilor care formează atmosfera Devakhan-ului, unde gândurile sunt reprezentate prin imagini de culori, de lumină şi sunet, aici este Ecoul vieţilor de pe pământ.

Pe o altă treaptă mai ridicată a Devakhan-ului, arhetipurile nu mai apar ca un clişeu negativ, ci ca unul pozitiv şi acest plan astral se numeşte Laboratorul Devakhan-ului, în acest laborator se concepe lumea. Tot ce a trecut prin corpurile astrale de pe pământ se fixează aici într-o arhivă, într-o substanţă activă, numită materia negativă, pe care filozofii indieni o numesc Akasha.

Mai sus, se află treapta sferei armoniei celeste, pe care Pitagora o numea muzica sferelor, aici fiecare fiinţă este reprezentată printr-o aură sonoră specifică.

Amintirea, în mituri, a acestei sfere, este legenda Sfântului Graal, care reflectă experienţele lumii devakhanice, lumina fiind proiectată de Logos, verbul solar şi planetar.

POSEDAREA, DEPOSEDAREA ŞI REPOSEDAREA

Spiritul, ca entitate distinctă faţă de corpul fizic şi cu posibilitatea transmigraţiei lui, se observă şi în acţiunea de posedare. În această situaţie, un spirit străin celui reîncarnat, se asimilează cu acesta şi determină modificări în acţiunile psihice ale persoanei posedate. Asupra corpului material, adică corpul fizic, spiritul intrus nu are nici o acţiune, asupra acestuia acţionând numai spiritul încarnat, căci spiritul şi corpul fizic sunt legate împreună până la termenul marcat pentru existenţa corporală conform destinului fiecăruia.

Adevăraţii posedaţi sunt aceia în care spiritul încarnat este subjugat de către alt spirit. Cuvântul posedat, în sensul strict al cuvântului, presupune existenţa influenţei unui alt spirit de demon, adică o categorie de fiinţă de natură rea, existând o dependenţă absolută în care se poate găsi un spirit faţă de spiritele imperfecte care îl subjugă.

Este foarte elocventă în acest caz acţiunea spiritului posedat, descrisă de doctorul Stevens, în 1887, sub denumirea de "Minunea Watseka". Cazul a fost citat de psihologul William Kames ca fiind cel mai convingător caz de posedare.

În 1864 o tânără numită Mary Rofif, din Watseka, în statul Ilinois din SUA, a decedat după ce a suferit o afecţiune psihică. În acel timp, o vecină a acesteia, numită Lurancy Vennum, avea vârsta de un an. După 13 ani de la moartea lui Roff, Lurancy a început să prezinte semne ale. unei afecţiuni psihice, denumită manie. Hipnotizată de Stevens, ea a spus că se afla sub influenţa unor spirite malefice. Atunci, tot sub

hipnoză, i s-a cerut să caute un alt spirit, bun, care să o ajute să se debaraseze de influenţa spiritelor rele şi ea a răspuns că a găsit un spirit binevoitor şi acesta se numeşte Mary Roff şi i-a cerut acestui spirit ajutor. După revenirea din starea de hipnoză, Vennum Lurancy a început să se comporte întocmai ca Mary Roff, cu al cărui nume se şi recomanda.

Ea s-a dus la familia Roff, pe care a recunoscut-o, precum şi pe prietenii acesteia şi şi-a amintit evenimentele survenite înainte de naşterea sa şi chiar s-a dus să locuiască cu familia Roff. Această comportare s-a menţinut o perioadă de trei luni, în tot acest timp ea a ocupat corpul lui Vennum.

Pe data de 21 mai 1878, Roff a spus familiei că Vennum se va întoarce, că vindecarea spiritului său a fost obţinută în totalitate, iar ea va trebui să plece în lumea spiritelor şi într-adevăr a plecat, iar Vennum, sănătoasă psihic, s-a reîntors în corpul ei. Acest caz este concludent, el confirmă că spiritul este o entitate nemuritoare şi transcendentă, el ne mai confirmă faptul că spiritul după moarte îşi păstrează individualitatea, conştiinţa şi personalitatea omului pământean în care a fost încarnat înainte de moarte.

Majoritatea posedaţilor aud voci, care îi urmăresc, care le adresează imagini, insulte şi vorbe de ocară. Terapia de deposedare se face sub stare de hipnoză, când se solicită ajutorul unui spirit astral, să coboare şi să ajute spiritul posedat. Se consideră că spiritul posedat are o legătură karmică cu cel.posedat şi aceasta ar explica unele cazuri de posedare în contextul reîncarnării. În mod curent, aceşti posedaţi, care spun că aud voci malefice, sunt etichetaţi ca bolnavi psihici, schizofrenici.

Spiritul posedat poate fi eliberat de sub dominaţia spiritului intrus prin exorcism, acţiune pe care o face un

preot sau o altă persoană care se ocupă cu deposedări, folosind hipnoza, când, printr-un anumit ritual, spiritul posedat este obligat să plece din corpul pe care îl poseda.

Trebuie reţinut faptul că pentru ca un om să poată fi posedat, el singur trebuie să se deschidă pentru a permite accesul acestor entităţi străine. Dacă avem un simţ al binelui bine conturat şi ne gândim numai la bine, aceste entităţi străine nu pot accede în spiritul omului, căci gândind numai la bine, prin rezonanţă, se cheamă şi alte spirite bune care ne protejează.

Trebuie deosebită posedarea de atacul psihic. Cei ce sunt posedaţi, pentru a reuşi deposedarea, au nevoie de o entitate externă, care să vorbească pentru ei, deoarece ei şi-au pierdut propria voce, numai un exorcist poate ordona spiritului intrus să plece.

În atacul psihic, posedarea nu este completă, ei simt că sunt sub influenţa unor spirite rele care îi urmăresc şi îi încorsetează, dar pentru vindecarea lor este nevoie de acordul şi buna voinţă a celui atacat psihic. Dar şi în cazul posedării, pentru deposedare este absolut obligatoriu ca posedatul să dorească deposedarea, pentru că este un fapt binecunoscut că energia urmează gândul.

În exorcism, se cere ajutor unui agent extern, divin şi atotputernic, care acţionează prin intermediul preotului sau al celui care face exorcizarea.

Existenţa unui hiperspaţiu care are dimensiuni în afara celui tridimensional, a fost arătată de mai mulţi autori.

În lumea cea mai de sus a planului astral se află lumea gândurilor, gândul se propagă într-o altă dimensiune decât cea în care trăim ca oameni fizici şi de aceea nu-l putem constata prin organele de simţ fizice.

În stare de hipnoză, omul hipnotizat poate identifica pe o coală de hârtie albă un desen imaginat mental, care cu ochiul fizic nu poate fi văzut, aceasta datorită faptului că în stare de hipnoză, spiritul celui hipnotizat se află într-o altă dimensiune decât cea a spaţiului nostru.

În anul 1974 în spitalul din oraşul Perm, doctorul Krohalov a făcut o descoperire epocală şi anume fotografierea imaginilor halucinatorii ale bolnavilor cu delir vizual halucinatoriu. El a obţinut aceste fotografii cu, un aparat obişnuit în obiectivul căruia bolnavul în criză privea la distanţa de 15-20 cm. El a folosit un manşon de la un aparat pentru fotografii subacvatice, pentru ca între obiectivul deschis al aparatului şi ochii pacientului să se creeze un spaţiu întunecat care să permită înregistrarea imaginii halucinatorii a bolnavului, fără ca filmul să fie voalat de imaginea exterioară. El a reuşit astfel să filmeze un număr de 115 cazuri şi a declarat că a stabilit că în cazul halucinaţiilor vizuale se produce o transmitere inversă a informaţiei vizuale de la centrul analizatorului vizual spre periferie într-o radiaţie electromagnetică, de la retina oculară către spaţiul biocâmpului sub formă de imagini vizuale holografice. Aceasta dovedeşte că în jurul nostru există câmpuri fizice a căror natură nu a fost stabilită, un univers paralel cu al nostru.

Se ştie de asemenea că elecricitatea este un fenomen diferit, care operează în a patra dimensiune, ceea ce noi numim electricitate în spaţiul tridimensional, este gravitaţie în cea de-a patra dimensiune.

În universurile paralele, conceptul holografic şi de hiperspaţiu joacă un rol central. Fenomenele de materializare şi dematerializare îşi au originea în câmpuri de energie, de

conştiinţă şi conştientă superioare nouă, în care spaţiul şi timpul sunt definite într-o altă dimensiune.

Einstein a descoperit legătura dintre câmpul electromagnetic şi gravitaţional descoperind metoda de trecere în hiperspaţiu.

Un alt caz de posedare este acela al femeii Uttara Haddar care s-a născut în India la Nagjur în anul 1941. Când avea 32 de ani, în mod brusc în ea apare o altă personalitate care nu mai vorbea limba natală, ci vorbea foarte bine limba bengali, pe care ea nu o cunoştea în mod normal. Sub noua personalitate ea se recomanda Sharada, îmbrăcându-se ca o femeie bengaleză. Nu mai recunoştea părinţii şi prietenii ci, din contră, vorbea de viaţa noii sale personalităţi. Această schimbare durează câteva săptămâni după care revine la normal şi nu-şi mai aminteşte nimic din cele întâmplate sub noua ei personalitate. Comportamentul celor două personalităţi este cu totul diferit, când vorbea limba bengali nu mai cunoştea limbile în care vorbea curent, adică malati, hindi şi engleza. Când este Sharada povesteşte că atunci când avea 22 de ani şi era însărcinată a fost muşcată de. şarpe şi a murit. Cercetându-se, s-a constatat că acea personalitate Sharada, trăise între anii 1810- 1830.

În legătură cu posedarea, este de reţinut ipoteza peofesorului Stuart Edelstein, directorul institutului de biochimie al universităţii din Geneva referitoare la anemia falciformă, o boală răspândită în Africa şi în alte ţări, o boală incurabilă. El relatează că în sânul populaţiei unde se întâlneşte această boală, ar fi vorba de copii care se întorc, spiritele rele ale unor copii care se reîncarnează. Cunoscându-se acest fapt, populaţia din aceste localităţi,

pentru a preîntâmpina aceste reîncarnări, practică mutilări rituale ale copilului.

Fapt impresionant este că se nasc copii care prezintă aceste mutilări din naştere, aceleaşi mutilări care au fost făcute frăţiorului care i-a precedat, adică tăierea ultimei falange a degetului mic de la mâna stângă, sau tăierea din cartilagiul unei urechi, malformaţii congenitale de acest fel neexistând.

MANIFESTAREA SPIRITULUI DUPĂ MOARTE PRIN VOCEA CELUI CE L-A PURTAT ÎN VIAŢA PĂMÂNTEASCĂ

Este cazul Cleliei Barbirei, care se manifestă prin vocea sa, deşi de la moartea ei au trecut 100 de ani. Această voce este auzită de călugăriţele din ordinul pe care l-a întemeiat; dar este auzit şi de preoţi şi chiar de laici.

Înainte de a muri, ea a promis că se va afla mereu aproape de surorile din ordinul ei. Această voce se aude în cântecele de slavă şi rugăciunile pe care le fac surorile, ea vine de sus şi se aude foarte clar. Clelia Barbieri s-a născut în 1847 într-un cartier din San Giovanni, în Persiceto, în Bologna.

Ea a rămas orfană de tată, la o vârstă fragedă, trăind apoi alături de sora şi de mama sa şi a murit de tuberculoză la vârsta de 23 de ani. Ea era foarte credincioasă şi în acelaşi timp era un mediu de levitaţie. Vocea ei s-a auzit pentru prima dată pe 13 iulie 1871, la prima aniversare a morţii sale. Vocea se aude de peste 100 de ani, intonaţia ei când este tristă şi gravă, prevesteşte primejdii pentru regiunea Bolognei.

Uneori spiritele morţilor se introduc în mediumul aflat în transă şi îşi arată identitatea. Un caz sugestiv a fost în 1901, când mediumul aflat în transă, a început să vorbească spunând că este judecătorul Reggio Vicenzi care decedase la 27 octombrie 1900 şi care fusese preşedintele Curţii de Apel

la Geneva. Şedinţa spiritistă a avut loc la Paris cu mediumul Borcazzi, care nu avea în stare normală, nici un fel de informaţie despre acest judecător.

Contactul cu lumea cealaltă, lumea spiritelor, se poate face şi cu ajutorul undelor electromagnetice. Este cazul lui Agostino Gemelli, care având dificultăţi s-a înregistrat pe o bandă magnetică veche şi a implorat ajutorul tatălui său care era mort. Ascultând apoi banda a fost surprins auzind vocea tatălui său: "Da sunt aici, mereu cu tine să te ajut", întrebând neîncrezător dacă este tatăl său: "Bineînţeles, încăpăţânatule, nu auzi că sunt eu?! ".

Sunt citate apariţii ale unor chipuri de oameni decedaţi pe ecranele televizoarelor.

Suedezul Friederich Jurgenson în 1959 reuşeşte să înregistrze pe bandă magnetică vocea mamei sale care era moartă cu mulţi ani înainte. Astfel de înregistrări a făcut şi letonul Konstantin Raudive. S-a observat apariţia unor fraze întregi în programele computerelor, deşi acestea nu au fost programate. Ele s-ar datora intervenţiei spiritelor oamenilor decedaţi.

Primul caz a fost semnalat de germanul Manfred Boden urmat de observaţia englezului Webster, care prin computerul său, a intrat în legătură cu personalităţi care au trăit în urmă cu secole.

COMUNICĂRI ALE SPIRITELOR ÎN ŞEDINŢE DE SPIRITISM

Prof. Hilsop, american de origine, studiind timp de mai mulţi ani fenomenul de spiritism, prin comunicări primite de la lumea astrală, a tras concluzia că continuarea unei vieţi spirituale după moartea fizică este reală.

Prof. italian Bozzano, relatează comunicarea făcută într-o şedinţă de spiritism de către judecătorul Edmond relativ la moartea prietenului său, judecătorul Peckam "Dacă aş fi putut să-mi aleg atunci modul de dezîncarnare, desigur că nu l-aş fi adoptat pe acela pe care legea destinului mi l-a impus. Cu toate acestea acum nu mă mai plâng de ceea ce mi s-a întâmplat, dată fiind natura minunată a vieţii mele existente. Toate scenele, toate acţiunile pe care le-am făcut în timpul vieţii mele, mi-au trecut prin faţa privirii ca şi cum ele ar fi fost gravate în mintea mea, în formule luminoase, nici unul din amicii mei din copilărie şi până la moarte nu au lipsit. În momentul când mă afundam în mare ţinându-mi soţia în braţe, părinţii îmi apărură şi mama îmi întinse mâna şi mă trase din apă cu o energie extraordinară. M-am desprins de corp aproape fără să-mi dau seama şi cu soţia alături am urmat-o pe mama care venise tocmai pentru a mă conduce. În timp ce eu mă gândeam la fratele meu, mama mi-a înţeles gândul şi mi-a spus: "Fratele tău va veni cât de curând aici la noi".

E.Wolfe din SUA descrie comunicarea care a făcut-o spiritul unui soldat care a murit de tifos exantematic în timpul războiului dintre Nord şi Sud. El a descris astfel trecerea de la moartea fizică la naşterea spirituală: "Mi s-a

părut că mă deşteptam din somn, nu mă mai simţeam bolnav, fapt de care eram nedumerit, îmi dădeam seama că s-a întâmplat ceva ciudat cu mine, dar nu înţelegeam ce anume. Vedeam corpul întins pe pat şi îmi ziceam: ce fenomen ciudat! Privind în jurul meu am fost surprins văzând trei camarazi ce fuseseră ucişi în tranşeele din faţa Wickburgului, la a căror îngropare participasem şi eu, după aceea am simţit că mă cuprinde somnul, iar gândurile mi se pierdeau încetul cu încetul, după ce în prealabil mi-am văzut toată viaţa în imagini. În lumea spiritelor camarazii mei ce muriseră înaintea mea, m-au însoţit tot timpul

Ajuns aici mi se părea că umblu pe pământ solid şi am văzut o femeie bătrână ce mi se adresa, spunându-mi: „Jim, iată-te, ai venit la noi!”, după ce am privit-o mai bine mi-am dat seama că aceasta era bunica mea. Ea m-a condus la locuinţa ei şi mi-a spus să mă odihnesc şi să dorm, ceea ce am şi făcut, dar această locuinţă este prezentă numai în gândul meu, căci aici toată existenţa se află în gândurile noastre, care se văd sub formă de imagini.

PLANUL ASTRAL

Unde poate supravieţui spiritul omului după moarte, de îndată ce noi putem lua contact cu el? Dacă el nu se mai află pe pământ, este evident că el se află în planul astral. Dar ce înseamnă această noţiune abstractă?

Acest plan astral poate fi denumit ca sufletul pământului, iar din punct de vedere teofizic, el reprezintă trupul Sfântului Duh. Acest plan astral redă viaţa de pe pământ, forma a tot ce există animat în mişcare şi în el se află toate spiritele oamenilor care au murit pe pământ.

Planeta noastră, cu tot ce există pe ea, este o copie exactă a astralului, căci tot ce există pe pământ îşi are reprezentarea sa, în clişeul astral, toate acestea au un dublu astral, atât fiinţele cât şi lucrurile. Acest plan astral este format din planuri, subplanuri şi diviziuni de subplanuri, dar aceste noţiuni nu trebuie înţelese ca un anumit loc din acest spaţiu astral, căci delimitarea dintre ele, o determină natura vibratorie a spiritelor ce se află în el.

Corpurile astrale ale spiritelor oamenilor pământeni care nu s-au eliberat de trup, călătoresc în planurile inferioare ale planului astral. Ele se găsesc aici, fie în timp ce omul doarme fie în timp ce omul stă în transă. Corpurile astrale fiind cele ce determină procesele psihice ale omului, se înţelege că, cu ajutorul acestor corpuri astrale ce se găsesc în planul astral inferior, se pot forma anumite categorii de fenomene psihice.

În aceste planuri inferioare ale astralului, se găsesc imaginile gândurilor pe care le emană oamenii de pe pământ în activitatea lor zilnică, aceste gânduri care călătoresc în planul astral acţionează în permanenţă asupra omului prin

telepatie, fiind atrase de simţurile acelora ce se găsesc într-o dispoziţie asemănătoare.

Încercarea de a pătrunde în aceste planuri inferioare de lumi astrale, trebuie evitată căci poate pricinui un rău imens, aici se află corpurile astrale ale oamenilor fără trup, dar care mai sunt legate de acesta şi de pământ. Aşa cum am mai arătat, planul astral este o stare, nu un loc aparte, orientat spre un anume punct cardinal, el nu este altceva decât un nivel de vibraţii.

După moarte spiritul omului este un timp îmbrăcat în corpul astral. Acest corp astral este format dintr-o substanţă foarte fină, inaccesibilă simţurilor noastre, dar ca şi corpul fizic este un înveliş temporar al spiritului.

Spiritele ajunse imediat după moarte în planul astral se află într-o stare de somn, asemănătoare stării de comă a omului fizic, această stare ar putea fi asemănată cu viaţa intrauterină a copilului, căci este o stare necesară pentru a se naşte în această lume a spiritelor.

În această stare de somnolenţă, spiritul poate trăi stări de vise, atunci când sufletul său reprezentat de corpul astral, mai păstrează încă atracţia lumii materiale. După această stare de somn astral, spiritul omului mort începe viaţa lui de spirit liber astral.

Trebuie reţinut că şedinţele de spiritism deranjează acest somn astral, trezind spiritul din somnul lui şi producându-i mari suferinţe, din această cauză nu este bine să chemăm în şedinţele de spiritism spiritul unui om mort de curând.

Starea de somn a spiritului după moarte, o au numai spiritele oamenilor morţi de moarte naturală. Spiritele oamenilor morţi prin accident, care îşi părăsesc brusc trupul,

se găsesc o mare perioadă de timp în stare de veghe, fără somn şi în deplină posesie a capacităţilor mentale, ele nu realizează că au murit şi nu înţeleg ce se întâmplă cu ele.

Somnul spiritului după moarte mai este tulburat de planşetele oamenilor pământeni, care determină treziri ale acestora şi o încercare disperată de a se reîntoarce, din această cauză pentru ca spiritul să plece liniştit în lumea astrală, trebuie ca cei dragi, rămaşi în viaţă să menţină o stare de linişte în preajma mortului.

Somnul spiritului este variabil ca durată. În mod obişnuit sufletele mai evoluate, stau într-o stare de somn un timp mai îndelungat.

În general, durata somnului spiritului după moarte este proporţională cu timpul pe care îl va petrece spiritul în planul astral, după trezirea lor.

În această stare de somn, spiritul se debarasează şi de corpul său astral, de aceea spiritele inferioare, având mai puţin corp astral, se vor debarasa mai repede de acesta şi se vor trezi mai devreme, în timp ce spiritele evoluate, având mai mult corp astral, au nevoie de un timp mai îndelungat pentru a se debarasa de ele.

Numai după ce spiritul se desparte încet-încet de corpul astral el devine conştient de noua sa stare şi va trăi în planul astral corespunzător destinului său. Eliberându-se de învelişul ce face corpul astral, spiritul îşi pierde aspectul de fiinţă omenească.

Învelişurile astrale aruncate de spirit se reîntorc în cele mai joase planuri astrale şi apoi dispar încetul cu încetul, dar până a dispare pribegind în atmosfera astrală, au un aspect neplăcut. Spiritele eliberate sunt atrase de subplanurile corespunzătoare vibraţiilor lor de energie.

Dimensiunile planului astral alcătuiesc dimensiunile timpului, deoarece vibraţiile pot fi detectate prin măsurarea vitezei mişcării, care poate fi determinată numai prin caracteristicile timpului. Cu cât gradul de vibraţii este mai înalt, cu atât este mai mare viteza manifestată de vibraţii, dar vibraţiile superioare au o mişcare atât de rapidă, încât ea pare complet statică.

Atragerea spiritului către planul corespunzător naturii sale este absolut exactă şi conformă acestor legi, este imposibil ca un spirit să se ridice mai sus de planul căruia îi aparţine.

Numai spiritul din planul superior poate pătrunde şi vizita spaţiile inferioare.

În acest plan astral nu există materie ci numai imaginaţia gândurilor, iar dezvoltarea spiritului este treptată atât în timp, cât şi în afara lui.

În planul astral fiecare spirit este înconjurat de acea ambianţă religioasă, care corespunde credinţei lui din viaţa pământească. Fiecare spirit duce cu sine propriul său rai creat, de sine însuşi, corespunzător cu dorinţa lui. Credinţa omului de pe pământ îi asigură mediul necesar, iar conştiinţa îl condamnă la pedeapsa în care crede.

În planul astral spiritele nu rămân la aceleaşi cunoştinţe pe care le aveau în viaţa întrupată, căci ele fac continuu progrese, prin activitatea mentală, prin gândirea lor.

Tot ceea ce se realizează pe pământ, în lumea fizică, este mai înainte realizat în lumea astrală, mental, de spirit, intuiţia oamenilor pământeni este rodul activităţii mentale a spiritului în lumea astrală, calităţile morale şi spirituale se dezvoltă în planul astral înalt al Devachanului. Aici se

realizează toate dorinţele, toate năzuinţele şi visele nerealizate.

Lumea raţiunii, lumea spirituală, este mult mai reală decât lumea materială, în lumea astrală spiritul efectuează o muncă asemănătoare lucrului raţiunii inventatorului, atunci când creează şi defineşte ceea ce va căpăta apoi o formă materială.

În planul astral, spiritele comunică între ele prin imagini ale gândurilor şi există posibilitatea unei mai strânse apropieri între spiritele înrudite, decât simpatia din viaţa pământească.

Înainte de a reveni într-o altă viaţă pământească, spiritul intră în al doilea somn, iar după reîncarnare îşi revine la starea de conştiinţă, încet, în timpul copilăriei şi adolescenţei.

Trezirea lui treptată se manifestă prin dezvoltarea minţii.

Când el se trezeşte mai repede ne aflăm în faţa unor copii genii, alteori se dezvoltă mult mai încet decât normal.

Cum se poate explica din punct de vedere ştiinţific, existenţa unei lumi dincolo de viaţa pământescă?

Continuarea vieţii spiritului după moarte poate fi înţeleasă numai dacă admitem că acestea se află într-o altă lume, paralelă cu a noastră şi care se desfăşoară într-o altă dimensiune, în care organele noastre de simţ fizic nu pot pătrunde.

Acest hiperspaţiu cum l-au numit fizicienii, care coexistă cu cel newtonian, în care se desfăşoară viaţa noastră cotidiană, are conform ultimelor teorii fizice, patru sau mai multe dimensiuni.

Este de reţinut că electricitatea, deşi este cunoscută de peste 100 de ani, nu s-a ştiut până acum că este rezultatul unui fenomen de tip diferit, care operează în cea de-a patra

dimensiune, iar ceea ce numim noi electricitate în spaţiul nostru tridimensional, este gravitaţia în cea de-a patra dimensiune.

Multe din manifestările spiritelor în fenomenele paranormale se desfăşoară în universuri paralele, cu caracteristici noneuclidiene şi relativ einsteiniene, în care operează alte legi naturale ale acestor universuri paralele.

Fenomenul de materializare al fantomelor cu dematerializarea lor precum ca şi al unor mediumuri îşi au originea în câmpuri energetice de conştiinţă şi conştientă care sunt superioare omului fizic şi în care spaţiul şi timpul sunt definite într-o altă dimensiune.

În acest univers paralel cu al nostru, al cărui "spaţiu negativ", denumire dată de I. T. Sanderson în cartea sa *Musafirii nepoftiţi,* sunt permise viteze supraluminice. În acest univers fizica relativistă apare ca un caz particular al unui spaţiu cu proprietăţi pe care civilizaţia noastră nu a putut încă să le înţeleagă, dar pe care le presupune.

În acest hiperspaţiu acţionează spiritele oamenilor în timpul vieţii în stare de vis şi după moarte în lumea astrală şi tot în acest spaţiu acţionează gândurile noastre, fie transmise între oameni, între oameni şi animale sau între oameni şi plante prin telepatie, fie în comunicările între spiritele oamenilor morţi existente în lumea de dincolo de moarte. Admiţând existenţa acestui hiperspaţiu şi acestui univers paralel cu al nostru, se pot explica fenomenele considerate ca paranormale, în special cele de clarviziune şi moniţiune (pre şi retromoniţiune), în care dispare noţiunea de trecut, prezent şi viitor.

Trecerea în acest hiperspaţiu a fost prevăzută de Einstein, care a descoperit legătura dintre câmpul

electromagnetic şi cel gravitaţional, ca metodă de pătrundere în acesta, aşa se explică şi teleportarea, fenomen cunoscut mai ales după experimentul Philadelphia care s-a petrecut în anul 1945. Este vorba de un distrugător de escortă al marinei americane. Evenimentul s-a întâmplat în docul militar Philadelphia de unde şi-a luat şi denumirea, acest vas care era însoţit de alte două alte vase de război şi avea un echipaj de 37 de persoane, a fost teleportat într-un spaţiu al unui univers paralel. În această experienţă vasul a dispărut de sub controlul marinei militare, fapt inexplicabil pentru ziariştii ce l-au consemnat şi ţinut în mare secret de conducerea marinei militare americane, dar care a acceptat publicarea unor fotografii ale vasului înainte de experiment şi a supravieţuitorilor acestui vas. Acest experiment a avut la bază trecerea distrugătorului într-un spaţiu cu mai multe dimensiuni. Nava a dispărut şi a reapărut după oprirea condiţiilor ce aveau un câmp magnetic cu o anumită distribuţie în spaţiu, de o anumită intensitate şi frecvenţă.

CĂLĂTORIA ÎN ASTRAL ÎN TIMPUL VIEŢII

În timpul vieţii pământeşti omul îşi trăieşte o treime din aceasta dormind. Mintea, la fel ca şi materia, are trei dimensiuni: o primă dimensiune este dată de starea de veghe sau de mentalul conştient, o altă dimensiune o formează subconştientul, fenomene care se desfăşoară fără ca noi să ne dăm seama de ele şi acest subconştient controlează în permanenţă activitatea organelor corpului uman, mintea mai are o dimensiune, este mentalul supraconştient. Somnul ţine de subconştient ca şi visul. Supraconştientul se găseşte într-o altă lume paralelă cu a noastră şi este determinat de conştiinţa cosmică, de memoria spiritelor aflate în planul astral. În supraconştient se poate pătrunde în timpul vieţii prin meditaţii şi extaz sau prin vis în timpul somnului.

În somn, mentalul conştient nu mai funcţionează, se odihneşte, subconştientul însă continuă să funcţioneze. În somnul cu vise este o activitate febrilă, plină de sensuri. În activitatea mentalului, conştientul reprezintă numai a zecea parte din activitatea lui, pe când subconştientul este de două ori mai mare.

Supraconştientul este infinit omnipotent, omniscient şi de natură divină.

Prin anumite meditaţii se poate pătrunde atât în subconştient cât şi în supraconştient. În timpul visului, câmpul astral al omului şi spiritul său, pătrund în lumea astrală. Visele sunt de mai multe feluri:

Primul tip de vis este visul cu fantasme, ele reprezintă impurităţile pe care mentalul le ia în timpul zilei şi ar putea fi

comparat cu praful ce se depune pe mintea noastră, iar prin visul cu fantasme se face o curăţire a minţii care se scutură de acest praf. Aceste vise cu fantasme reprezintă 90% din totalul viselor.

Al doilea tip de vis este derularea dorinţelor refulate, acestea se referă la necesităţi naturale care nu sunt satisfăcute, dar care se cer satisfăcute. În aceste vise se realizează împlinirea acestor dorinţe într-un fel sau altul. Aceste vise sunt impuse de subconştient, căci dacă dorinţele aparţin minţii conştiente, necesităţile aparţin subconştientului.

Subconştientul nu are dorinţe, el este interesat de menţinerea vieţii, de buna funcţionalitate a aparatelor ce contribuie la menţinerea homeostazei sângelui. E1 cunoaşte numai ce e natural, nu e afectat de societate, rămâne mereu pur, nealterat de dorinţele satisfăcute sau nesatisfăcute de mentalul conştient.

Interpretând corect acest al doilea gen-de vise, aflăm care sunt necesităţile organismului uman şi ne ajută să devenim mai conştienţi şi să ne modificăm stilul de viaţă.

Aceste necesităţi trebuie îndeplinite, căci ele reprezintă însuşi evoluţia subconştientului, care are înţelepciunea realităţilor, căci el a trăit milioane de vieţi, el poartă în el experienţa tuturor existenţelor anterioare, pe când mentalul conştient cunoaşte numai această viaţă, el este infantil şi lipsit de experienţă.

Există apoi al treilea gen de vise, care reprezintă mesaje de la subconştient, acest fel de vis este cel mai important, căci el este de inspiraţie divină, venind din conştiinţa cosmică, de acolo de unde nu mai există trecut sau viitor, ci

numai prezent. Este spaţiul astral unde se găsesc spiritele evoluate ale morţilor.

Aceste vise vor aduce de multe ori şi previziune asupra unor evenimente care se vor petrece în viitor, dar ne aduc şi amintiri din viaţa noastră actuală, uitate de conştientul nostru.

Un alt tip de vis, îl reprezintă amintirea de vieţile noastre anterioare înregistrate în memoria spiritului nostru şi imprimate în arhiva cerească, aceste vise sunt în strânsă corelaţie cu fenomenul reîncarnării.

Al cincilea tip de vis, se proiectează în viitor, dar aceste vise sunt foarte rare, ele ne pot da imagini ale evenimentelor ce vor urma.

În general, în vis nimeni nu are senzaţia că ceea ce visează este ceva ireal totul pare absolut real.

Visul se datorează desprinderii spiritului, îmbrăcat în corpul astral, de corpul fizic şi călătoriei lui în lumea astrală.

Creierul, mintea sunt numai o reflectare a spiritului ca oglinda, când nu mai este oglinda nu mai este nici reflectarea, iar când nu mai este reflectarea nu mai este nici mintea, cu alte cuvinte, mintea este trecătoare, ca o iluzie, numai spiritul cu amintirile lui rămâne nemuritor.

Creierul care percepe totul, nu are proprii lui senzori. Dacă se operează pe creier, cu cutia craniană deschisă şi în stare de veghe, nu se percepe nici o durere, nu este necesară nici o anestezie, aceasta pentru că senzaţiile ţin de corpul astral, de însăşi fiinţa omului.

Mintea omului este numai un fenomen, nu are o substanţă de sine stătătoare, ea dispare fără a lăsa urme.

De fapt, mintea nu există, există doar gândul. Când gândurile se succed, se realizează o continuitate şi această

continuitate creează impresia că mintea există. Dar există gânduri, nu minte, aşa cum există electroni şi nu materie, altfel spus, gândul este electronul minţii. Mintea omului nu poate fi controlata, căci ea nu există ca un obiect.

Gândurile aparţin spiritului, nu creierului.

Gândurile fac legătura dintre minte şi conştiinţă. Fără gânduri nu există minte şi fără minte legătura cu creierul şi sistemul nervos este întreruptă.

Nici creierul nu este conştient, creierul este exact ca un computer, primeşte semnale şi le decodifică, creierul uman este un mecanism cu totul lipsit de inteligenţă. E1 acumulează toate informaţiile, le decodifică şi le transmite minţii.

Nu s-a putut încă înţelege mecanismul prin care gândul se transmite structurilor nervoase şi cum acestea reuşesc să-l decodifice. Dar, oricât s-ar cerceta acest mecanism, el nu va putea fi găsit, atâta timp cât privim acest fenomen prin prisma concepţiei materialiste. Acest mecanism este explicat prin ştiinţa spiritului care explică funcţionalităţile organismului uman prin intermediul corpurilor sale de energie eterică şi astrală care controlează întreg organismul uman, căci aceste corpuri sunt capabile să decodifice gândul, corpul astral răspunde instantaneu la acţiunea gândului, iar corpul eteric mai lent.

Specificitatea funcţionalităţii fiecărui organ este dată de specificaţia energiei eterice pentru fiecare dintre acestea.

Gândurile sunt nemuritoare, ele sunt date de spiritul omului şi persistă după moarte în lumea astrală a gândurilor, unde nu există noţiunea de timp, căci timpul este creat de dorinţe, este o umbră a dorinţelor şi este în afara existentei care este eternă.

Spiritul, ca principiu inteligent al universului, este înlănţuit în materie, care reprezintă instrumentul de care se serveşte şi în acelaşi timp pe care îşi exercită acţiunea sa. Rolul intermediar între spirit şi materie îl joacă fluidul universal, prin care spiritul poate produce o varietate de lucruri în materie.

Din acest fluid universal fac parte şi fluidul magnetic şi cel electric.

Spiritul acţionează prin intermediul organelor, iar organele sunt animate de fluidul vital al corpului eteric, pe tot timpul vieţii pământeşti, iar după moarte, spiritul desprins de corp, îşi continuă existenţa în lumea astrală, păstrându-şi identitatea şi personalitatea din timpul vieţii pământeşti. Omul, în timpul vieţii are un singur spirit, de la naştere şi până la moarte, el este unic şi acelaşi, atât la copil cât şi la adult, acesta nu este creat de Dumnezeu la naşterea copilului, căci el este deja creat, fiind purtat de alte corpuri omeneşti, care au trăit în alte vieţi şi care au murit. Odată cu moartea, spiritul reintră în lumea spiritelor, pe care o părăsise înainte de întrupare, reprezentând apariţia ultimei sale reîncarnări.

Cu cât spiritul în viaţă a fost mai legat de materie, cu atât suferă mai mult în separarea sa. După separarea de corpul fizic, spiritul se află într-o stare de confuzie şi nu-şi dă seama imediat ce s-a întâmplat cu el. Clarificarea ideilor şi memoria trecutului său îi revin pe măsură ce se dispersează în spaţiu, această confuzie este variabilă ca durată, de la câteva ore până la câţiva ani.

După moarte, spiritul îşi vede corpul său şi nu înţelege de ce este separat de el. E1 vede pe lângă corpul său persoane, le vorbeşte, dar nu înţelege de ce acestea nu-l pot

auzi. Această iluzie o are până în momentul când s-a desprins în întregime prin spiritul său.

Orice spirit, are mai multe existenţe corporale, şi la fiecare existenţă nouă spiritul face un pas pentru progresul său, atunci-când spiritul este complet purificat nu mai are nevoie de o nouă reîncarnare.

Spiritele pot rămâne staţionare, dar nu retrogradează niciodată, dacă corpul fizic degenerează odată cu senilitatea sa, spiritul nu cunoaşte această degenerare. Viaţa spiritelor se compune dintr-o serie de existenţe corporale de la care el trebuie să obţină progresul său.

Drumul spiritelor este progresiv şi niciodată retrograd. Spiritul perfecţionat nu coboară din gradul său valoric şi din nivelul din care provine. Deşi spiritul nu decade niciodată, el poate decade ca om, economic sau social, dar nu ca spirit, aceasta se datorează destinului fiecărui om, care destin este prestabilit. Spiritul unui om cu mare rang politic sau economic dintr-o viaţă pământească, poate, în altă viaţă, anima un om meseriaş sau cerşetor. Viaţa materială este un purgatoriu pentru spirit, un fel de sistem de curăţire a lui. Spiritul unui copil mort la o vârstă mică, poate fi mult mai avansat decât spiritul unui adult, putând avea o mai mare experienţă ca spirit. Moartea prematură a unui copil poate completa o altă existenţă, întreruptă înaintea termenului stabilit, spiritul unui copil mort reîncepe o altă existenţă corporală.

Spiritele se încarnează în bărbaţi sau femei, deoarece ele nu au sex, sexele diferite pe care le întrupează îi dau ocazii diferite de perfecţionare.

Spiritul nu aparţine părinţilor, părinţii transmit numai viaţa animală. Din această cauză, un tată geniu poate avea

un copil redus mintal sau invers, totul se datorează destinului fiecăruia, care este prestabilit de divinitate, aceasta înseamnă că spiritele nu provin unele din altele.

Deşi spiritul copilului nu provine din spiritul părinţilor, spiritele acestora au o mare influenţă asupra spiritului copilului, pe care încearcă să-l dezvolte, dar aceasta numai în cazul în care spiritele părinţilor sunt mai elevate decât al copilului, ori aceasta nu este întotdeauna valabil, căci de multe ori spiritul copilului este mai pur decât al părinţilor.

Uneori, este posibil ca spiritul tatălui sau al mamei să fie spiritul copilului lor, dar din altă viaţă anterioară.

Deşi gemenii au spirite diferite şi deşi ei seamănă foarte mult fizic, spiritele lor pot avea grade diferite de purificare. Ele se încarnează în copii gemeni prin simpatia dintre ele. Originea facultăţilor deosebite ale unor persoane, fără studii, probabil se datorează intuiţiei, care este un atribut spiritual şi provine din altă viaţă anterioară a spiritului, căci numai corpurile se schimbă, iar spiritul nu.

Spiritele libere din spaţiul astral trăiesc în afara timpului, trecutul este un prezent pentru ele, ca şi viitorul, spiritele îl văd în prezent. Cu cât spiritul este mai pur şi se apropie de dimensiunea cea mai ridicată a spaţiilor, cu atât poate mai bine să aibă cunoştinţe asupra viitorului.

În lumea astrală, lumea spiritelor, spiritul are o vedere şi un auz mult mai perfecţionate decât le are omul fizic, aceste percepţii sunt atribute ale spiritului şi fac parte din fiinţa sa.

Suferinţa spiritului este de ordin moral, care este mult mai puternică decât suferinţa fizică, iar suferinţele morale sunt percepute prin energia ce formează gândul.

În lumea astrală spiritele sunt aşezate după gradul lor de purificare. Ele sunt subordonate unele altora, tocmai datorită

acestor deosebiri dintre ele. Spiritele sunt de diferite ordine, conform meritelor lor, gradul de superioritate al unui spirit nu se suprapune cu gradul social sau economic pe care l-a purtat în viaţa pământească, cei mai mari de pe pământ pot fi din ultimul rang printre spirite, în timp ce servitorii lor pot fi de ordin mult mai ridicat. Spiritele comunică între ele prin transmiterea gândului, iar mediul său de propagare îl constituie fluidul universal.

Simpatia prin care un spirit este atras de un altul este rezultatul unei perfecte concordanţe a gândurilor şi instinctelor lor. În ceea ce priveşte viaţa corporală, unirea spiritului cu corpul fizic este una definitivă, în sensul că un alt spirit nu poate să se reamplaseze în locul aceluia care i-a fost predestinat. Dar spiritul, desemnat de către divinitate să trăiască în corpul fizic, se poate rupe, uneori de legăturile fluidice care îl leagă de acesta şi să-l părăsească, în acest fel se explică moartea copiilor care are loc la naşterea lor.

În cazul copiilor născuţi morţi, nici un spirit nu a fost destinat pentru corpurile lor şi aceasta se datorează karmei părinţilor, care în alte vieţi nu s-au comportat normal cu copiii lor, Dumnezeu îi pedepseşte pentru a nu mai avea descendenţi. Şi totuşi, există cazuri când două spirite pot exista alternativ într-un singur om, acestea sunt cazurile de posedare şi deposedare, când un alt spirit se substituie spiritului său.

Dar, de fapt, nu e o substituire, este o dominare a spiritului unui om de către alt spirit.

Spiritele din spaţiu au culoare conform modului lor de purificare, cele inferioare au culoarea roşie, cele mai evoluate albastră şi cele pure au culoarea albă. Această observaţie a fost confirmată şi de experienţele spiritiste făcute de Pierre

Corneille cu mediumul său, Reine, prin comunicările unor spirite evoluate, care veneau la aceste şedinţe, cum au fost Vettellini şi Morrov. În afară de aceste observaţii, prin aceste două spirite, mediumul său, Reine, "o.fată" care a murit apoi de tânără, a putut să prevadă viitorul mai multor persoane care erau de faţă.

Este semnificativ că Reine recunoaşte în cadrul spiritelor evoluate, spiritele copiilor morţi la naştere, care nu au făcut niciodată vreun rău.

Spiritul lui Vettellini a comunicat că aceste spirite albe luminoase nu sunt astfel pentru că sunt de copii morţi, ele au parcurs ciclul educativ pământesc, au atins câştigul maxim pe care îl poate da întruparea în viaţă. Nu se vor mai reîncarna, culoarea explică gradul lor de evoluţie. În cadrul spiritelor albastre sunt spiritele care vin voluntar să se încarneze pe pământ, alegând o viaţă care să le permită să dea exemple noi şi deosebite. Acest spirit evoluat a lui Vettellini s-a materializat în timpul unei nopţi, mediumului Reine pe când acesta era treaz. Spiritele care nu mai pot să se reîncarneze se află în afara condiţiilor fizico-chimice care stăpânesc planul pământului. Ele influenţează evenimentele planetare prin intermediul spiritelor albastre, iar în anumite situaţii ar putea să acţioneze direct, producând imagini sau reprezentări ale formei lor sau ale formelor altor personaje, spre a impresiona pe cineva. Aşa se explică apariţia lui Hristos şi a Fecioarei Măria, a îngerilor, a sfinţilor sau altor personaje legendare. Vettellini i-a prezis lui Reine că va muri tânără, ceea ce s-a şi întâmplat.

Toate fazele primului război mondial, le-a descris lui Pierre Corneille, precum şi răscoala bolşevică din Rusia. Acest spirit superior i-a comunicat lui Reine cum că viaţa

pământească întrupată a spiritelor, este o încercare impusă fiinţelor pentru a evolua. În cursul vieţii lor pământeşti oamenii pot suferi influenţa spiritelor superioare sau inferioare conform tendinţei lor, oamenii atrag sau resping pe cele bune sau rele, după tendinţele şi voinţa lor. Ei îşi creează propria lor societate astrală.

Spiritele superioare protectoare, care îndeamnă la bine, sunt şi ele sub coordonarea unor spirite de ordin mai înalt, care ar putea produce o modificare relativă a destinului oamenilor.

Viaţa pământească poate fi asemănătoare cu o şcoală cu mai multe clase, prin care orice spirit trebuie să treacă prin reîncarnare, pentru a se putea purifica.

Suferinţele vieţii sunt studii experimentale necesare facultăţilor viitoare ale spiritelor, pentru formarea unei conştiinţe din ce în ce mai înalte, ceea ce constituie de fapt esenţa evoluţiei.

Moartea este predestinată. Bolile şi accidentele sunt mijloacele folosite de spiritele superioare pentru a realiza destinul prevăzut.

După moarte, spiritele superioare sunt obligate să rătăcească un timp mai scurt sau mai lung în atmosfera pământului, revăzându-şi propria viaţă şi înţelegând greşelile sale. După un timp, aceste spirite sunt trimise la altă întrupare de către spiritele directoare din lumea astrelor. Dar şi deasupra spiritelor albe sunt ierarhii de spirite, şi mai evoluate.

Spiritul e captat definitiv la naştere, deşi unele legături există în timpul concepţiei şi pe toată durata sarcinii, cu scopul de a-şi prepara propria sa locuinţă şi de a da anumite însuşiri propriei sale personalităţi. După ce spiritul este

captat definitiv la naştere, el îşi pierde orice cunoştinţă şi amintire a vieţilor anterioare.

Spiritul decedatului este condus după ieşirea lui din corp înaintea unor spirite superioare pentru o recunoaştere a responsabilităţii faptelor din viaţa trecută. Conştiinţa proprie a spiritului respectiv este cea care face de fapt, judecata spiritului. Ea se priveşte ca într-o oglindă, văzându-şi imaginea în toată viaţa pe care a trăit-o în carnal.

Un spirit evoluat poate avea o viaţă lungă pe pământ dacă are o sarcină de îndeplinit sau dacă existenţa lui este un prilej de evoluţie a anturajului său sau chiar pentru el.

Accidentele care curmă brusc viaţa, bolile lungi şi grele care se prelungesc ani de zile, sunt pentru a răscumpăra crime anterioare sau răutăţile din alte vieţi anterioare şi de multe ori chiar spiritul care a revenit la întrupare şi le-a ales spre a putea evolua.

Este semnificativ că spiritul lui Vettellini a comunicat prin mediumul său, Reine, că marţi, 25 martie 1913, legea serviciului militar de trei ani va fi votată în Franţa cu 410-430 voturi, fapt ce s-a dovedit.

În primele 2-3 luni de sarcină spiritul este captat de corpul uman printr-un fir fluidic şi este relativ liber, acest fir este ca o rază de soare care ar pătrunde într-o cameră printr-o mică deschizătură, apoi cu timpul el vine să-şi ia măsurile sale şi să-şi realizeze propriile dorinţe în formarea fătului şi în caracterul său personal.

Reîncarnarea spiritelor este în strânsă legătură cu influenţa astrelor, cu curenţii fluidici ai acestora. Datorită acestor influenţe există o perioadă de maximă reîncarnare şi alta minimă, precum şi o influenţă asupra deceselor oamenilor.

Reîncarnările care au loc în aceeaşi perioadă a anului suferă influenţele aceloraşi aştri, şi din această cauză au legături şi trăsături de caracter apropiat. Este de fapt influenţa zodiacului asupra oamenilor.

Uneori pământul emite radiaţii care se întâlnesc izbindu-se de curenţii care vin din spaţiile interplanetare. Când se produce acest fenomen, spiritele de nivel superior sunt respinse, pentru a putea cobori până la noi, ele trebuie să se îmbrace în fluidul nostru propriu.

Marile spirite, atât de diferite prin substanţele lor, nu pot să coboare mai jos şi din acest motiv, pentru ele este o mare suferinţă şi se supără dacă sunt chemate la şedinţele de spiritism.

Imensa majoritate a comunicărilor spiritiste sunt făcute de spirite mijlocii, care în general îşi păstrează în astral opiniile lor pământeşti. Marile spirite pot modifica fatalitatea atunci când este necesar, inclusiv fatalitatea morţii.

Unele spirite evoluate comunică în şedinţele de spiritism că timpul necesar unui spirit pentru a-şi îndeplini evoluţia pământeană ar fi între 4000 şi 6000 de ani, adică 30-40 de reîncarnări şi intervalele sale din astral.

Pentru totalitatea spiritelor venite împreună pe pământ spre a evolua prin rasa albă să ajungă să-şi facă ciclurile pământeşti, le sunt necesare 26.000 de ani, adică timpul necesar sistemului nostru solar, de a ajunge de la un punct vernal la altul, în mişcarea lui de rotaţie în spirală pe care o are în univers.

Spiritele inferioare pot construi în mod fluidic reprezentări exacte ale unor diverse obiecte şi lucruri din viaţa pământească pe care le materializează relativ, folosind materialele atomice din radiaţiile planetei

noastre. Aceste imagini produc asupra simţului lor iluzii pe care fenomenele şi materia fizică le produc asupra simţurilor noastre ca realităţi.

De aceea, unele răspunsuri asupra vieţii de după moarte a spiritului, cu toate că sunt perfect sincere, ne par stupide:

În viaţa astrală aceste spirite puţin evoluate nu observă, în general, decât aceste imagini - iluzii, mai mult sau mai puţin materializate.

Spiritele cu condiţii inferioare din atmosfera noastră nu pot lua nici o cunoştinţă de substanţă eterică subtilă a spiritelor superioare, acestea nu există pentru spiritele inferioare, după cum ele nu există pentru noi.

Revelaţia de după moarte este totdeauna proporţională cu gradul de evoluţie a spiritului.

Referitor la desprinderea spiritelor de corpul fizic, în momentul morţii, în moartea naturală el se desprinde de pe toată suprafaţa corpului lent, dar cel mai des prin vertex, iar în morţile violente spiritul se degajă dintr-o dată, prin gură, iar această degajare face ca el să lase în corpul fizic materiale dense şi grele ale duhului său fluidic, aceste materii greoaie constituie legăturile pământeşti, care în altă situaţie ar fi întovărăşit spiritul în viaţa lui astrală şi s-ar fi transmis apoi în altă încarnare.

CUVÂNT DE ÎNCHEIERE

Filozofia morţii a fost şi rămâne mereu o necunoscută, căci omul vine din neant şi pleacă în neant, după o clipă de respiro, el aflându-se între două neanturi.

Totdeauna omul a avut frică de moarte, această frică nu o întâlnim însă la iniţiaţi, căci aceştia cunosc faptul că moartea fizică nu este sfârşitul existenţei noastre, ci numai trecerea la o altă formă de existenţă, o viaţă spirituală, care se desfăşoară în lumea astrală.

Moartea este consecinţa dorinţei de sexualitate a omenirii.

În cartea sa *Sexul şi moartea,* Jaques Ruffie afirmă că noi suntem copiii sexului şi al morţii, iar Georges Bataille afirma: "furia mea de a iubi se deschide spre moarte, ca o fereastră spre curte".

Aceste adevăruri îşi au originea în păcatul nostru strămoşesc, în dorinţa luciferică de a trăi viaţa sexuală.

Sexualitatea şi moartea sunt strâns legate, căci prin sex dăm naştere la o nouă viaţă, care este urmată, implacabil, de o nouă moarte.

În ceea ce priveşte negarea morţii, încă din antichitate, Epicret afirma că: "ea este, eu nu sunt, eu sunt, ea nu este", iar Lucreţiu spunea: "nimic nu este moartea pentru noi, cât existăm ea nu este, când este, noi nu mai suntem", altfel spus, când trăim, moartea nu este, iar când ea este, noi suntem cei ce nu mai suntem.

La Bruyere afirma că moartea nu vine decât o dată şi se face simţită în toate clipele vieţii, este mult mai greu să o înţelegi decât să o înduri.

Dar oricare ar fi aprecierea filozofilor despre moarte, ea este adevărata ţintă a vieţii noastre.

Spiritul uman este obligat să ia cunoştinţă de neputinţa disocierii vieţii de moarte, căci, aşa cum afirma Euripide, cine ştie, poate ca viaţa să fie moarte, iar moartea să fie viaţă, aceasta pentru că moartea nu este doar ultimul moment al vieţii, ci este întreţesută cu această viaţă.

Moartea este în noi: de la începutul existenţei noastre murim în fiecare zi şi în fiecare zi trebuie să învingem moartea, căci începem să murim încă de la naştere şi continuăm să ne naştem până la moarte, aceasta pentru că sensul vieţii se împlineşte prin sfârşitul ei.

Cum moartea poate surveni în orice moment, numai clipa ne îngăduie să intrăm în legătură cu fiinţa, singură ea ne deschide drum în eternitate.

În clipa morţii sufletul pătrunde în aceleaşi taine ca şi marii iniţiaţi.

Omul fiind format din materie şi spirit, sensul vieţii este acela de a transmite progresiv capacitatea trupului, în luciditatea şi transparenţa spiritului, a cărui sămânţă o deţine psihismul său, căci spiritul vede lumina fundamentală numai după moartea fizică a omului.

Puritatea sufletului este o condiţie a bunei morţi, căci sufletul e fericit să plece dacă atinge un maximum de puritate, iar o moarte bună este atinsă când spiritul eliberat poate lua contact cu divinitatea.

Principalele condiţii ale unei morţi bune sunt acuitatea conştiinţei, credinţa în nemurirea sufletului, pacea, seninătatea şi comunicarea cu divinul, divinul care este în noi, cu divinul care este în univers, după moarte.

Conştiinţa individului iese din noi pentru a se contopi cu conştiinţa totală din care facem parte, dar fără a se dizolva în aceasta, aşa cum afirma Miguel de Unamuno. Aceasta pentru că spiritul omului îşi păstrează individualitatea şi el poate să influenţeze oamenii vii, iar din acest punct de vedere, morţii au chiar o anumită superioritate asupra celor vii, căci cei ce trăiesc nu pot să-i înveţe nimic pe cei morţi, pe când morţii, dimpotrivă, îi instruiesc pe cei vii.

O anchetă a institutului francez de investigaţie a opiniei publice condusă de JEAN STOETZEL în 1979, indică faptul că 41% din cei intervievaţi consideră că după moarte există o formă de supravieţuire, iar 59% cred în Dumnezeu. Dintre atei, numai 74% consideră că moartea este sfârşitul pentru toţi.

La credincioşii în Dumnezeu proporţia celor ce cred în supravieţuire este de 58%.

De altfel, toate religiile consideră moartea numai sfârşitul vieţii corporale. Aici îşi găseşte adevărul opinia lui MIGUEL DE UNAMUNO care afirma că omul este animalul care îşi păstrează morţii în speranţa veşniciei spiritului lor. Cicero, afirma în legătură cu aceasta: "nu împărtăşesc opinia susţinută de puţini, că sufletul piere împreună cu trupul şi că moartea distruge trupul în întregime, îmi place mai mult să mă refer la autoritatea celor din vechime şi a părinţilor noştri, care cinsteau cu atâta religiozitate morţii, ceea ce n-ar fi făcut cu siguranţă dacă ar fi crezut în deplina lor spulberare".

Socrate spunea: "sufletele noastre sunt de natură divină, odată desprinse de trup ele se reîntorc la ceruri, iar cele mai curate şi mai virtuoase vor ajunge primele acolo".

Marele scriitor Victor Hugo şi-a schimbat complet viaţa după o şedinţă de spiritism, când a apărut spiritul fiicei sale moarte, care a venit să-l viziteze prin intermediul mediumului CHARLES HUGO.

Platon, în dialogul PHAEDON, spune că adevăraţii filozofi nu mai au teamă de moarte, spre deosebire de ceilalţi oameni. El spune chiar că numai ignoranţii se tem de moarte.

Platon spunea că frica de moarte poate fi atenuată sau chiar anulată pe calea experienţei iniţiatice.

Moartea şi viaţa sunt o realitate unică, un tot existenţial, ele nu pot fi despărţite una de cealaltă căci fac parte din ciclul veşnic al omenirii şi al universului.

Moartea e cunoscută atât de sărac cât şi de bogat, atât de genii cât şi de ignoranţi.

Am văzut cum egiptenii care credeau într-o viaţă după moarte îşi îmbălsămau morţii şi puneau lângă ei mâncăruri şi veşminte, crezând că după moarte sufletul se va folosi de ele. Pe fiecare sicriu se scriau cuvintele magice din *Cartea morţilor,* care aveau menirea să ajute sufletul omului să învingă toate greutăţile după moarte. Egiptenii iniţiaţi considerau viaţa pământeană ca o pedeapsă a păcatului luciferic căci primii oameni s-au revoltat împotriva lui Dumnezeu. Viaţa trebuie să fie numai o purificare a spiritului pentru ca după moarte să se întoarcă în lumea spiritelor credincioase lui Dumnezeu, să se confunde apoi cu divinitatea, unde este numai adevăr şi dreptate.

Din acest punct de vedere viaţa era pentru ei pregătirea pentru moarte şi pedepsirea păcatului strămoşesc, un joc al zeilor şi numai moartea este singura realitate.

Deşertăciunea vieţii o aminteşte atât *Cartea egipteană a morţilor,* cât şi *Cartea Tibetană a morţilor,* căci numai viaţa

spiritului, cea care urmează după moarte este adevărata viaţă pe care ne-a dat-o Dumnezeu.

La tibetani când omul este mort, acesta este lăsat singur într-o cameră, este înfăşurat într-o pânză şi este aşezat în poziţie embrionică, cu genunchii strânşi la gură, cu picioarele încrucişate ioghinic, simbolul trecerii în altă lume sau simbolul naşterii spirituale. Cât timp mortul se află în camera mortuară, i se oferă hrană 2-3 zile, iar după ce este înmormântat sau ars, i se oferă hrană efigiei lui timp de 49 de zile şi în tot acest timp i se citesc rugăciuni pentru a uşura călătoria spiritului.

Egiptenii iniţiaţi ca şi cosmogonia ezoterică occidentală descriu moartea ca urmare a blestemului lui Dumnezeu adresat primilor oameni Adam şi Eva, care au dorit să cunoască viaţa sexuală, dorinţă exprimată de Lucifer în răzvrătirea sa cerească. Spiritul din om este preexistent lui în lumea astrală, de unde a venit la întrupare şi îşi continuă viaţa după moartea fizică, care nu reprezintă decât distrugerea închisorii pe care o realizează corpul fizic spiritului. Până la răzvrătirea luciferică, care a fost urmată de o treime din îngerii pe care îi crease Dumnezeu, oamenii astrali erau fără sex şi nemuritori, aşa cum sunt şi azi îngerii din lumea astrală.

Până a se ajunge la moartea fizică şi eliberarea spiritului, omul cunoaşte o primă etapă, aceea de dezvoltare embrionară în interiorul uterului mamei sale. Această dezvoltare se face sub influenţa celor şapte raze de culoare ale luminii solare, fiecare dintre aceste culori reprezintă diferite categorii de spirite divine, numite spiritele Formei. Această dezvoltare a organismului uman este condusă de

spiritul care se află în afara corpului, în jurul pântecelui mamei sale.

Celulele care formează corpul omenesc, nu sunt aceleaşi cu care se naşte copilul, căci ele au o durată de viaţă bine determinată, spre exemplu globulele albe ale sângelui au o durată de viaţă de 30 de zile, cele roşii de 120 de zile. Dacă ne referim numai la numărul lor, există normal 7000 de leucocite şi 4-5 milioane de globule roşii pe mililitrul de sânge. Câte asfel de globule roşii sunt în 4-5 kg de sânge; cât are organismul uman? Aceasta înseamnă că în permanenţă mor şi se nasc miliarde de celule şi acest proces este generalizat, căci toate celulele corpului se preschimbă. Se poate spune că la fiecare 7 ani organismul uman se reîmprospătează în întregime.

Celulele nervoase, neuronii, sunt în număr de aproximativ 14 miliarde, la naştere, dar chiar din momentul naşterii mor zilnic, fără a se mai reface, sute de mii de astfel de celule. Înfăţişarea omului adult este schimbată radical faţă de aceea a copilului sau adolescentului, iar a bătrânilor este total diferită de cea a adultului.

În mod natural, evoluţia fizică a omului suferă modificări morfologice specifice fiecărei etape a vieţii lui. Cu cât se apropie sfârşitul natural al omului, moartea prin îmbătrânire, caracteristicile morfologice ale organismului uman se schimbă.

De ce omul nu moare cu aceeaşi înfăţişare gingaşă a adolescentului sau cu trupul suplu şi viguros al adultului, atunci când moare de bătrâneţe? Aceasta se datorează corpului eteric al organismului uman, matricea lui energetică, care devine deficitară odată cu trecerea timpului, prin scăderea absorbţiei lui din eterul universului, la nivelul celor

7 centre de absorbţie ale corpului uman. Această scădere a fluidului vital face ca celulele nobile din diverse organe să fie înlocuite cu ţesut conjunctiv, care schimbă toată arhitectura întregului organism, omul bătrân aproape de moarte este complet transfigurat, comparativ cu ceea ce a fost.

Zbârcit, gârbovit, redus în greutate şi micşorat în înălţime, deficitar funcţional în toate aparatele corpului său fizic.

Dar cea mai impresionantă transformare are loc în procesele sale psihice, procese ce sunt influenţate chiar de spiritul omului. Se produce o scădere a memoriei, o incoerenţă în gândire şi au loc viziuni imaginare, se pierde orientarea în timp şi spaţiu, persoanele nu mai sunt recunoscute, sunt confundate unele cu altele, timpul nu mai are o logică şi cea mai impresionantă manifestare a bătrânilor este convorbirea acestora cu oameni imaginari. Aceste persoane imaginare sunt spiritele oamenilor decedaţi, care au făcut parte din familia lor iar această trăire premergătoare morţii se datorează detaşării în parte a corpurilor lor astrale şi o trăire a lor în altă dimensiune, specifică lumii spiritelor, mediul în care va trăi spiritul după moarte. Aceste trăiri ale omului bătrân nu sunt permanente, căci corpul lor astral nu s-a detaşat complet, el păstrează o legătură cu corpul fizic şi eteric al omului prin care se reîntoarce în organism. Este o situaţie analogă muribunzilor care văd şi aud totul la distanţă de camera unde se află, tocmai prin această vedere şi auz astral, prin corpul astral ce se desprinde de muribund şi cu care poate realiza aceasta.

Această involuţie a corpului uman este dictată de legi divine, pentru ca spiritul ce se va elibera după moarte să nu regrete că şi-ar lăsa un corp fizic armonios şi viguros, iar pe

de altă parte omul, pierzându-şi orientarea în timp şi spaţiu, nu-şi dă seama de apropierea morţii sale şi nu mai regretă plăcerile lumii fizice.

Moartea survine când circuitul macrocosmic şi microcosmic al energiei universale se scurtcircuitează în interiorul organismului. Acest curent continuu de energie vitală ce vine din Univers, după ce traversează organismul, dând forţa motrice necesară proceselor intracelulare, se reîntoarce în marele curent cosmic. Acest fluid este format din elementele subatomice, fără masă dar încărcat electromagnetic, ceea ce conferă o polaritate a organismului. Dintre elementele subatomice ale corpului eteric, protonii, electronii şi fotonii sunt elemente stabile, neutronul este instabil, el se dezintegrează spontan dând un proton, un electron şi o particulă fără sarcină denumit neutrino, care este stabil ca şi protonul şi neutronul. Acest dans continuu al energiilor, ce formează eterul universal, este cel ce întreţine viaţa, fiecare particulă subatomică efectuează un dans al energiei şi în acelaşi timp este ea însăşi un dans al energiei, un proces continuu de creaţie şi distrugere.

Viaţa celulelor este supravegheată de ceasul biologic care se află în nucleul lor, aşa cum au arătat americanul L. Heiflik şi germanul Karl Esser. Aceştia au îndepărtat nucleul unor celule tinere şi l-au înlocuit cu nucleul unor celule bătrâne, observând că celulele tinere mor odată cu cele bătrâne de tipul celor de la care s-a prelevat nucleul.

Dacă celulele sunt prelevate în azot lichid la temperatura de minus 196 grade Celsius, acest ceas biologic celular se opreşte, ca după decongelare să pornească din nou.

Înaintarea în vârstă dereglează metabolismul aminoacizilor şi a substanţei ereditare, a ADN-ului din

nucleul celular. Biologii au găsit gena care este responsabilă de longevitatea omului în cromozomul 7, această genă îmbătrânind organismul şi ducându-l, în fond, la moarte.

Această programare a vieţii este predestinată şi de la acest ceas al vieţii nu ne putem sustrage, acest ceas e pornit şi oprit sub comanda spiritului, el îşi face corpul eteric şi corpul fizic conform destinului său, astfel că în acest cromozom 7 spiritul înscrie ceasul biologic al corpului fizic uman.

Se poate afirma că omul are, în dimensiunea spaţiu-timp, o linie a vieţii începând cu creşterea, apoi desfăşurarea vieţii în toate evenimentele ei, care se termină cu moartea.

Această moarte se referă numai la corpul fizic, corp care conţine elementele specifice scoarţei pământului şi care va dispare pentru totdeauna, fiind asimilat de însuşi pământul pe care a trăit.

Dar fiinţa umană are şi o altă entitate, care după moartea fizică se detaşează de corpul fizic, păstrează individualitatea, memoria şi personalitatea individului care a purtat-o, atât timp cât acesta nu se va reîntrupa pentru o nouă viaţă materială. Acesta este spiritul omului care vine din lumea astrală şi se reîntoarce în ea.

Este o strânsă interdependenţă între forţele prin care el conduce corpul omenesc atât timp cât este inclus în acesta şi forţele din care a plecat şi se va reîntoarce, căci microcosmosul omului este o mică parte din macrocosmosul cu care însă formează un tot unitar.

Existenţa acestei energii spirituale şi caracteristicile descrise s-ar fi putut dovedi în multe împrejurări.

Muribunzii pe care i-a studiat Elisabeth Kubler-Ross în cartea sa *Interviu cu muribunzii,* îşi aduc aminte, după ce au

evitat moartea în ultimul moment, că ceva se detaşează de corpul lor fizic, iar acest ceva le reprezintă conştiinţa şi personalitatea lor.

Spiritismul susţine tocmai existenţa acestui spirit în om, care este purtătorul personalităţii şi capacităţilor sale intelectuale. Acest spirit continuă să trăiască după moartea corpului fizic, continuându-şi o altă viaţă, de tip spiritual, în lumea astrală.

Faptul că prin intermediul unor mediumuri putem intra în legătură cu ele, este o dovadă a existenţei lor. Am arătat că muribundul are trăiri extrasenzoriale pe care le desfăşoară prin corpul lui astral, care îmbracă spiritul său. Aceste trăiri astrale se desfăşoară în alte dimensiuni, nu în cea tridimensională în care trăim noi.

Iată un exemplu descris de Milan Ryzl: "două fetiţe, colege de şcoală s-au îmbolnăvit de difterie, una pe nume Jannie iar cealaltă Edith. Într-una din zile Jannie a murit, dar părinţii lui Edith au păstrat secretul morţii ei. A treia zi după moartea Janniei, starea sănătăţii lui Edith se agravează brusc şi, puţin timp înainte de a muri, ea a vorbit de moarte şi a văzut pe unele dintre prietenele ei, despre care ştia că muriseră". Deodată, ea s-a întors surprinsă către tatăl ei şi a strigat: "o să o iau şi pe Jannie cu mine, dar tată, nu mi-ai spus că Jannie e aici" şi, întinzând mâna a spus: "Jannie, ce bine îmi pare că eşti aici!".

Continuarea unei alte vieţi, o viaţă spirituală, este manifestată şi în fenomenele paranormale de apariţii, stafii şi fantome, când oameni cunoscuţi ca fiind morţi, apar ca fantome. Aceste apariţii pot fi autentice şi având toate caracteristicile unui om fizic, alteori este mai puţin clar, apărând ca o umbră, un fum sau o ceaţă; După puţin timp

figura dispare brusc, uneori atunci când vrem să intrăm în contact cu ea sau când vrem să o atingem. Aceste fantome apar şi prin uşi închise sau prin pereţi, ele sunt date de spirite ale unor oameni morţi sau ale unor muribunzi care doresc să comunice persoanelor iubite de pe pământ dispariţia sau apropiata lor dispariţie.

Un marinar englez a căzut de pe vapor în apropierea insulei Java şi era pe punctul de a se îneca. În agonie, înainte de a-şi pierde cunoştinţa, a strigat: "mamă". Când şi-a recăpătat cunoştinţa, după ce a fost salvat şi-a amintit.că a văzut-o pe mama sa şi pe ceilalţi membri ai familiei sale, acasă în Anglia, iar modul în care se găseau în acel moment a fost confirmat la întoarcerea sa acasă.

O altă grupare de apariţii sunt acele fantome care apar în repetate rânduri, dar numai în anumite locuri, unde s-a petrecut un eveniment tragic şi aceste apariţii au fost denumite stafii.

Viziunile pe patul de moarte ale muribunzilor au mai fost studiate şi de William Banet şi Karlis Osis.

Opinia generală vede în ele un puternic indiciu al continuării vieţii de după moarte.

Siluetele pe care le văd muribunzii sunt spiritele rudelor care vin să-l ajute la descarnare şi la trecerea în lumea de dincolo. Muribunzii văd şi spiritele unor oameni morţi dar despre a căror moarte nu aveau cunoştinţă înainte.

Trăirea muribunzilor este asemănătoare cu cea a omului în moartea clinică şi care a fost descrisă în cuprinsul cărţii, aceştia remarcând faptul că sunt în afara corpurilor fizice şi că întâlnesc spiritele rudelor şi prietenilor morţi, toţi venind cu scopul de a-i ajuta să facă desprinderea de corpul fizic.

Continuarea vieţii spiritului după moarte, care pentru purificare vine la noi reîncarnări, a fost demonstrată în stare de hipnoză în stările de regresie în timp, când aceste persoane relatează vieţile lor anterioare şi fenomenele social-politice din acele timpuri, care se dovedesc a fi exacte.

Existenţa unei lumi spirituale paralele cu lumea materială ne arată că suntem o parte a unui plan cosmic, a unei structuri universale superioare.

În viaţa noastră pământească trebuie să ne manifestăm dragostea, compasiunea şi cinstea, să fim morali pentru a putea pătrunde, după moarte, în structurile superioare ale universului, spirite ce nu mai au nevoie de reîncarnări pentru purificare.

Se pare că cea mai senină moarte o avem atunci când ultimul nostru gând conţine dorinţa fermă de a lua contact cu forţele misterioase ale cosmosului.

Această conştiinţă cosmică, în care trebuie să intrăm după moarte, se desfăşoară în lumea gândurilor şi a imaginilor, o lume în alte dimensiuni, în care spaţiul şi timpul îşi pierd semnificaţia. Timpul este numai un atribut al lumii fizice, lumea spiritelor este atemporală, lipsită de timp şi deasupra timpului este momentul fără timp sau veşnicul acum sau Nirvana la budişti.

Pentru a cunoaşte adevărul în legătură cu continuarea altei vieţi după moartea fizică este nevoie să se renunţe la credinţa oarbă în dogmele religiilor, care nu se preocupă de altă cunoaştere decât cea descrisă în cărţile lor sfinte, indiferent cum se numesc. În ultimă instanţă tot ştiinţele exacte vor dovedi existenţa unei alte lumi în afara celei tridimensionale în care trăim noi şi în care se pot întâlni alte lumi paralele.

În ultimul timp s-au extins cercetările parapsihologici şi percepţiei extrasenzoriale pentru dobândirea de noi informaţii directe despre viaţa cealaltă. Dar unele cunoştinţe s-au şi dobândit de către marii iniţiaţi şi s-au păstrat în învăţăturile ezoterice ale religiilor existente.

Cu siguranţă, multe religii îşi au originea în percepţiile extrasenzoriale pe care le au oamenii în stare de transă.

Într-un viitor apropiat oamenii nu vor mai avea credinţă oarbă în dogma revelaţiei şi fiecare om va avea posibilitatea să verifice şi să constate cu propria înţelegere conţinutul de adevăr al învăţăturilor inspirate.

Din toată această lucrare se poate constata că moartea omului nu reprezintă un sfârşit al său, ci marchează un fel de tranziţie la un alt mod de existenţă, pe care îl constituie forma de energie superioară pe care o poartă, aceea a spiritului său.

Viaţa pământească e o etapă intermediară în lunga existentă a spiritului, o etapă în care este supus unor încercări şi ispite materiale determinate de influenţa luciferică.

Între credinţa în nemurire a spiritelor religioase şi convingerea, care se bizuie pe argumentele raţiunii, se află speranţa nemuririi, care poate conveni oricui.

Platon spunea, după ce a petrecut ani mulţi în prizonierat: "moartea e azi înaintea mea, ca dorinţă a unui om de a-şi vedea casa".

POSTFAŢĂ

Din toate timpurile, oamenii au perceput şi au acceptat caracterul misterios şi enigmatic al unor experienţe din viaţa lor, pe are le-au interpretat în mod mistic, fie că ne referim la intuiţii, vise veridice, apariţii, divinaţii, comunicări cu defuncţii sau a doua vedere.

Şi în zilele noastre şamanul este considerat vindecător şi şef religios al poporului său. El este capabil să intre într-o stare modificată de conştiinţă, care să-i permită să comunice cu spiritele morţilor pe care să-i consulte în vederea luării unor decizii importante privind societatea lor.

Printre părinţii bisericii creştine, Tartulian credea în existenţa viselor clarvăzătoare şi a viziunilor profetice, iar Augustin a admis că spiritul omului posedă capacităţi clarvăzătoare, vorbind despre viziuni, fantome şi apariţii ca forme de manifestare ale acestuia. Marii cercetători din diverse ţări au ajuns la concluzia că transmiterea gândurilor şi sentimentelor, de la un spirit la altul, se face prin telepatie, adică fără intermediul organelor de simţ, iar aceasta demonstrează că mintea este independentă de creier.

La baza comunicării oamenilor vii cu oamenii morţi, de fapt cu spiritele morţilor, se află acelaşi fenomen al telepatiei.

Posibilitatea materializării de fantome ca şi dispariţia lor în plină lumină este fenomenul cel mai fascinant ce nu poate fi lămurit cu ajutorul ştiinţelor exacte, acestea fiind fapte ce pot fi explicate numai dacă le interpretăm ca fenomene de manifestare ale spiritului de dincolo de moarte.

Prin intermediul automatismelor mediumităţii a apărut fenomenul corespondenţelor încrucişate, cel mai elocvent caz ce confirmă supravieţuirea spiritului după moarte.

Acest experiment extraordinar a apărut după moartea lui Friederick Myers, care a fost un susţinător al ideii de supravieţuire a spiritului, idee dezvoltată în cartea sa *Personalitatea umană şi supravieţuirea ei.*

Aceste mesaje spirituale transmise unor automatişti sunt trunchiate şi numai după punerea lor cap la cap li se poate înţelege sensul. Dar automatiştii care primesc aceste mesaje nu se cunosc unul pe altul şi astfel comunicarea telepatică dintre ei este exclusă.

Toate aceste comunicări se încheiau cu rugămintea de a fi transmise Societăţii pentru studiul psihic din Londra. Când aceste mesaje au ajuns aici, s-a constatat că ele aveau o continuitate logică.

S-a tras concluzia că la originea acestor mesaje s-a aflat însuşi Friederick Myers şi alţii din fondatorii acestei societăţi, Gurney şi Sindgwich, care erau de asemenea morţi. Astfel s-a făcut dovada continuităţii personalităţilor lor spirituale după moarte.

Cum se poate explica descrierea scriitorului Morgan Robertson, făcută cu 14 ani mai înainte, despre prima călătorie şi naufragiul unui mare transatlantic, cu numele Titan, care se ciocnea de un iceberg şi se scufunda?

Era o comunicare făcută telepatic scriitorului de un spirit din lumea astrală, care prevedea acest accident, căci în lumea spiritelor nu există trecut şi viitor, toate evenimentele fiind trăite la timpul prezent, nu numai evenimentul a fost prevăzut, ci chiar şi dimensiunea, compartimentele şi viteza de deplasare a vasului.

Un caz extraordinar de intervenţie a spiritului după moarte s-a petrecut în timpul Consiliului de la Niceea, din anul 325 după Hristos. Chiar în timpul consiliului au murit doi episcopi. Acest consiliu trebuia să interzică evocarea morţilor, printr-un dictat.

Numărul necesar al voturilor nu se putea obţine fără semnătura celor doi episcopi care muriseră chiar în timpul Consiliului. Atunci, câţiva părinţi concilianţi au rugat spiritele acestora, să semneze documentul final, a doua zi dimineaţa, pe document au fost găsite semnăturile celor doi defuncţi care au fost recunoscute de toţi cei prezenţi.

Foarte multe mesaje spirituale se transmit prin vise.

Să ne amintim de visul lui Iosif, soţul Fecioarei Măria, care l-a avertizat să plece cu Măria şi Isus pentru a scăpa de uciderea pruncilor. Sofocle, a avut un vis în care un om furase o cupă de aur din templul lui Hermes. Visul s-a repetat până ce acesta s-a dus şi a comunicat autorităţilor Atenei, în urma cărui fapt hoţul a fost prins şi cupa recuperată.

Vise de premoniţie a avut şi Temistocle, învingătorul bătăliei de la Salamina împotriva perşilor. Preşedintele Americii, Abraham Lincoln, şi-a văzut în vis propriul corp mort, aşezat pe catafalcul lângă care se aflau rudele şi prietenii săi, cu puţin timp înainte de a fi fost asasinat cu focuri de revolver, pe când se afla într-o lojă la teatru.

Sistemul elementelor ordonate pe baza greutăţilor lor atomice, i-a fost sugerat lui Mendeleev în vis.

Foarte multe vise avertizează oamenii în viaţă să încerce să evite unele evenimente tragice, să ne amintim visul soţiei lui Cezar, Caipurnia, în noaptea premergătoare asasinării acestuia în Senatul Romei.

Aceasta înseamnă că trebuie să admitem ipoteza unei cunoaşteri apriorice, proprie simţului uman, independentă de organele de simţ, de spaţiu şi timp.

Aceasta mai înseamnă că viitorul este predestinat, acesta este prevăzut în arhiva cerească în care trecutul, prezentul şi viitorul coexistă, căci timpul este legat de spaţiul tridimensional în care trăim în condiţiile noastre pământeşti.

Supravieţuirea spiritului după moarte este o credinţă prezentă în toate religiile, dar pentru occidentali această credinţă şi-a pierdut din semnificaţia ei. Dar pentru religiile neoccidentale credinţa că moartea nu este sfârşitul absolut ci doar o trecere la o nouă formă de existenţă a spiritului, de la cea încorsetată în timpul vieţii, la forma eliberată în lumea astrală. Această credinţă se păstrează atât în hinduism, budism, jainism şi tantrismul tibetan.

Cum s-ar putea explica poltergeismul, fenomene imprevizibile care fără o cauză aparentă manifestă instantaneu, în anumite cazuri, o ploaie de pietre căzute din tavan, lovituri în mobile şi pereţi, ridicări de mobilier, uşi şi ferestre care se deschid singure? Acestea sunt manifestări ale energiei spiritelor unor morţi care vor să le arate celor din casă că ele există şi după moartea fizică.

Aceste fenomene apar întotdeauna legate de o persoană fizică care are această mediumitate şi de obicei dispar după câteva zile sau cel mult luni.

Bântuirea este forma de manifestare a spiritului morţilor care este legată de loc şi durează un timp mai îndelungat.

Ele nu depind de prezenţa unor persoane fizice, aceasta este produsă de spirite chinuite care nu au linişte şi odihnă după moarte. Ele apar de obicei acolo unde au avut o moarte tragică.

Aşa cum am spus, lumea de dincolo a fost comunicată de F. Myers prin scrierea automată, transmiterea diverselor mediumuri aflate la mare distantă unul de altul şi care nu se cunoşteau între ele. Comunicarea între spiritele din spaţiu se face numai prin procesul gândirii pure. Gândul se transmite la orice distantă şi poate trece prin orice barieră.

Forţa de gândire din lumea fizică poate pune în mişcare obiecte şi să fixeze imagini pe filme.

Fotografierea gândurilor a putut fi realizată de Ted Serios din Chicago.

În timpul vieţii, F. Myers a fost foarte mult preocupat de problema existentei spiritului după moarte.

Cunoscându-se că telepatia este un fapt real, se poate invoca faptul că mediumurile erau influenţate telepatic de oameni în viaţă. Din această cauză Myers, după moarte, a comunicat mesajele sale la mediumuri diferite, din localităţi diferite, redându-le fragmente, care numai după centralizarea lor au putut avea o legătură, astfel a fost combătută ipoteza că aceste comunicări ar fi făcute prin telepatie. Aceste mediumuri prezentau o scriere automată când se găseau în stare de transă.

Transmiterea lui a durat 30 de ani şi s-au putut scrie 2.000 de pagini de scriere automată. Acestea au fost furnizate de Societatea de cercetări psihice din Londra.

Cele mai multe comunicări din lumea cealaltă au fost făcute de Myers prin mediumul Geraldine Cummings.

Este interesant să ştim că forţa de avansare a evoluţiei care duce la extinderea conştientului este permanentă, nu încetează odată cu moartea, ea este cosmică şi veşnică, numai trăirea spirituală este scopul principal al creaţiei, dar

această trăire spirituală este într-o altă dimensiune decât cea în care trăim noi.

Myers a trăit ca spirit, comunicându-ne cunoştinţele sale, timp de 20 de ani. Astfel, a descris cele 7 trepte de existenţă ale vieţii de dincolo.

Amintindu-le, prima treaptă este reprezentată chiar de momentul morţii. Treapta a doua este cea care urmează imediat după desprinderea spiritului de corpul mort şi ea a fost denumită de Myers, treapta intermediară, care este însă scurtă. Celelalte trepte sunt numite: sfera iluziei, sfera culorii, sfera de flăcări, sfera luminii şi eternitatea. Aceste ultime două sfere sunt în imediata apropiere de sfera creaţiei.

În sfera intermediară, în care trăieşte spiritul după moarte, el îşi reaminteşte toată viaţa pământeană. În treapta a treia sau sfera iluziei, tot ce-şi imaginează spiritul prinde contur, aşa cum îşi doreşte forţa lui imaginativă. Tot ceea ce îşi doreşte se realizează în imaginaţia sa.

Barierele limbilor nu joacă nici un rol, deoarece spiritele se înţeleg prin gândire.

În sfera a treia poţi vedea derulându-se, sub formă de imagini, întâmplări de la începutul istoriei omenirii, căci tot ce se petrece pe pământ, rămâne imprimat în imagini în memoria cosmică.

În sfera a patra, se fac cercetări pentru a cunoaşte mai bine fiinţa umană, existenţa ei şi a universului. Aici conştientul este continuu şi nu mai are nevoie de somn, tot ceea ce vede spiritul este sub formă de culori şi raze, care nu există în spectrul pământean, corpul spiritului este făcut aici din lumină şi culori. În faţa spiritului aflat pe această treaptă, prin imaginaţia gândirii pot să apară persoane moarte, care

sunt foarte departe de el, cu care poartă convorbiri prin gândire.

În sfera a cincea, fiinţa spirituală are un corp de flăcări, cu care poate călători în tot universul stelar.

În sfera a şasea, trăiesc spiritele care au cunoscut şi au învăţat să înţeleagă toate aspectele întregii creaţii, este sfera luminii sau a raţiunii pure.

Ele au atins culmea supremă a evoluţiei conştientului. Majoritatea spiritelor rămân în sfera a treia. În universul general energia care mişcă şi stăpâneşte totul este conştiinţa.

Un grup. de cercetători alcătuit din medici, ingineri şi matematicieni, care lucrează la centrul pentru Studii de Transcomunicaţii din Luxemburg, au reuşit să capteze din univers vocile mai multor savanţi decedaţi. Printre aceste spirite, au fost contactate cele ale lui Thomas Edison şi Mărie Curie.

La aceste cercetări au luat parte fizicianul Ernst Senkowski, fost profesor de inginerie la Universitatea din Mainz şi Dr. Theo Locher, preşedintele fundaţiei Elveţiene de Parapsihologie.

Aceste cercetări au fost făcute cu un aparat de radio reglat pe frecvenţe speciale.

Rezultatele acestor cercetări au fost descrise de Mark Macy, în cartea sa *Conversaţie dincolo de lumină*.

Laboratorul de parapsihologie a fost vizitat şi de profesorul Walter Uphoff de la Universitatea din Colorado.

Captând vocile spiritelor acestor oameni morţi, au reuşit să afle ce preocupare au spiritele oamenilor după moarte în lumea astrală. Astfel, au putut constata că acestea îşi continuă acolo activitatea lor de pe pământ, în vederea obţinerii de noi evoluţii ştiinţifice pe care apoi le comunică

oamenilor pământeni prin telepatie. Dar cea mai spectaculoasă apariţie a unei fantome s-a petrecut în oraşul Santa Cruz din California. Un tânăr pictor de 27 de ani, Anthony Shavers, s-a îndrăgostit de o fată de 18 ani, bolnavă de cancer. Aceasta, la rândul ei s-a îndrăgostit şi ea de Anthony, dar după puţin timp a murit. Fantoma acestei tinere i-a apărut în vis acestuia de nenumărate ori şi, prin comunicările telepatice, ei au hotărât oficierea unei ceremonii de căsătorie, la care ea să fie prezentă sub forma unei fantome.

Lucrurile s-au petrecut întocmai, ceremonialul fiind celebrat de pastorul Martin Gance.

Silueta strălucitoare a fantomei acestei fete, care în viaţa pământească se numea Allison, a apărut alături de tânărul Anthony, fiind văzută de toţi martorii prezenţi la ceremonie, iar un invitat a reuşit să surprindă pe peliculă fotografică prezenţa fantomei.